Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Blicher, Steen Steensen.; af St. St. Blicher.
Titel | Title:	Min Vinterbestilling i 1842 & 1843
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1/Ser.nr. 6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Randers : N. Schmidt, 1844

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-95.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020705761

57,-95,-80

Samlede Noveller

af

St. St. Blicher.

6te Deel.

Randers.

Forlagt af Boghandler N. Schmidt.

Trykt hos J. M. Elmenhoff.

1844.

Min Vinterbestilling

i

1842 & 1843,

af

St. St. Blicher.

Randers.

Forlagt af Boghandler N. Schmidt.

Trykt hos J. M. Elmenhoff.

1844.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Indhold.

	Side
Livø	1.
Kjæresterier i Vesterjylland. (I Billedrække.)	47.
Kjærlighed paa Dagvognen	63.
En Grevinde, en Krigsmand og en Natmand	111.
En jydsk Mordbrænderhistorie	141.
De danske Træer	155.
Fluerne	183.
Sølvbryllupssang for Præsten Bjerregaard i Hjermind og hans Lund	185.

Rettelser.

Side 14, 25de Linie: troen Haand; læs: troer Haand.
— 28, 20de — udruſtede; l.: udruſtet.
— - 24de — Huggeknb; l.: Huggeknub.
— 44, 15de — og at Du har; l.: og Du har.
— 53, 13de — Vouban; l.: Vauban.
— 113, 4de — Hovedrollen; l.: Hovedrolle.
— 114, 1ſte — li; l.: ci.
— - 22de — gaaet; l.: gaat.
— 115, 1ſte — belamented; l.: be lamented
— 118, 4de — wom; l.: vom.
— 122, 6te — 17 Aar; l.: 19 Aar.
— 123, 20de — er her; l.: og her.
— 126, 13de — trænte; l.: trængte.
— 128, 24de — Vognbond; l.: Vagabond.
— 137, 18de — Preſtsſima; l: Preſtsſimo.

Livö.

Livø.

Omtrent en halv Miil ude i Limfjorden, hvor denne er bredest, ligger vest for Himmersyssel — nu almindeligt kaldet Himmelland, ihvorvel denne Benævnelse kan antages for en Smule ironisk — ligger den ovennævnte Ø, en „Hallig," i en Indfjord; dog meest af Figur, og fordi den hverken har eller behøver Dæmninger. Den største Deel af Øen, tjenlig til Kornavl og Græsning, er temmelig høitliggende og tildeels bakket. Dette lille Land og det omgivende Vand ernære ret godt de to Familier, som udgjøre det hele Antal af Beboere. Fra meget gamle Tider boede her ikkun een Familie; men i de yngre blev den formeret med een til; og det paa en underlig Maade, som nu skal fortælles.

Imellem Løgstøer og Nibe ligger langt inde fra Fjordens sydlige Kyst Herregaarden Vaar, ældre og mere gammeldags, end de fleste andre. Nord ud fra den viser

sig en vidtstrakt flad Eng. Syd op strækker en smalere sig længere op i Landet, begrændset paa begge Sider af høie Banker, hvor tyndtstaaende Træer og Stubbe antyde, at her fordum har været Skov. Borgen er meget simpel, og har ingen anden architectonisk Mærkelighed, end en Række mægtige Kjælderhvælvinger, der hverken tyde paa Vinkjælderе, ei heller paa Fængsler. Hvilken Bestemmelse, de ellers kunde havt, seer jeg mig ikke istand til at bestemme; men overlader Saadant til kyndigere Archæologer. At dog en Fange engang har havt Ophold hernede, skal paafølgende Historie vise.

Det var i Førstedelen af Reformationsaarhundredet at en ved Rigdom og store Godser mægtig Riddersmand var Borgens Besidder. Hans Slægtnavn skal Man ikke spørge om, for maa hænde, det endnu ikke er uddødt; men jeg vil paa eget An- og Tilsvar belægge ham med Dobenavnet Kresten. Hvorledes samme Herre saae ud, om han f. Ex. havde rødt eller sort Haar, det faaer jeg lade Enhver tænke sig; men hans Sjæl var temmelig sort, hvis iøvrigt et Væsen, som er usynligt, kan afmales. Men især siden Mester Morten farvede Fanden med Blæk, siger Man jo: „sort som Fanden" — Negerne sige: „hvid som Fanden" — Nok: Sort og Rødt har noget Betænkeligt ved sig; og saa nok om Farven!

Nu hen til en anden nærliggende Ridderborg Krastrup, hvis daværende Eier jeg ligeledes antegner med Dobenav-

net Jørgen. Den seer endnu ud til, fordum at have været en Fæstning, der i en vid Omkreds kunde overseе baade Engene og Egnen ovenfor dem. Hr. Jørgens Caracteer var langt ridderligere — i god Bemærkelse — end hans Gjenboes paa Vaar; men Ringeagt for Uadelige, Standsstolthed og Hidsighed, der stundom udartede til Hævngjærrighed vare den modige og ærlige Ridders Skyggesider. Hans Kone besad de sidstnævnte Egenskaber i langt høiere Grad og var i enhver Henseende intet Mindre end „Naadig." Dette velfornemme Ægtepar havde, paa den Tid vor Historie indtræffer, tre fuldvorne Børn: to Sønner og en Datter. Ridder Kresten havde samtidigt en Søn og to Døttre, saa her meget nemt kunde være stiftet en Tripelalliance, hvis Forældrene kunde blevet enige herom. Men Ridder Jørgens Gemalinde var bestemt derimod, og saa maatte Gemalen ogsaa være det. Fruen paa Vaar var hverken for eller imod; thi hendes Hosbond havde forlængst vænnet hende af med at have nogen egen Mening. Han her og hun paa Kraastrup havde andre høitgaaende Planer med deres respective Børn. Hvorledes disse Planer mislykkedes med den yngste Junker paa den ene Borg og den ældste Frøken paa den anden, staaer nu til at forforklare. Mellem begge de gamle Riddere havde aldrig været god Forstaaelse, ligesaa lidt som selskabelig Omgang; hvilket hidrørte fra visse Galanterier i deres Ungkarledage, da Begge paa een Gang gjorde Cour til en Dame, som dog Ingen af dem kom i Besiddelse af, da de gik hverandre

i Veien. Da Saadant blev dem vitterligt, og den tilbedte Gjenstand valgte sig en tredie Cavaleer, bleve de to Forsmaaede siden hinandens hemmelige Fjender.

Helten i denne Krønnike, Hr. Jørgens yngste Søn ved Navn Holger, var i sin Opvæxt ikke bleven forkjælet hverken af Fader eller Moder; ja af den Sidste tværtimod snarere behandlet som Stedbarn. Saadant var intet Onde for ham; ingen Lumskhed, ingen Trodsighed, men Fasthed og Standhaftighed bleve Frugterne af en Opdragelsesmaade, der, om den var bleven anvendt paa den ældre Broder, troligt vilde itide have tæmmet den Letsindighed, Vildskab og Raahed, der, i Ynglings- og Manddoms-Alderen, bleve Andre og ham selv med til Plage.

Junker Holger, hvem jeg herefter vil afskære den adelige Titulatur, for Rummets Skyld, befandt sig altid bedre ude end inde, hvor han blev jævnligt strængt og altid koldt begegnet. Han omgikkes derfor, til behagelig Sindslettelse, saa Podemesteren i Haven, saa Skytten i Marken. Som han en Morgen besøger denne, finder han ham usædvanlig mørk og ordknap. „Hvad skader Dig?" spurgte Holger. Det varede Noget, inden Svaret kom: „Hendes Naade, deres Fru Moder, bilder sig vel ind, at jeg har Vildtet i Tøir; hvor, den slemme Syge, skal jeg til imorgen Middag skaffe hende baade Harer og Agerhøns, Brokfugle, Vildgjæs og tredobbelte Bekkasiner?" her udstødte

han en arrig Latter, „paa saadan en Aarstid vil hun ha' Tredækkere! og Vildgæs! Ja i min R.. — om Forladelse, at jeg taler saa ligefrem! men saadant Noget er ogsaa til at bli' halvgal over!" — „Jeg vil gjerne hjælpe Dig med de tre første Sorter," svarede Holger venligt; „naar vi gaae ned ad Kjølby til, saa faae vi maaskee idag Alt, Hvad vi behøve." — „Hun vil ha' en Fandens Hoben," raabte Skytten. — „Hvad skal det betyde?" — „Hun venter Fremmede." — „Men hvem da?" — „Kammertjeneren fortalte mig nu for et Øieblik: at der skal komme en heel Rulle derovre fra Aggersborggaard, Herre og Frue med fire Junkere og fem Frøkener. Og de blive saa vel sultne, naar de drage over Fjorden; thi „„Søen tærer,"" som Man siger. Kammertjeneren havde ogsaa faaet at vide — sagtens af een af Fruerpigerne — at deres kjære Moder havde Noget isinde med Dem og deres to Sødskende — ja jah! paa den Maade kan vi nok faae Tredækkere — ti hi hi — ha ha ha!" Holger blev opmærksom ved denne Underretning; thi han kjendte sin Mama; men han oplod sig ikke videre for Skytten. — De gik. Jagten gik godt. Kun een betænkelig Omstændighed indtraf tæt ved Grændsen af Vaars Eiendomme: Holger saarede en Hare, og denne søgte at bjærge sig for Hundene i Vaar Skov. Didhen kunde Man ikke følge Drevet, blev altsaa staaende og ventede paa Hundenes Gjenkomst. Da denne havde fundet Sted, følte Man i Flabene, og fandt enkelte Harehaar. „De har rigtignok taget hende" sagde Skytten; „men vi maae lade hende lig-

ge." — „Jeg vil gaae derover," svarede Holger. — „Det er ikke værdt; er der Nogen fra Vaar, som træffer Dem, saa kan De komme til en Ulykke. Vel er Skytten og jeg ikke Uvenner; men — Bøssen maae De lade blive her; og finder De Missen, saa bær den endelig ikke herover, men dæk den til med Løv og Græs, og læg ved den et Par Viller Blaar, som jeg vil gnide i Krudt til Dem. Naar De ta'er nøie kjende paa Stedet, saa kan vi hente den iaften." — Holger gik, fandt Haren og bar sig ad efter Skyttens Anviisning. Som han er færdig hermed, faaer han et Stykke inde mellem Træstammerne Die paa et qvindeligt Væsen, hvis Paaklædning tilkjendegav, at hun var Mere end slet og ret. Hun nærmede sig langsomt derhen, hvor han befandt sig. Han skjulte sig bag to sammenvoxne Træer, der dog afgave ham en smal Aabning til Udkik. Hendes Hænder vare foldede, hendes Hoved bøiet. Standsende nogle faa Skridt fra hans Skjulested, rettede hun det igjen, og viste ham en saare skjøn Profil. „Det gule Hav" — som en vis Digter kalder de nordiske Gudinders Haar — bølgede ned over Skulder og Nakke. Den fine Alfefod tyktes næsten for liden til det meer end almindeligt høie og føre Qvindelegeme. Nu gjorde hun en halv Vending, ligesom for at vise ham forfra sit deilige Ansigt. Hun hævede det mod Himmelen, og Taarer glindsede i de himmelblaae Øine. „Hvorfor græd hun? Mon for en utro Elsker? Det var dog ikke mulig; thi Hvo kunde være utro mod saa himmelsk en Skjønhed?" Han begyndte nær-

sten at blive skinsyg paa En, som maaskee ei engang var til. Hvad enten det nu var det Indtryk, denne Fee havde gjort paa ham, eller og det dæmpede Aandedræt, nok: han kom til at nyse. Feen gav Tegn paa en let Forskrækkelse; men gik alligevel rask hen til Stedet, hvorfra Lyden kom, og bagom Træet. Anden Gang lidt mindre forskrækket, da hun jo ventede at see et Menneske der, faldt hans Jægerdragt hende noget fordægtig paa. Han bukkede, og hun sagde: „Hvem er Han? og hvorledes befinder Han sig her i min Faders Vildtbane?" — „Ikke som Vildttyv," svarede han med et artigt Buk. „Jeg er ellers en Søn af Ridder Jørgen paa Krastrup, og fik, som jeg var paa Jagt derovre, Lyst til at gaae over i den smukke Skov her. Jeg er kommen ubevæbnet hid, og hist henne staaer vor Skytte med mit Gevær. Her er saa deiligt, og selv have vi ingen rigtig Skov."

Ridderdatterens Ansigt opklaredes, fuldt saa meget ved de flygtige Kiekast paa den smukke, alvorlige Yngling, som ved hans tilfredsstillende Forklaring. „Da det saaledes forholder sig," sagde hun med et ikke slet saa koldt Ansigt som før, „maae I ikke tage fortrydeligt op, at jeg har tiltalt Eder som formeentlig Krybeskytte. Jeg vil, som jeg kan, gjøre dette godt igjen med det Vink: at I ikke kommer altfor tidt, at forlyste Eder i min Faders Skov, og allermindst i saadan Dragt. Farvel! I kjender vel Forholdene mellem vore Familier? Farvel!" I denne Afskedshilsen laa noget Halvvenligt, Halvtilbageholdent. Hun gjorde

en dyb Afskedshilsen, og et Suk undslap hende, idet hun vendte tilbage. Da Holger næsten var kommen til Grændsen, hvor Jægeren stod og ventede efter ham, dreiede den unge Herre sig om, og — saae den skjønne Skikkelse endnu i Skovkanten; men i samme Øieblik forsvandt hun.

„Naa, da var det vel," raabte Jægeren glad, „at I er kommen velbeholden igjen; fandt I Haren?" — „Jeg har bækket den vel til, som Du sagde mig; og naar Du tager Mærke til hiin store Bøg, hvor jeg kom ud, saa gaaer Du ikke feil af Morten — Hm! jeg har skudt en Hare, og jeg troer, jeg er selv bleven skudt, eller dog lidt anskudt." — „Herre Jøsses!" raabte Mikkel, „hvor? Jeg har intet Skud hørt." — „Ja, min gode Mikkel! det er ogsaa af de Skud, som intet Knald give — men nu gaaer jeg hjem. Bliv Du kun ved, og faaer Du ikke nok idag, vil jeg hjælpe Dig imorgen." Med Bøssen paa Nakken skreed han i sagte Gang mod Hjemmet; ikke uden flere Gange at kaste Øinene hen til den fortryllede Skov. — Jægeren kom hjem langt ud paa Aftenen med tilstrækkeligt Vildt, inclusive den forputtede Hare. Holger havde allerede da puttet sig i Sængen. Hvad han drømte, veed jeg ikke; men det maa udentvivl have været yderst behageligt, eftersom han ikke vaagnede, før en Tjener vakte ham med den Underretning: at Klokken var henved Elleve; at de Fremmede vare komne for et Qvarteer siden, og at han havde den Befaling fra hans Moder og hans Fader (hun blev gjerne nævnet først, som billigt var; hun fungerede jo

som Høistcommanderende) at han havde strax at klæde sig paa og komme ned til Selskabet. Han adlød.

Udførligt at beskrive hvert enkelt Lem af den Familie, som nu gjæstede den paa Kraftrup, vilde hverken lønne Forfatterens eller Læserens Umage. Jeg indskrænker mig derfor blot til en kort Skyggetegning af de Trende, der finde Plads som Rollehavende i dette Skuespil.

Om den fremmede Ridders Caracteer er ikke farlig Meget at sige: han var ærlig og godhjærtet, naar han torde være det for sin Kone, under hvis haarde Tøffelhæl han, villig eller uvillig, var vant at bøie sig. Og nu behøver jeg vel ikke yderligere at nuancere hendes Sind og Tænkemaade. Det var naturligviis hende og Kraftrupdamen, der, uden at behøve Mændenes og Børnenes Samtykke, havde affattet Præliminærerne til den besluttede Tripelalliance. Cæcilia, den næstældste Datter, var udseet til Holger. Der var intet Andet derimod at indvende, end at hendes Krop var skjæv, hendes Ansigt grimt og hendes Sindelag lig den hoffærdige, herskesyge og onde Moders. — Ved Spisebordet fik Holger af sin Mama Plads anviist hos den skjønne Cæcilia. Den unge Herre, som ellers næsten altid var ordknap, forholdt sig her ganske lydløs, og passede aleneste sit Fad og sit Bæger. Han bemærkede ikke den regjerende Dronnings Miner og Vink; thi han saae hverken lige ud eller til Siderne; hans Øine vare ufravendte paa Retterne lige ned for ham, og — hans Tanker ved Skovbrynet, vi veed nok hvor. Efter Bordet

fik han ikke Leilighed til strax at slippe væk; thi ved Maaltidets Ende lod en Tjener ham vide, at hans Moder vilde tale med ham i det og det Værelse. Han adlød, skjøndt ugjerne. Hun foreholdt ham alvorligen, hvor kluntet og ubehøvlet han havde opført sig mod den Dame, Man havde udseet til hans Livs Ledsagerinde. Med et svagt Smiil og en Smule ironisk Tone spurgte han: hvor stor en Medgivt vel kunde ventes med hende? „Hvor stor," svarede hun ret tilfreds med Spørgsmaalet, der forvisede hende om, at han beed paa Krogen, „hvor stor kan jeg ikke endnu sige; dog, naar den bliver lagt til den, vi ville unde Dig, saa kan Du leve standsmæssigt." — „Det er nu meget godt," sagde Sønnen, „men hvor gammel kan hun vel være?" — „Hun har endnu ikke fyldt sit nyvende Aar." — „Ak!" raabte han, „havde De sagt stirsindstyve, saa kunde jeg gjerne have taget hende; men nu er hun altfor ung til mig; jeg beer Mama, at frafalde dette Forsæt, for det faaer De aldrig fuldført. Har Mama ellers Andet at sige mig?"

Jeg vil ikke bebyrde nogen Læser eller Læserinde med at studere den temmelig lange, af korte afbrudte Sententser bestaaende, Skjændepræken, hvis Slutning lød saaledes: „Dersom Du ikke adlyder, saa gjøre vi Dig arveløs." — „Om eders Mand vil," svarede han koldt, og vendte den unaturlige Moder Ryggen. I Udgangen fattede han det Forsæt: ikke at see hende, ei heller det Indvendige af Krastrup mere. Men saa hvorhen? Dette havde han ikke faaet besvaret, da han ved Nedgangen til Ladegaarden mød-

te Faderen, der havde været nede at see til, om de fremmede Heste vare blevne tilbørligt forsynede. Sønnen traadte ham i Veien og hævede Armene lidt som til en Omfavnelse. „Hvad er paafærde, Holger?" raabte den Gamle. Den Unge fortalte Hvad der nys var foregaaet mellem ham og Moderen — „Vil Fader ogsaa forstøde mig?" — Taarer perlede ned ad Nidderens Kinder; han gav et hæftigt Haandtag, og bød ham følge sig op i sit Værelse, det som allerede flere Aar tilbage var ham anviist af Befalhaverinden.

Ankommen her, spurgte han: „Hvad har Du ifinde? Hvor vil Du hen?" — „I Krig," var Svaret. — „Pengeløs skal Du ikke gaae — see her!" Han gav ham en vægtig Pung, „den er hemmelig samlet og bevaret for paakommende Tilfælde. Med den, det er bare Guld, kan Du vel gjøre andetsteds bedre Lykke, end her er at vente." — Holger kyssede Faderens Haand med Taarer, som alene randt for ham. „Jeg vil sende Mikkel Skytte herop efter min Smule Tøi. Her er Nøglen til min Kiste, vil I lægge Pengene derned, Pungen indsvøbt i en Skjorte; saa kan han tage det ned i hans Kammer, indtil jeg videre har bestemt mig. — Lev saa vel, som I kan, min Fader! Vi sees vel aldrig mere i dette Liv." Og dermed ude var han af Døren, den Dør, der aldrig mere skulde aabnes for ham. Han søgte nu sin eneste tro Ven paa hans Fædrenegaard, og fandt ham ifærd med at pudse en Bøsse, og tiltalede ham: „Nu, min gode Mikkel, er jeg arveløs og udjaget i den vide Verden." Skytten slog med den

flade Haand paa Kolben; men kunde i første Øieblik ikke faae sin Tunge til at fremføre et Ord. „Jeg er huusvild, min Ven!“ blev Holger ved, „og beder Dig derfor om en Plads i dit Kammer denne Nat, om det saa blot er paa en Stoel; men hent os først min Kiste! Der har Du Nøglen til Kammeret! Lad den blive siddende i Døren!“ Snøftende gik den smerteligt rystede Jæger.

Holger kastede sig i en gammel forreven Lænestoel, grundende paa en Fremtid, der ikke var altfor lys. „Gaae i Krig?“ mumlede han, „kæmpe, mod hvem og for hvem? opofre Blod og Liv, i hvilket Øiemeed? et godt eller et slet? Er der ikke noget Bedre at bruge et Par dygtige Arme til? Hm! Krigeren skaffer Føde til Ulve og Ravne; Plovmanden til Mennesker. Og naar Bonden, foragtet, stundom plaget af en mægtig Herre, efter møiefuld Dagsgjerning hjemvender til sin fattige Hytte, da modtages han af en rigere Kjærlighed end — holdt der! — Skovnymphe! jeg maa skue Dig endnu engang.“ Her kom Skytten med alle Junkerens Eiendomme paa en Trillebør, og klogelig betænkt havde han ikke taget Veien ned ad Ladegaarden, men til Bagsiden af den Længde, hvor han havde sit Værelse; usect af nogen Anden blev Kisten indskuppet af det rummelige Glughul. Næste Dag sprang Holger ud af den samme Aabning, efterat have sagt sin Fortrolige: at der var Penge i Kisten, og anbefalet ham den til troen Haand. Skulde der spørges efter ham, kunde han sige: at han var kjørt paa en bestilt Bondevogn sønderpaa.

„Men kan Du svare mig til Kisten, om Du skal ud?“ spurgte han. „Den er ikke større,“ svarede **Mikkel**, „end at den kan staae indeni min egen; og den er der Ingen, der kommer i.“ — „Godt **Mikkel**, Farvel til iaften.“

Holger ilede ad en Omvei hen til Vaar Skov. Han stillede sig bag Tvillingbøgen, og keeg gjennem Kløften mod samme Strøg, hvor Dryaden den næstforegaaende Dag havde ladet sig tilsyne. Hun kom rigtignok; men ikke den Vei. Pludselig hører han bag ved sig Lyden af en ved Fodtrad knækket tør Qvist — han snoer sig omkring — ja der staaer hun. Ingen Hilsen hverken af den Ene eller den Anden, undtagen alene med Øinene; paa begge de ungdommelige Ansigter verlede Lys og Skygge, som Skyer og klar Luft under lette Vindpust.

Han kom først tilorde; med dyb Stemme sagde han: „Dette er først den anden Gang, vi sees; og dog tykkes det mig næsten, som om vi vare gammelkjendte — Sorgen maa altsaa kunne forene, saavelsom Glæden. I har Sorg; det saae jeg i Forgaars, det seer jeg idag.“ — Taarer kvældede ud af de blaae Øine. — „I kjender mig for kort,“ vedblev han, „til at kunne eller burde satte ubetinget Tillid til mig. Men vil I til i Overmorgen gjøre mig deelagtig i eders Gjenvordigheder, og om en ærlig og frygtløs Mand kan udrette Noget til eders Bedste, da skal I, ved Himlen! ikke have taget Feil af mig.“ En svag Gysen overfoer den Tiltalte, og gav hendes Ansigt Liigfarve. Dog, denne forjoges i næste Øieblik af Livets.

Med et Blik, der var af det Slags, Man kalder veltalende, sagde hun i bestemt og livlig Tone: „Om to Dage sees vi igjen.“ Hurtigt skreed hun ned mellem Træerne; og langsomt skreed han henad til Vitskøl Kloster.

Hvor Herresædet Bjørnsholm ligger, er vidt og bredt bekjendt. Mindre bekjendt kan det vel være: at Gaardens midterste Fløi er Kirke og det endnu for hele det store Sogn. Det skriver sig endnu fra den Tid, da her var det ovenfor nævnte navnkundige Kloster, hvis Benævnelse er sammendraget af det latinske „Vitæ scola,“ som betyder „Livets Skole,“ og synes at være en bitter Ironi paa Munkelivet, der blot betyder: „at leve godt indenfor et Klosters Mure, uden at bryde sig stort om det virkelige Liv udenfor.“ Dette gjorde dog den daværende Abbed; og det paa en Maade, at han var velyndet og høitagtet saavidt han var kjendt, saavel blandt Lave som blandt Høie. (Somme vilde vide, at han i unge Dage — nu var han om ved de Halvtreds — havde været Kjæreste med Fruen paa Krastrup. Han var adelig — men efterhaanden kommen under Veir med hendes Jesabelisme havde trukket sig tilbage i et Klosterasyl. Hans vantrivende Kjærlighed til Moderen gik, skjønt fremspirende af renere Grund, over paa hendes Børn.)

Abbeden lod de to Drengebørn paa visse Tider komme til sig i Klosteret, underviste dem i Latin, og gav i Flittighedsbelønninger Smaabilleder af et halvforvansket Breviar. Dog, den Ældste, letsindig Vildlap som han var,

erholdt ingen; og da han endelig beklagede sig for Moderen, fritog hun sin Kjæledægge ganske for Undervisningen; hvilket slet ikke fortrød Læreren.

Hans yngre Broder, vor **Holger** derimod, gjorde en, Abbeden selv forbausende, Fremgang. Inden to Aars Forløb havde han gjennemgaaet de to første Bøger af Livius, de fire første Sange af Æneiden og — Abeilards og Heloises Brevveksling. Denne var han hændelsesviis truffet paa blandt sin Lærers Bøger, havde i dennes Fraværelse i Embeds Forretninger læst et Par Breve, der, fordi de fordrede flere Oplysninger, bleve ham et mystisk og dog tillokkende clair obscur. Han bad da Abbeden om at læse dem med sig, og give de nødvendige Forklaringer. Denne studsede, gik nogle Gange frem og tilbage, og dreiede sig med Et rask om til Ynglingen, spørgende med en Tone, som klang denne heelt fremmed: „Har Du Lyst til at være Munk?" — Næsten forskrækket svarede denne: „Det har jeg endnu ikke tænkt paa." — „Skulde Du," vedblev hiin, „engang komme til at tænke herpaa, saa overtænk ogsaa, at Klostercellerne ere, eller bør kun være, Tilflugtsteder for dem, for hvem Verdens Glæder ere forspildte — eller tabte." Han snoede sig ikke hurtig nok til at dølge et Par Taarer for Knøsen. Men denne gjemte den ædle Lærers Ord, og tabte dem aldrig.

„Seer Du," sagde denne videre, „denne **Abeilard** døde som Abbed, og **Heloise** som Abbedisse — Begge fordi de havde misbrugt Kjærligheds Gave. — Vel! Du skal kjende

deres Historie; Du kunde vel deraf uddrage Dig nyttige Lærdomme og tjenlig Advarsel." — Og saa gjorde han.

Da Holger nu fra sidste Møde i Skoven tyede til sin faderlige Ven og Skolemester i „Vitæ Schola," udøste han for ham sit overfyldte Hjærtes Sorrig, Haab og Tvivl, fortællende ham oprigtigt Alt, Hvad Læseren nu allerede veed. Abbeden billigede hans Vægring for at ægte et Fruentimmer, der var ham saa modbydeligt. Da han kom til at sige sin Mening om det sælsomme Sammentræf i Vaarskoven, rystede han betænkeligt paa det kloge, ærværdige Hoved og spurgte, efter nogen Grunden: „Hvad troer Du det vil lede til?" — Uden langt Overlæg svarede han: „Jeg mener heri at spore Guds Finger. At jeg, ligesom jeg skal udstødes af mine Forældres Huus, møder hende, at vi saasnart fatte gjensidig Godhed for hverandre, — er det ikke Forsynets Styrelse?" — „Min kjære Søn! Forsynets Styrelse er den Gudfrygtiges Støttestav paa hans saa ofte besværlige Vandring; men den Letsindige, den Lastefulde beraaber sig trodsigen paa samme høihellige Veiledning, naar de betræde deres vilde og onde Veie, der føre dem i Fordærvelse. Hvilken var din første Beslutning, da Du maatte vende dit Hjem Ryggen?" „At søge en bedre Lykke i Krigen." — „Men nu?" — „Dersom hun knytter sin Skjæbne til min, da bliver det Pligt for mig at udfrie hende fra en ond og tyrannisk Fader, og da at opsøge et sikkert Fristed, hvor vi kunne henleve de Dage, Gud vil skjænke os, i stille Rolighed, os selv nok." — „Og veed

Du et saadant Fristed, hvor I kunne være skjulte for Speideres Øine? thi at hendes Fader jo vil lede og lade lede efter Eder hele Landet rundt, derpaa kan Du vel ikke tvivle. Dog, jeg veed i saa Fald et nogenlunde sikkert, og som tilmed staaer under min Beskyttelse; men Nok herom til Du veed Hvad den Dag iovermorgen giver. Saalænge kan Du blive her, og beboe Cellen her lige ved Siden af til Høire. Dens forrige Beboer blev begravet for to Dage siden, og saa staaer den ledig. Hos mig kan Du imidlertid faae Spise — der har vi Aftensmaden." En vordende Munk, som i sit Noviciataar havde denne Bestilling, bragte paa en Træbakke en Portion først Fisk med Brød, og en lille Krukke Øl til. Han kunde ikke hytte sig for at kaste et nysigent Blik til den unge Fremmede. „Giv os endnu engang saameget til min Gudsøn! Men ellers taler Du ikke til Nogen om ham — Du forstaaer mig!" Oppasseren nikkede og gik; han forstod meget godt Klosterherrens Mening; thi over Lydighed holdt han med Strænghed.

Hans Gjæst, som var udvaaget efter to Nætters aandeligt Arbeide, kunde, efter fortæret Aftensmand ikke længe holde Øinene aabne, bad altsaa sin Vært om Tilladelse at søge Sængen. Denne smilede, flyede ham Nøglen, ønskende ham en qvægende Søvn. „Skulde Du," lagde han til, „vækkes inat ved Klokkeklang eller Sang, saa bryd Dig ikke derom, og læg Dig atter til Ro! Det er kun vore almindelige Klosterskikke, vi iagttage. Jeg behøver vel ikke at gyde Olie paa Lampen derinde; og det er endnu

lyst nok til at klæde Dig af." Og Afklædningen tog kun meget stakket Tid; næppe var den forbi, før han var i Sæng og i Søvn. Saa fast var denne, at han hverken drømte om Furier eller Feer; men uden at vækkes af Gjøglebilleder sov til ud paa Formiddagen.

Hans Tanker faldt paa **Mikkel** og Kisten. Den tro Svend havde jo upaatvivlelig ventet efter ham, maaskee langt ud paa Natten. Han yttrede sin Bekymring derover for Abbeden.

„Eftersom I har berettet mig eders Familieforhold," sagde Abbeden mildt, „saa skal I ikke bie til Natten, for selv at vove Eder did; men jeg vil strax lade een af Klosterets Bønder, en ret siffig Knægt, kjøre til **Krastrup**, tage Kisten og **Mikkel**, om han er hjemme, med. Han kan jo, for ikke at sees, gaae den Bagvei, I har talt om, og gaae et Stykke efter Vognen. Skulde han være paa Jagt, kan Bonden bie til han kommer hjem. Jeg vil derhos lade ham undervise om: at om Nogen vil udfritte ham om Eder, hvor I er osv., skal han blot svare til Alting: at han veed det ikke. Hvad Kisten angaaer: da er han leiet af Een, han ikke kjendte, for at føre den til **Gundersted**gaard. Naturligviis afleverer han begge Dele til Portneren her. Nu vil jeg strax lade det Alt besørge. Imidlertid, der staaer en Flaske god Viin i Væggeskabet; tag Eder et Glas til Opmuntring; og naar nu Middagsmaden ret strax kommer, saa tømme vi den heelt ud."

Den unge Mand fik ei engang Tid til at takke, før

den Gamle var sprungen til Døren, og ud af den, hvor Man hørte ham give en Udestaaende Beskeed. Strax efter ham kom Middagsmaden ind. Begge toge til sig af Retterne, medens Flasken offrede Størstedelen af sin Indhold. „Viin glæder Menneskets Hjærte," declamerede Værten, hvergang han fyldte de smaae Tumlinger — som dette Slags Sølvbægere dengang kaldtes. Høit svingende det Sidste fremsagde han begeistret Horatses begeistrende Ode: „Persicos odi puer apparatus" — en hedensk Sang i et christelig-catholsk Kloster — havde salig **Flaccus** kunnet høre dette: sikkerlig vilde det have smigret ham mere, end den høitstaaende **Mæcenas's** Bifald. Ogsaa Ynglingens Hjærte følte sig glædet og udvidet af sødeste Haab. Rynkerne glattedes paa hans Pande, og de sammentrukne Læber udbredede sig til Smiil. Timer forløb under Samtaler, der slet ikke vedkom latinske Messer og Bønner. Og saa let og hastigt forløb dem Tiden, at de forundrede dem Begge, da det meldtes: at Vognen var kommen tilbage fra **Krastrup**, og havde bragt det Befalede med. „Jeg gad dog gjerne seet denne **Mikkel**, som I gjør saa Meget af," sagde Abbeden, og gav Befaling til, at han og Portnerens Karl skulde bringe Kisten op. Saasnart Skytten gjennem den aabnede Dør fik Øie paa **Holger**, blev han saa betagen af glad Forbauselse, at han slap sin Hank af Kisten, styrtede ind og kyssede flere Gange verelviis sin Yndlings Hænder. Idet **Holger** læmpelig drog dem til sig, sagde han, pegende paa Abbeden: „Tak denne ædle Mand; han er min

Frelser, min Velgjører, min anden Fader." Istedetfor anden Tak knælede den ærlige Jæger for Patriarchen, foldede Hænderne og bad om hans Velsignelse. Denne blev ham velvilligen meddeelt med det Tillæg: „Bliv ved i din kjærlige Troskab mod din Junker, saa vil Gud velsigne Dig! Din Bistand kan maaskee snart behøves." — „Gid det var saa vel!" raabte Mikkel glad, idet han reiste sig; „og gid jeg kun snart ogsaa maatte vende Agterkastellet til dette formaledidede Krastrup!" — „Den Dag kunde Du leve," sagde Abbeden smilende; „men Du glemmer Kisten; den skal for det Første herind ved Siden af." Holger aabnede for dem, gav Portnerens Karl Lidt for sin Umage og Noget med til Kjøresvenden. Mikkel paalagde han, inden hans Bortgang, at holde hemmelig alt det Passerede, forsikkrende ham, at Karlen i Klosteret saavelsom Klosterbonden ikke vilde eller torde sladdre.

Abbeden og hans Gjæst tilbragte sammen en længere Aften, oplivet af munter Underholdning. Efter en, med skjønne Drømme afvexlende, Heelsøvn, stod Holger op næste Dag i rette Tid, og søgte strax ind til sin elskelige Nabo. Han fandt denne beskjæftiget med, paa et Bord at ordne adskillige, formodentlig nys erholdte, Klædningsstykker, een Mandfolkedragt og een Qvindeklædning. Han hilsede den Indtrædende med et venligt Nik. Først da han var bleven færdig med disse Klædemon, der vare grove og plumpe baade af Materie og Form, sagde han til den forundrede Junker: „Hvad tænker Du vel, disse Maskeradedragter have

at betyde? For Hvem bestemte?" — Hiin rystede taus paa Hovedet. — „Seer Du, min Ven! det er muligt, at Ridder **Kresten** kan have faaet Snu om sin Datters Sammenkomster med en Herre der i Skoven; i ethvert Fald ville hendes Vandringer være komne til hans Kundskab, og have vakt hans Mistanke. Han kunde desaarsag have udsat Speidere, for at passe Dig op, gribe Dig og føre Dig til **Vaar**. Og da Gud naade Dig! Hør kun videre: der er een af Klosterets Bryder,*) der har viist sig saa flittig og ærlig, at jeg besluttede paa egen Regning at lade forfærdige og skjænke ham denne splinternye Klædning og derhos denne til hans Kone. Nu afører Du Dig dine egne fine Klæder, og iforer Dig hans. Vil saa Nogen der ved **Vaar** antaste Dig, saa siger Du: at Du er een af vore Brydere, og udsendt i et Ærinde til **Sebberkloster**. Skulde det ikke hjælpe og Du føres i Fangenskab nede paa Gaarden, da skal Tegnet herpaa være, at Du ikke kommer her tilbage iaften. Imorgen vil jeg da fordre Dig udleveret. For Qvindedragten kan saa siden vorde Brug. Gud give, jeg nu maa see Dig igjen efter Ønske! Han være selv dit Skjold og Værge! Men først en Hjærtestyrkning!"

Holger formodede rigtignok, at Qvindedragten var bestemt for den Elskede, og at de Begge skulde flygte under saadan Forklædning — men hvorhen? Dog, hans Tillid

*) Herremændenes Bestyrere af de endnu saa benævnede „Hovgaarde" i Landsbyerne.

til den faderlige Ven var ubegrændset, og Vinen kunde ikke forstærke hans Mod.

„Gjør nu den Aftale med hende: at hun indfinder sig imorgen saa tidlig hun kan see, dog ikke paa eders sædvanlige Mødested; men heelt ude i den søndre Ende af Skoven. Jeg skaffer Dig til samme Tid Heste og Vogn; Du tager Qvindeklæderne med Dig, lader hende trække dem paa i muligste Hast, og kjører hid Alt hvad trække kan. Jeg skal tilstæde og have sørget for Opholdssted nogle Timer dernede i Møllen. Gaae nu, min Søn! Det Øvrige siden! Som Veiviser vil jeg dog give Dig En med, som kjender den. Valete plurimum!" — For at komme saameget raskere afsted, blev der forskaffet ham en Ridehest med Besked, at sætte den af i **Farstrup**.

Han var næppe ankommen til den bevidste Bog, før Frøken **Anna** kom farende derhenimod, med Blikket stift hæftet paa den Plet, hvor hun ikke forgjæves ventede at opdage det kjære Ansigt. Men da hun kom heelt om til ham, og saae ham i en saa uventet Dragt, undslap hende et lille Skriig, og hun vidste næppe, om hun ogsaa torde kjendes ved ham. Dog, hans sjælfulde Mine og eiendommelige Stemme betog hende snart al Tvivl. Han udrakte sin Haand; villig lagde hun sin i den. „Tiden," sagde han hastigt: „de Farer, som omringe os, byde os at være knappe med den." I sammentrængt Korthed gav han et Omrids af Hvad der siden deres første Møde var hændet ham af Abbedens kjærlige Omhu for ham, og sagde hende uden

Forbeholdenhed, Hvad denne uvante Dragt havde at betyde; og endte med det ømme Spørgsmaal: „Anna! elsker Du mig?" — Hun saae ham frimodigt ind i de store, sorte Øine, og svarede fast: „Ja!" — Han trykkede et hæftigt Kys paa den Haand, der ved et helligt Baand skulde forenes med hans. „Anna!" frittede han med Elskerens Ømhed: „Øine Øine vare forgrædte, inden de havde seet Den, hvis kjæreste, helligste Pligt det fra nu af skal være, at gjengive dem huuslig Glædes rene Glands. — Nu er jeg din Fortrolige; fortroe mig da dine Sorger!" „De ere beslægtede med dine," svarede hun: „Hvad din Moder er for Dig, det er min Fader for mig. Fadernavnet har for mig aldrig været Andet, end Skrømsel; og den i Følge med Anelse, som nu, uden Bistand, skulde virkeliggjøre sig: han har bestemt, at jeg skal dømmes til et nyt Tyranni under en Mand, som jeg kjender nok til at afskye ham. Idag otte Dage skal de forhadte Lænker paalægges mig. Jeg følte Fortvivlelsens Mod til at vægre mig, til ved Knæfald at anraabe om Barmhjærtighed — han stødte mig fra sig med den Erklæring: „Ridder **Ivar** bliver din Ægteherre, om jeg endog selv skal holde Dig fast paa Brudeskamlen — Frels mig **Holger**! og jo før, jo hellere!"

Næppe fik hun sagt det sidste Ord, før hun forfærdet raabte: „Skjul Dig! Skjul Dig! Der kommer Ridende — de ere vistnok Udsendte af min Fader." Hurtig tog hun en Bog af Lommen, og gik læsende langsomt hjemad. **Holger** red næsten den modsatte Vei; men dog ind i Skoven.

Det var forsilde: een af de speidende Ryttere havde seet ham, og han og hans Fæller stak skraaes ind efter ham. Snart var han indhentet og omringet og tvungen til at lyde den Befaling: at gaae imellem dem ned til Herreborgen. Imidlertid var Herren selv med en anden Trop kommen henimod de Elskendes Samlingsplads, da Een af Følget gjorde ham opmærksom paa Datteren, der, som det syntes, gik fordybet i Læsning inde mellem Træerne. Han bød sine Svende at fordele sig udenom Skoven, og reed hen til Anna. Hun tog Bogen ned og hilsede, uden at yttre nogen Overraskelse eller Forlegenhed. „Hvor," raabte han barsk, „er Den, som Du nu i flere Dage har løbet efter? Og Hvem er han?" — „Der kom," svarede hun med troskyldig Mine og Stemme, „en Mand, som var bondeklædt, og spurgte mig, som jeg sad paa en Vindfælde og læste, om Veien til **Sebberkloster**, hvorhen han skulde, sagde han, med et Brev fra Abbeden i **Vitskøl**." — „Hm!" brummede den gamle Bjørn, „kan Du ikke læse hjemme? Jeg vil ikke have den Renden i Skoven! Den passer sig ikke for en adelbaaren Pige. — Hvad er det for en Bog, Du er saa forgabet i?" — „Det er," svarede hun med et næppe tilbagetrængt Suk, „Historien om Jephta, der offrede sin egen Datter." Her laa Noget, som ramte — ikke hans Hjærte; thi det var forlængst bepandsret „med tredobbelt Malm," som den latinske Digter siger — men Galden i ham. Dog, da han ikke vilde lade Datteren mærke dette, tang han. I det Samme han vendte det gualtanløbne Ansigt

til Siden, saae han den anden Trop komme med en Gaaende mellem sig, ovenfor Skovbrynet. Han raabte dem ned til sig med et triumpherende „Haa, haa! saa I har dog fanget ham." Til Anna sagde han med et skadefro Griin: „Kjendes Du ved ham? See paa ham! Nu er han her jo strax." — Hun fattede sig og svarede roligt: „Det er vist den Samme, der spurgte mig om Veien til Sebberkloster." Derpaa vendte hun sig og gik, med Øinene paa Bogen, men med Ørerne baghenne. Tyrannens Mistanke var endnu i Bevægelse; og da de, der havde opdaget og fanget min gode Bryde, fortalte, at han vilde forstukket sig i Skoven, fik han et „Hvorfor?" at besvare. „Fordi," sagde han paa Bondemaal, hvilket han ret godt kunde tale, „fordi jeg havde noget Aparte at bestille, som jeg jo ikke kunde lade dette her Qvindfolk see — jeg skulde for mig selv." Man loe. „Men," tog Inqvisitoren igjen ved, „hvad er det for en Vei, Du tager fra Vitskøl til Sebberkloster?" — „Jeg var i Ring, for at besøge en Søster, jeg har der;" svarede han, uden at betænke sig, „og saa vilde jeg om ad Farstrup, hvor en Broder af mig tjener." — „Gaae saa Fanden i Volp!" drønede den mandhaftige Ridder, vendende sin Hest. Men een af hans Folgesvende hvidskede til ham: „Naadig Herre! der er vist Noget feil ved den Bryde: hans Hænder ere saa hvide og jeg troer, jeg har seet hans Ansigt før; men hvor, kan jeg ikke komme paa." — „Holla!" raabte Herren: „Han skal ned til Vaar. Der skal Du ogsaa komme „„for Dig selv."" Sæt ham

ned i Hvælvingen! og giv ham Noget til Nadver! Imorgen vil jeg tage ham lidt nærmere i Skole."

Rygtet om dette sælsomme Tog foer næsten med Vindens Fart omkring i hele Egnen, og det ikke uden ligesaa sælsomme Udstafferinger, saasom: at Herren paa Vaar havde truffet sin Datter i Samleie med en Bondekarl, ført ham til Gaarden, spændt ham paa Træhesten, derefter puttet ham og Forbryderinden i een Sæk og ladet dem kaste i Graven, med meget Mere. Men en Paalideligere, Een af dem, der havde været med, og som stod i et vist lønligt Forhold til Abbeden, berettede denne Sagens rigtige Sammenhæng. Denne sendte strax Bud og Brev til Vaar, og forlangte sin Bryde udleveret. Svaret lød — thi han, saavelsom de Fleste af hans Stand, befattede sig i hine Tider ikke med Blæksmøreri — „at naar han havde forhørt den mistænkelige Person og da fundet ham brødefri, vilde han sende ham til Klosteret, om Abbeden saa kunde kjendes ved ham. Denne slog sig ikke hermed til Ro; men udskikkede den Snueste af sine Munke, forklædt som Betler, tilmed udrustede med tvende Krykker — hvisaarsag, saavelsom og for Tidens Skyld, han lod ham age Vaar paa en Fjerdingmiil nær. Nøie følgende sin Instrux, søgte han Kjøkkenet, som en Pige anviste ham. Ankommen der, satte han sig ned paa en Huggekub og bad i en ynkelig Tone om Lidt at bide paa, i Guds Navn. En Kokkepige rakte ham en Skive Brød og en Snillek Ost, hvilket han, med forstilt Graadighed, strax klemte paa, aad alligevel kun lidt

og puttede Resten i Lommen. „Herre Gud!“ sagde han saa ret kummerligt: „Det er strængt at være til, naar Een bliver gammel og svag.“ — „Aah!“ sagde Pigen, stedse passende sit Skorsteensskjød, „der kan findes mange Unge, der har det nok saa slemt som J. Der sidder saadan Een hist ovre i Kjælderen; han vilde vist hellere end gjerne bytte med Jer.“ — „See, see!“ sagde Skjælmen, „hvad er det for en Kumpen? og Hvad har han syndet?“ — „Ja,“ svarte hun, „det kjende vi Tjenestefolk ingen Redlighed paa. De ville rigtignok have til, at han var i Lav med at gjøre det Slemme ved Frøken Ann derude i Skoven. Hun fik rigtignok en grumme Forskrækkelse og er endnu ikke vel tilpas. Ham den Skindting dernede i Lukkelset kan de ikke faae til at bekjende Hvad han hedder eller hvor han er fra. Derfor skal han ogsaa om tre Dage — saa lang Betænkningstid har naadig Herren givet ham — op og ride Træhesten, saalænge til han gier Forklaring.“ — „Hm! hm! hm!“ gryntede Skjælmen, „jeg kommer saa mange Steder og seer baade Den og Den; det skulde være sært, om jeg ikke ogsaa havde seet denne her Krabat før, enten her eller der — kunde jeg ikke komme ved at kige ind til ham?“ — „Det kan J sagtens,“ svarede hun, „om der ellers kan nytte Noget; han sidder derindenfor, hvor Jernstængerne ere i Glughullet.“ — Stodderen skravlede derhen, keeg ned og hvidskede: „Her sender vor Abbed Jer nogle Instrumenter, I kan sætte Jer i Frihed med. See saa at faae Den med, I veed nok. Vognen møder ogsaa før Dag,

I veed vel hvor." Hermed stak han en lille Pakke ind igjennem Stængerne, hvorved vor Junker saae sig i Besiddelse af to File, et Brækjern, en stærk og skarp Krumkniv og et Par Vridbore, samt et Stykke Talle til at smøre det Jern med, som han fik at arbeide paa, saa Lyden kunde saa meget muligt dæmpes. „Og," lagde Munken til, „hellere inat, end en anden; for ellers kommer I om tre Dage op at ride Vale!" Han gik nu tilbage til Kjøkkenet, og idet han satte sig ned og bad om en Taar Vædelse, sagde han ligegyldigt til Pigen: „Jeg kunde ikke faae rigtig Kjende paa ham; alligevel, jeg har seet ham etsteds før, ihvor det saa er. Ja ja, han gier sig nok." Saa ønskede han Pigen Guds Løn, og stavrede afsted den Vei, han var kommen, og afgav sin Beretning til Abbeden.

Imidlertid faaer Læseren blive paa Vaar og see Hvad Midnatten fører med sig. Den fører for det Første den ængstede Elskerinde paa Hosesokker ned til Fængselsdøren; hun pikkede sagte og hvidskede det kjære Navn. Den Paakaldte sprang fra sit Fileri og hvidskede tilbage: „Sødeste Sjæl! Jeg har faaet Værktøi til at sprænge dette fordømte Hul. Jeg har allerede oversilet den ene af de tre Jernstænger i Vinduet. Om to Timer kan jeg være ude; men gaae Du saa lidt iforveien hen mod Skoven, Du veed; og klæd Dig i Mørkt baade paa Krop og Hoved; og ombind dine Fødder vel med noget tykt og stærkt Tøi, ellers blive de vaade af Duggen. — Gaae nu, du Velsignede! jeg maa bruge mig med Vinduet." Han brugte sig saa ivrigt,

at de to andre Stænger, inden halvanden Times Filen, vare løsnede forneden. Den kraftfulde Yngling bøiede dem een for een udad og opad, saa han uden stor Anstrængelse kunde skuppe sig ud. Useet lod han snart Porten paa Ryggen, og indhentede den forud vandrende Kjæreste, netop som han i Dagskjæret sik Øie paa den ankommende Vogn. Parret ilede den imøde. Hurtig omkring og op paa den. Kudsken flyede ham Pakken, som indeholdt den qvindelige Maskeradedragt, der under Kjørselen, ved Holgers Bistand, snart blev ombyttet med den paahavende. I rask Fart gik det nu fort, og Solen var knap kommen saa høit over Jorden, at den kunde see de Hurtigreisende staae af ved Klosterporten, der, efter given Befaling, strax aabnede sig. Da Kjøresvenden saae et Bondeqvindfolk stige ned, istedetfor den fornemme Een, der var steget op, blev han først forundret og derpaa noget benouet, idet han tænkte, at denne Forbytning var et Værk af Sortekonstneriet, for hvilket, saavelsom for Virtuoserne i Samme, han nærede tilbørlig Ærefrygt.

Portneren sagde dem Besked fra Abbeden: at de Begge strax maatte komme op til ham. Dette lode de dem ikke sige mere end een Gang. Holger modtog Bondepigens aflagte Kaabe og Hat.

Deres faderlige Beskytter modtog dem saaledes som Man nok kan tænke sig; og bede ikke længe efter Frokosten med at føre dem ned i Kirken, hvor han, efter catholsk Ritual, og med denne Religions Ceremonier, forbandt dem

med det hellige Baand. Om de Tilstedeværendes ubrødelige Taushed var ikke den mindste Tvivl. O! der er skeet langt Andet indenfor Klostermure, som aldrig er kommen paa andre Menneskers Tunger udenfor dem.

I et stort og smukt decoreret Værelse, der ved en skjult Paneldør stod i Forbindelse med Abbedens Celle, satte de sig alle Tre om et med lækkre Spiser velbesat Bord, hvor den kosteligste Viin ei heller savnedes. Begge Mændene gjorde god Besked; men saa betagen var den unge Kone af Tanken om sin hartad vidunderlige Skjæbne, at hun, uagtet Værtens venlige Nøden, viste sig som en særdeles smaatærende Gjæst. Men havde den skjønne Mund kun lidt at bestille, da havde de skjønne Øine desmere: disse mildttindrende Stjerners dæmpede Glands hvilede ofte og længe, og ikke uden Gjenskjær, paa den nygifte, himmelsk-lykkalige Mands Ansigt. Ah! han trængte slet ikke til saadanne Brandpile; hans Hjærte var jo Ild.

Da Maaltidet var forbi, Manden havde omfavnet sin Hustru og Præsten dem Begge under Eet, tiltalede han dem saaledes: „Mine elskelige Børn! Hvad jeg til eders Vel har begyndt, vil jeg med Guds Hjælp videre fremme saa godt jeg veed og kan. At din Fader, min kjære Datter! vil sætte Alt i Bevægelse, for at finde Dig og din Mand, det kan I ikke dølge for Eder selv. Jeg har derfor udseet Eder et Tilflugtsted, hvor han allermindst vil søge Eder. Livøen herude i Fjorden tilhører vort Kloster. Der boer nu kun en eneste Familie paa den nordre Kant af

Øen. Han erlægger sine Afgivter for en stor Deel i Fisk, som han og hans to Sønner selv fange. Eftersom Vinden er, venter jeg dem idag eller imorgen. Nu vil jeg tale med ham om, at jeg overlader ham Eder — som jeg foregiver ere anbefalede mig fra en Medbroder langt syd nede, eftersom eders Forældre ere komne i Armod ved Ildsvaade og anden Uheld — paa det jeg kunde sørge for Eder. For det Første maae I tage Ophold hos den Livsfisker, indtil I udi Skoven paa Sydkanten faaer opbygget Eder et Træhuus, hvortil jeg skal lade ham overføre de nødvendigste Materialier. Hans ældste Søn er dygtig Tømmermand, og for nogle faa Dalere bygger han Eder snart en Hytte, som eders Kjærlighed vil gjøre til et Slot. Du faaer ogsaa nok disse brave Menneskers Hjælp til at ombugge og istykkersave nogle Træer derudenfor. Saa have I Ildebrændsel for i Vinter, og, naar Rødderne ere optagne, saa stort et Stykke Havejord, som Du formaaer at dyrke. Et Par Køer og nogle Faar bliver der vel ogsaa Leilighed til at faae derover, saavelsom Huusgeraad, der jo i Førstningen kan være tarveligt. Fødekorn forskaffer han Eder nok, og deraf behøve I jo ikke meget. — For det første" lagde han til med et skjælmsk Smiil „behjælpe I Eder vel med Lidt; men, skulle I siden blive Flere, saa kan der nok fra Fiskerens eller herovre fra faaes en Vugge" — her blev han afbrudt ved Beretning om, at Fiskeren var kommen.

Hvilken Aftale, han gjorde med denne, eller rigtigere: hvilken Befaling, han gav ham, det kunne vi jo nok vide,

uden nøiere Forklaring. Inden han fik Samme omstændelig udfærdiget, og Livsmanden indprændet, var Solen ved at gaae ned bag meerbemeldte Livs. Den gode Munk gik tilbage i sine Lukafer, og fandt den nygifte Kone paa — vi kan nok vide paa hvis Skjød. „Naa! I søde Børn!" hvidskede han fortroligt: „I have havt en besværlig Reise idag; nu skulle I have en sød og rolig Nat. Sengen herinde er lavet til To, og I forliges nok om den — jeg skal lyse Jer." Det gjorde han, og overlod de Lykkelige til dem selv. Længe førend Dag purrede han dem ud til Reisen, og ikke uden Grund; thi han havde midt om Natten faaet Nys om: at begge de gamle Riddere vilde søge deres Børn i Klosteret. De Nygifte vare allerede komne i god Behold til Livsen, da Portneren berettede, at en Trop Ryttere ad Vaarveien nærmede sig. Han fik strax Befaling, at holde Porten aflukket og stængret.

Det var rigtignok den onde Ridder fra **Vaar**. Da han kom for Klosterporten, fordrede han at indlades. Portneren svarede ud af et lille Hul i Muren: at det var ham forbudet. „Saa gaae til din Herre, Abbeden," tordnede Hiin, „og sig ham, at jeg har noget Vigtigt at tale med ham, og det strax." Portneren gik og mødte Abbeden paa Halvveien. Denne traadte ud paa Portaltanen, og spurgte Ridderen om hans Forlangende. „Jeg forlanger min Datter udleveret," raabte Hiin, „saavelsom den Slyngel af en Adelsmand der fra **Krastrup**, som har rovet hende ud af min Borg." „Ingen af dem er her," svarede Abbeden. „Jeg

veed, at de ere her," hvinede den opbragte Ridder; „og kan I eller vil I ikke finde dem, saa skal jeg selv lede dem op — Porten op!" Abbeden saae en anden Trop nærme sig paa Kraftrupveien. „Mit Kloster," svarede Abbeden, „er en Fredens Bolig. Hvorledes vil I forsvare at overfalde Religionens Tjenere saa voldeligt?" — „Meget godt kan jeg forsvare det," lød videre Ridderens Tale; „naar de, der kalde sig Religionens Tjenere, huse og hæle med Røvere og Skjælmer — Luk op!" — „See Jer først lidt om," sagde Abbeden ganske roligt og mildt; thi nu var Ridder **Jørgen** ikke mere end et Par hundrede Skridt borte. Da Ridder **Kresten** fik Øie paa ham og hans Hob, der var talrigere, end den, han havde hos sig, mumlede han: „Det er, Gud døde mig! den Skjørtekarl fra **Kraftrup** — Hvad mon han vil?" Han reed ham imøde med sine Svende, raabende: „Hvad vil I her?" — „Søge," svarede Hiin, „efter min Søn" — „Og efter min Datter?" faldt den Anden ind: „Aaa! I veed vel bedre, end I lader — I Fader til en Pigetyv!" — „Ingen Grovheder!" lød det fra Ridder **Jørgens** bævrende Læber; „det Ord skal I tage tilbage, for ellers" — „Og Hvad ellers?" — „Vil jeg med mit Sværd see at putte det ind i jer Hals igjen." Uden Svar drog Ridder **Kresten** sit Værge, og ligesaa gjorde i næste Øieblik Kraftrupmanden. De rede, Begge af vred Hu, mod hinanden; og blev Kampens snarlige Udfald: at den onde Ridder sank dybtsaaret af Hesten. Hans Folk omringede ham. „Bringer mig snart hjem!" stønnede

han, „om jeg holder det ud saa længe." Abbeden, som stedse var bleven paa Portaltanen, raabte til den Saaredes Svende: „Tag Hestedækkener af! og bærer jeres Herre herind i Klosteret, saa skal der blive sørget for ham saa godt som muligt." Saa gjorde de. Porten aabnedes og den Saarede blev ført til et af de nærmeste Værelser og lagt paa en Sæng. Abbeden sprækkede selv Klæderne op for Brystet, betragtede Saaret, Ansigtet og følte til den matte Puls. „Eders Tilstand er farlig," sagde han; „har I Noget at skrifte, maa I ikke forbie Eder; og derpaa kan I modtage den hellige Hostie." — „At lade sig stikke ihjel af saadan en Ærtekjælling," stammede han, „det er, Gud døde mig! tungt. Behold jeres Hostie og alle jeres geistlige Grimasser for Jer selv! og lad mig gaae til Helvede i Fred!" Næppe havde han udtalt dette opbyggelige Skriftermaal, førend Døden hentede hans fule Sjæl og en Vogn fra Vaar endnu samme Aften hans Legeme. Og saa var den Historie forbi; hverken Kongen eller Domstolene toge Notits af Feiden, saa meget mindre som den Dræbte var angribende Part. Overalt vare slige Begivenheder slet ikke ualmindelige, og Kongerne havde Intet imod, at den ene mægtige Adelsmand knækkede Halsen paa den anden. Abbeden søgte at skjule det Forefaldne for de nye Livsboere — ikke fordi det jo vilde glædet den Ene og ikke synderlig smærtet den Anden; men han vilde nødig endnu bringe en Slags Forvirring ind i deres Paradisliv; men hellere lade dem uforstyrrede dele Tiden mellem Arbeide og Kjærlighed.

Bygningsarbeidet gik og saa raft fra Haanden, at inden fire Uger stod der et lidet, men næt og tæt Huus, bestaaende blot af en Stue paa to Fag, med tvende Kamre, halv saa store, i den ene Ende. Et Halvtag i den anden var Nøds og Faaresti; det Hele tækket med Rør. I eet af Kamrene var Mundforraad; i det andet var Soveværelse. Træernes Fælden og Rydning, Jordens Bearbeidning med Spade og Rive, Alt fremmedes saa godt, at Holger endnu i samme Sommer kunde plante den første Kaal. Anna var heller ikke ledig: hun tillærte sig strax at malke sine Køer, sie Mælken, og kjærne. Naar Manden kom mødig fra sit Arbeide, og hun rakte ham et Stykke Brød med hendes eget Smør paa, og en Skaal Kjærnemælk eller sød Mælk, da smagte det ham saa herligt, som, tyktes ham, ingen Lækkerier, han tilforn havde nydt. Hustruens glædesmilende Aasyn var Krydderi paa Føden — „Hvor saare lidet hør der til, for lykkelig at være?"

Tvende Maaneder, og lidt længer, havde de levet dette Hyrdeliv, uden at have mindste Underretning fra Begges Hjem; og Hvad Abbeden meddeelte dem, bestod næsten alene i Livets Fornødenheder, saa og nogle Blomster fra Klosterhaven, dem begge Ægtefolkene vare lige gode om at plante, passe og vande m. M.

En Dag, som de vare beskjæftigede med denne Forfriskningssysel, træder høist uventet ind i Haven — Hvem? hvem Anden end den gode Mikkel. Han græd af Glæde, og, sandt at sige, gjorde Holger ligesaa. Begges articu-

lerede Glædesyttringer kunne vi gjerne springe over, især da Mikkels bestod meest i Interjectioner, og indskrænke os til at levere en noget sammentrængt Beretning om den Sidstes seneste Begivenheder.

Da hans Yndling Holger var tyet til Vitskøl Kloster, men siden derfra ikke havde ladet høre om sig, blev den Krastrup Skytte ret leed og kjed af sin Tjeneste dersteds, tog sin Afsked og Veien til Klosteret, for at søge sig en ny Virkekreds i sit Fag — vel ogsaa for, om muligt, at optage Sporet af den kjære Junker. Det indtraf saa heldigt for Skytten, at Tjenesten nu nys var bleven ledig. Han blev strax antaget, og Formandens Leilighed nede i Mollen ham anviist. „Der ere ogsaa vore Jagthunde indquarterede," sagde Abbeden, „hvis de ellers due noget; thi din Formand brugte hverken dem eller sig selv for meget. Af Krudt og Bly brugte han derimod meer end nok; men Vildtleverancen faldt sparsom. Jeg har derfor skilt os ved ham. Dig veed jeg Nok om, til at troe Dig som en ærlig Karl og en utrættelig Jæger. Men derhos paalægger jeg Dig streng Lydighed, og, Hvad der angaaer Klosteret, urokkelig Taushed, samt at Du aldrig spørger mig eller Nogen her, undtagen Hvad din Bestilling kan medføre — det maa Du forud love! Kosten faaer Du paa vor Regning nede i Mollen, hvert Aar et Par nye Vandstøvler, en ny Klædning hver anden, 6 Daler i aarlig Løn og ligesaa mange til Krudt og Bly — er Du dermed fornøiet?" — „Fuldkomment!" svarede Skytten. — „Gaae saa

ned i din ny Bopæl og lad os see en Prøve paa din Konst, saasnart Veiret holder til!" Dermed var han affærdiget.

Mikkel biede ikke mange Dage, inden han følte sig for om Holger hos Molleren og hans Omgivelser — det havde jo Abbeden ikke udtrykkelig forbudet ham — men her fik han slet Intet ud. Nu passede han da flittig sin Dont, som jo var hans Yndlings Sag, og erhværvede sig af Klosterbrødrene og deres Forstander velfortjent Roes; hvortil føiedes nu og da en Mundsmag af Hvælvingernes kostelige Viin. Da nu et Par Maaneder siden hans Indsættelse som Skytte vare henrundne, blev han en Aftenstund kaldet op til Abbeden. „Jeg veed nu," sagde denne, „at jeg i enhver Henseende kan stole paa Dig og paa disse Dyder, som jeg ved Tiltrædelsen af din Tjeneste indskærpede Dig. Jeg har derfor tænkt, at skaffe Dig en særdeles Glæde; imorgen skal Du see denne Junker, som Du holder saa meget af. Men det er nødvendigt, at hans Opholdssted bliver en Hemmelighed mellem os og en anden lille Familie, paa hvilken jeg kan forlade mig; men som dog ikke veed, Hvem han egentlig er. Der ligger nede ved din Bopæl en Baad, som imorgen tidlig snart skal bære Dig til ham. Dens Fører leverer Du dette Tegn, saa veed han Besked og tager Dig op uden Betaling. Og dette Brev afgiver Du til Hr. Holger — lykkelig Reise!" Den glade Jæger stammede en Taksigelse og bortfjernede sig.

Sammenkomsten kjende vi allerede, tilføiende blot: at Skytten blev i nogle Dage paa Øen, hvor han havde Nat-

teleie hos Fiskerens; og drog saa inderlig fornøiet tilbage; han forventede jo, og medrette, at han oftere kunde faae Lov til at gjøre denne Lystreise.

Da Mikkel kom hjem og beskrev Tilstanden derovre paa sin Maneer, sluttede han med den Anmærkning: at der paa Øen vare saa mange Harer, som der er Lærker om Efteraaret, og frembar det Ønske, at han dog maatte faae Lov til at rage Nogle sammen engang imellem. Dette blev ham bevilget, og saaledes forsynede han flere Gange inden Vinteren Klosterkjøkkenet overflødigt. Den unge Øboer og den gamle Klosterboer verlede ved disse Leiligheder Breve. Det sidste, som Hiin lidt hen paa Efteraaret erholdt, berettede ham, at hans Moder havde faaet Tæring, og at hun maaskee næppe kom til at høre Lærken synge, samt at hans ældre Broder ved et tøileløst Liv rimeligviis havde paadraget sig samme Sygdom. Skulde disse Tvende ved Døden snart afgaae, vilde han og hans Kone blive modtagne med aabne Arme af Faderen, der sørgede meget over sin forsvundne Søn. „Naar Tid er at forlade eders Eensomhed," sluttede han, „skal jeg ufortøvet lade Eder det vide." Paa det de uden Kulde og Kjedsomhed kunde gjennemgaae den barske Vinter, forsynede den samme faderlige Haand dem med en Kakelovn og Bøger, meest latinske, nogle til Andagt og flere til Moerskab. Det forstaaer sig, Holger blev hendes Sproglærer, og havde den Tilfredshed, at Eleven, inden tre Maaneder vare omme, ei alene huskede Alt det, han havde foredraget hende, men ogsaa

begyndte ret taaleligt at kunne veilede sig selv. Det gik ham alligevel med sin Anna, som det gik Abeilard med sin Heloise: han gav hende flere Kys, end grammaticalske Regler. Da Holger havde erholdt sin Bøsse og Ammunition til den, blev han baade Skytte og Gartner, og med rundeligt Udbytte. Man kan nok forestille sig, hvor behageligt det drøiede paa Spisekammerforraadet: Løg, avlede af ham selv, farcerede med Kjød af Harer, skudte af ham selv, sagde Pyt! til olympisk Ambrosia. Ogsaa Fiskerfamilien meddeelte ham af sine Urter og sit Fiskevildt; og Brydinden lærte Konen der at tillave det. Vinteren kom, og den stræng og langvarig. Før havde begge Familier gjort den Aftale: at samles vexelviis hver Søndag, hvilket iagttoges, naar Veiret ikke var altfor urimeligt. Og saameget hellere indfandt sig Fiskeren hos Jægeren, som denne altid gav en Krukke af ypperligt Mundgodt til Bedste. Den gamle Fisker tracterede da til Gjengjæld med Kæmpeviser, af dem han kunde en heel Hob udenad, og foredrog i en Maneer, som nu vel er heel ukjendt — tilsidesat, vel fordi den baade er jævnthen taktløs, og ikke følger noget „Firma." (Jeg har i min Ungdom af en gammel Bonde hørt saadanne Sange, der, just formedelst deres Vildhed, gjorde hos mig en sælsom Virkning.)

Samfærdselen med Fastlandet ophørte ganske. Fjordfiskeriet ligesaa. Kun enkelte Dage var det Veir til Jagten og Holger vandt da, Hvad Anna spandt, og som siden blev vævet hos Fiskerens. „Men hvordan fik de da

Ende paa Tiden?" kan Een og Anden spørge; og faae mit Svar: de fik ingen Ende paa Tiden, fordi de ingen vilde have. Tænk nu selv efter, Hvad det betyder!

For den Lykkelige, den, som fortjener at være det, er Tiden snarere for kort, end for lang. Da de hørte den første Lærke, undrede de sig over, hvor Vinteren var bleven af. „Hører Du Vinterens Svanesang?" sagde Holger en Dag i Marts til sin Anna. Hun lyttede og svarte: „Jeg hører rigtignok baade Svaner og andre Havfugle; det har dog noget Oplivende." — „Du feiler," sagde han, „det er Fjordisen, som brister i utallige større og mindre Revner, opskruet af den indtrængende Havflom. Imorgen staaer Fjorden i blank Vand." Saaledes skete det. Den opgaaende Sols Straaler legede med de frigjorte Bølger, og de, ligesom ved Aftens Varsel, hidskævnede Svømmefugle vuggede og dukkede sig med hine Jubeltoner i det nys aabnede Foraarsbad. Vort Par stod paa den østlige Klint og forlystede Øine og Ører. Inden de vendte tilbage, spurgte hun med et svagt Suk: „Hvor er det, at vore Fødselssteder ligge?" Han pegede derover imod. Uden at mæle taug Begge en Stund baade med deres alvorlige og veemodige Tanker, indtil han brød Tausheden ved at vise paa Vitskøl, og sige: „Der boer vores anden Fader." — „Ak! hvor jeg længes efter ham," sukkede hun; „kan vi aldrig faae ham herovre at see?" — „Det er i Medhold af hans sidste Brev at haabe," lød Svaret. „Lad os nu gaae hjem. Hist seer jeg vore Fiskere seile tilbage mod Land, vistnok

med en stor Dræt. Og paa hiin modsatte Kant øiner jeg Fuurbobaadene svinge om Østspidsen af deres Ø. Nu bliver her Liv baade paa det Vaade og det Tørre: det varer ikke længe, inden jeg kan begynde at pusle i Haven."

Det gjorde det eiheller; og Arbeidet var ham saa meget kjærere, som det nu faldt ham meget lettere, end forrige Aar, da han uvant gav sig ilav dermed. Ydermere, da han længe før kunde komme til at saae og plante, maatte han billigen vente sig en rigere Afgrøde.

Som Holger een af de sidste smukke Martsdage vendte tilbage med et halvt Dousin Snepper i sin Taske, seer han sine Fiskere styre deres Vaad i lige Retning fra Vitskøl til hans Ende af Øen. Der ahnede ham et kjært Besøg, hvilket han eiheller dulgte for sin Kone, som strax, i dette Haab, gav sig ifærd med at plukke et Par af Fuglene; thi af Holger vidste hun, at det var een af Abbedens kjæreste Lækkerier. Holger løb hvert andet Minut ud, for at see efter Vaaden; den nærmede sig bestandigt mere, skjøndt seendrægtelig, formedelst Luftningens Svaghed. Endelig forsvandt den inde under Havbakken — inden et halvt Qvarteers Forløb maatte de være ved hans Bolig. De kom — ja det var hans dyrebare anden Fader og hans kjære Skytte. Over Gjensynets Fryd kan Beskrivelse ikke være fornøden. Da denne havde sagtnet sig, sagde Abbeden dem, at Holgers Moder var for kort siden død og begraven, og at hans Broder ikke havde uden faa Døgn tilbage, og at hans Fader saa meget mere længtes efter ham, som

ogsaa han havde skrantet hele Vinteren, og bestandig taget kjendelig af; og at han af denne vilde blive modtagen med aabne Arme; han var ikke gjort arvelos, hvilken Haardhed han ikke havde ladet sig bevæge til at øve. Junkeren vilde altsaa snart see sig i lovmæssig Besiddelse af hele Eiendommen. Holger grundede længe herpaa, og svarede omsider: at han her havde fundet den sande Lykke — saavidt den er at finde paa Jorden, og at hans og hans Hustrues Ro og Sjælefred vilde lide mangt et Brud ved at forlade deres Eden. „Om jeg end ikke heri kan reent ud modsige Dig," vedblev Abbeden, „maa jeg dog forestille Dig: at Du ikke alene har Pligter imod din Hustru og Dig selv og de Børn, som Gud kan skjænke Eder; men ogsaa mod Fader og Søster og alle dine mange Undergivne. Det er en oprørt, en farlig Tid, i hvilken vi leve; og at Du har en langt anden pligtmæssig Virkekreds, end denne Plet Jord her. Der er nemlig fremstaaet en Munk i Wittenberg, og har opsagt Catholicismen og dens Overhoved Huldskab og Troskab, idet han paastaaer at ville føre Religionen tilbage til sin oprindelige Simpelhed. Mangfoldige derude, hvoriblandt ogsaa regjerende Fyrster, have sluttet sig til ham og svoret, at ville med Tungen og med Sværdet forsvare hans nye Lære til det sidste Aandedræt; sikkerlig faaer den ogsaa Indpas her i Norden. Vel maa man indrømme, at vores Geistlighed har været i Besiddelse af overdreven verdslig Magt, som desværre er bleven mangehaande misbrugt; men den har dog hidtil dannet en for Borgere og

Bønder saare gavnlig Modvægt til Adelsmagten, der vis-selig vil stige til en forurolignde Høide, naar den ikke har anden end Kongemagten imod sig. Christiern har forsøgt med Bøddelsværdet at forstærke sin; men derfor er han nu og en landflygtig Mand. Og nu tilsidst, min gode Søn, dersom Klostrene ogsaa her skulle vorde ryddede, da beder jeg, at Du vil modtage og din Hustru see mig tilgode paa mine gamle Dage! Ham, din Jagtven, vil Du vist ogsaa tage Dig af." — „Ja, ved Gud! af Begge," raabte Holger, kastende sig om Faderens Hals, og, gribende sin Kones Hænder: „Han har Ret — han skal raade; og vil Du som jeg —" „Det har jeg jo stedse villet," afbrød hun med et af sine hjærtesmeltende Smiil. — „Saa ingen lang Opsættelse! imorgen kunne vi være færdige til Afreisen." Nu bleve Fiskerne hidkaldte. „Jeg takker Eder hjærteligst, I gode Venner," talte Junkeren, „for Alt, hvad I har udviist imod os to vildfremmede Mennesker, og beder jeg Jer modtage, som Bevis paa min Taknemmelighed, dette Huus, I jo selv har bygget, tilligemed Alt, hvad deri be-findes — det kan være Nok for Dig, Hans! at begynde med, naar Du fører din Fæstemø, Rønbjerg, herover som Kone. Dig, Morten, skjænker jeg dette (en Pung med Penge) som Brudeskjænk til den Kone, Du kan faae. Kom-me I nogensinde saa langt ind i Landet som til Krastrup-gaard, der boer jeg da, er ingen Bryde længer; men skal derfor nok kjendes ved Eder i al Kjærlighed." Fiskerne gjorde store Øine og glade Øine, og mange Taksigelser, der strax bleve afbrudte, idet Brydinden, dækkende Bordet,

bad dem sætte sig derved, og faae Noget at leve af. Efter megen Vægring for saa stor en Ære, sagde Holger til dem: „Har vi ikke før siddet tilbords sammen? og der har Intet været ivejen. Nu er Bord og Stole og Stuen eders; Du, Hans! er min Vært, og jeg, tilligemed denne høiærværdige Herre, eders Gjæster." — Abbeden trykkede sin elskelige Søns Haand med de Ord: „Modgang har været Dig en god Skole; nu vil Du ogsaa have stærk Ryg til at bære gode Dage."

Ikke uden Sindsbevægelse — noget lig den, der føles, naar en ret interessant Bog, efter Gjennemlæsning, lukkes og henlægges — brød Egteparret op. Paa Nedgangen til Afskibningsstedet saae de sig flere Gange tilbage efter det forladte Elysium; og endnu inden de stege i Baaden — ved hvilken Holger kom i Erindring om Charons Færge — foreslog Anna, at de fremtidigt een Gang om Sommeren skulde besøge Livsensø, hvilket Forslag blev af hendes Mand modtaget med Varme, og bragt i Udførelse en lang Række af Aar.

Hvad har jeg Videre med denne Historie at gjøre, end at ende den? og dette ønskede jeg selv, hellere maattet være paa Livøen. Fra de Elskeliges Liv og Levnet paa det stoltere, men ogsaa uroligere Kraftrup, har jeg ikke Mere at tjene med, end at de Begge levede sammen med uformindsket Ungdomskjærlighed lige til under Rynker og graae Haar, og fulgtes sammen hid til den hellige Livsens Ø, hvor Kjærlighed er en perennerende Blomst.

Kjeresterier i Vesterjylland.

I Billedrække.

Første Billede.

Udmarsch.

Hvad er det for en Processíon, vi see her? Foran en Fændrik; men ikke i røde Klæder! Han bærer simpel borgerlig Dragt. Fanestangen hviler ikke som andre i en Sko; men frit paa hans Skulder. Efter ham kommer ogsaa en civil Tambour, der er tykkere, end hans Tromme; og hernæst fire Musicantere, af hvilke de tre have Clarinetter og den fjerde en Fløite. Nu kommer parviis Riffelskytterne med deres Vaaben paa Armene. Dette er ogsaa det eneste Militaire, vi see ved dem. De ere saa forskjelligt paaklædte: Een nymodens, en Anden gammeldags. Det sidste Par falder især i Øinene: den Ene er en smuk Yngling med et blegt, alvorligt Ansigt, i fine sorte Klæder og med hvideste Lindtøi; udover Hænderne seer Man Linningerne af den pæne Manskjetskjorte. Hans Sidemand seer endnu yngre ud; hans viltre Ansigt svarer til hans Dragt, som er Blouse og rød Jacobinerhue. Han skotter til Siden. Hvad eller hvem seer han efter? Ha! ha! det kan

ikke være Andre, end det deilige Pigeansigt hist ovre i Vinduet. Naa! tag Dig iagt, min Tøs! Den Blousemand er vist en stor Skjælm. Den Sorte skotter ogsaa til Siden: ja, ja! han har ogsaa Noget at see efter. Ogsaa et Pigeansigt; det er virkelig smukkere, end det første. Men det synes at mangle Caracteer — ja Caracteer! Præg! Uden saadant Stempel er levende Deilighed ikke andet end dødt Marmor. Jeg foretrækker det, som er mindre regelmæssigt; men mere tiltrækkende. Hvad der er deiligt, men koldt, rører os ikke; Aand og Følelse maa tale igjennem Øine og Miner; dette stumme Sprog, som et følsomt Hjærte strax forstaaer.

Hvad mon det er, de have for, disse Mennesker? De gaae dog ikke i Krig? Nei; men de ville dog foretage sig en Slags Krigsøvelse; det viser Riflerne — aha! hist i Baggrunden see vi Fjenden — og gid vi aldrig havde havt nogen Anden! Denne her er kun af Træ, gjør ingen Modstand, men lader sig taalmodigen sønderrive, ligesom et vist Folk i Aaret 1807 — men dette kommer da endelig ikke herved. „God Fornøielse ved eders Fugleskydning, I Herrer!"

Hvor skam mon dette foregaaer? Ved hvilken dansk Stad eller By? Det er ikke nømt at sige: langt henne skimter Man rigtignok Vand; det er ved enhver By. Længere henne øiner Man Noget, der ligner Sneedriver; det kunde ogsaa være Sandmiler; dette leder os til den Formodning, at vi befinde os ved en Stad paa Vestkysten af Jylland; men hvilken? I Fanen staaer afmalet rigtignok

en Ørn — hm! de Ørne have saa mange Steder at bestille: Romerne havde Ørne, Østerrigerne have sine, saavelsom andre Keiserdømmer; ogsaa Napoleon havde sine, stærkt flyvende og med skarpe Kløer — men Hvad kommer det nu herved? Vor Ørn har hverken Næb eller Kløer.

Andet Billede.

Fugleskydningen.

Den er plukket, parteret, denne Fugl: Hoved, Hale, Vinger væk — ja minsandten! der falder Brystpladen; og Spillemændene have Instrumenterne for Munden, og ved den anden Side holder En Lunten til en Skibskanon eller Svingbasse; den tykke Fændrik har stukket Fanen op over Hatten — maaskee mægter han ikke at faae den høiere; hvad enten dette nu kommer af for lidt physisk Kraft eller for meget spirituel — „Ein Fändrich," heed det i vort gode gamle militaire Reglement, „muß ein großer Lümmel sein, damit er die Fahne hübsch ordenlich tragen kann;" men denne her kan gjerne, inden Revuen er forbi, komme til at bruge sin som Støttestav. Det er ingen Spøg, naar Man en heel Dag igjennem er nødt til at drikke Minutsnapser, Knægter osv.; der skal store Lømler til at bære slige Byrder. Men over Fændriken maae vi ikke glemme Kongen —

Hans Majestæt sidder endnu paa den skjæbnesvangre Stoel med Riflen halvt nede fra Skulderen. Han skotter nok til Fuglen, hvis Bryst han har truffet — Men nei! det er en anden, en levende Fugl, han seer efter, et deiligt Pigebryst, han sigter efter. — Kjære Ven! det er usikkert Skud, Gevinsten ligesaa. Naa, god Lykke! Men see til at faae gode stærke Forladninger, saasom: Smiger, kjønne Forærringer, Forlystelser og andre Vare, der ere courante paa saadanne Vexelcontoirer. Au! hun seer ud til at ville protestere: non accept! Hr. Fuglekonge! det kan Allerhøistsamme belave sig paa — Hun fallerer og gaaer derefter i Compagni med — Hvad er det nu han hedder? Ham med det glatte Ansigt og det glatte Sind, forhudet, som med en Bøffelhud, mod Skjæbnens Sværd og Modgangs Pile. Een af dem, der gaae igjennem Verden og ud af Verden uden at tænke — ah! hvilken practisk Philosophi aabenbarer sig ikke i denne Tankeløshed. Dersom Menneskene lode være at tænke, gruble osv., da blev Jorden igjen et Paradiis, hvor den dyriske Natur — stop! Vi maae see til de to Damer, og hvorlunde de tænke — „Tænke?" — tænke og tænke ere to Ting, mange Ting; men disse Pigebørns Tænkning er vistnok Ingenting. De bruge Øinene, men ikke de Organer indenfor, som Gall har specificeret — med mindre det kunde være det allerbageste der over Nakkebenet. De see efter, hvordan de unge Herrer see ud, og hvordan de andre Damer ere pyntede; de see paa sig selv med den skjønne Selvbevidsthed: at der er Ingen, som i

Stadseligheb kan sættes ved Siden af dem. Det Samme synes ogsaa baade den Røde og den Blege og den Glatte — og de have alle Fem Net.

Tredie Billede.

Skydebal.

Aah! hvad det er rart! Damerne ere saa pæne — den Ene pænere end den Anden. Sikke Stads, de have paa! Der er — ja Hvad er der? Det gaaer over Præstens Forstand og langt ind i Degnens. Snee, Riim, Dug, Taage vævet, præsset, udsyet, omsvøbende de yndige Former — paa Ansigtet og halve Brystet nær. Ja! kom ikke for nær de ildsprudende Lunetter, de faste Batterier! Bah! ikke Andet! Af **Vouban** vide vi jo, at ingen Fæstning, om den end er nok saa stærk, kan holde sig længere end sex Uger, og skulde et Pigehjærte holde sig i syv? at sige, naar det bliver ordentlig beleiret. De to øverste Riddere, den Røde, som fører op, og klapper ad Musicanterne — (nu to Violiner, en Fløite og en Tromme) — og den Blege nedenfor ham, de ere fuldtfærdige med deres Approcher — de ere uimodstaaelige: de respective Fæstninger **Lotte** og **Mine** maae ligesaa godt først som sidst overgive sig, da de have ladet sig forføre til at dandse med disse to Him-

melhunde. Ja, ja! I der kan parlementere, inden Man skrider til Capitulation; og den endda vorde betinget, ære-fuld, som vi haabe. Mine smiler, Lotte er — er nærved at suurmule. Paa hendes Diekast seer Man, at hun hel-lere havde havt Nr. 3 til Chapeau. Deri kan hun have Ret; for det er ret en nydelig „Pigernes Jens," glat af Ansigt og glat af Sind, saadan Een, som kan bruges, hvor-dan og hvor Man behager: det kan Damerne lide. Han — der — er for selvstændig — han bliver aldrig nogen god Mand. Mon den Røde kan blive god Mand? Han er saa vild, saa — Naa! hvorfor kan han ikke tæmmes? Naar han kommer under Stuedressuren. Skulde han gjøre sig altfor knortet, saa har hun dog Pidsken — jeg mener Tungen; den er der Snært i. Jeg har kjendt Herrer, der, før de kom i Brudesæng, og noget efter, vare saa balstyrige som en udresseret Hønsehund; men det fandt sig: de fik snart rigtig Appel. — Naa! Lad os ikke tale mere om disse huuslige Sager! de komme slet ikke Ballet ved. Lad os dandse med de Dandsende! Der kommer nok den Tid, da Piben faaer en anden Lyd, da I, gode Herrer! komme til at dandse efter Konernes Picolofløiter — det falder mig netop ind, at disse Smaaeinstrumenter spillede til Spids-rodsdandsen, før den gik af Mode, som saa mange andre. Hm! det er artigt nok: Deserteuren løber Spidsrod, fordi han flygter — Ægtemanden, fordi han bliver. Men det kan nu være nok snakket om disse almindelige Sager.

Fierde Billede.

Frokost.

Det kan jeg forstaae: her gaaer det lystigt til. Saaledes maae rigtige Friskfyre slutte et Bal, sætte en Coda til Natsværmeriets Variationer. Det er noget Andet, end at krybe under Dynen — Hvad! jeg troer der ere nogle af Herrerne krøbne under Bordet; for der staae et, to, tre fulde Punscheglas, og ligesaa mange ledige Stole. Rigtig! der see vi et Par beskoede Fødder, med Hælene mod Gulvet — til dem maae høre en Krop — ei at tale om Hoved under slige Omstændigheder. Nei see! ved den anden Side af Bordet er En ifærd med at ville reise sig op: Han støtter sig paa den ene Haand; den anden famler efter Bordbladet; men finder det næppe. Han er ganske trøt i Ansigtet; Øienlaagene kan han ikke faae længere end halvt op: hvordan skal han da bjærge Legemet op? Nei, min Broer! læg Du Dig kun ned igjen! det er Dig tjenligst. Hvor er den Tredie af de Overvundne? Han er ikke falden, men flygtet — ja, paa min Ære! det maa være ham, der staaer hist ude i Forstuen, med Panden og begge Hænderne mod Væggen. Man mærker nok, han er ifærd med en Operation, til hvilken Man ikke behøver Lægehjælp; Punsch er et meget virksomt Vomitiv; blot at Dosis er afpasset til Patientens Constitution. — Naa! Du muß Dich

übergeben — glückliche Genesung! Hvorledes har I Andre det? I holder Jer paa Stolene; alligevel, det seer misligt ud med Æquilibrium. Du der seer ud til, at Du snart vil lede efter de underbordske; og Du der har vistnok Qvalmer. Der er Een ved at tænde sin Pibe; men Fidibussen vil paa ingen Maade laane Ild dertil; den skrider forbi Pibehovedet, og gjør varmt Bekjendtskab med Rogerens venstre Kjoleopslag. Han der sover. Hans høire Haand holder endnu instinctmæssig om Glasset; men det er alligevel i stor Fare; thi Sidemanden, hvis Ruus nu just culminerer, slaaer ud med begge Arme, der vist gjøre reent Bord, saavidt de kunne naae. Hvad gaaer af ham? Vil han slaaes? Aa nei! han holder en Tale, og den inspirered; men Hvad gaaer den ud paa, det er vanskeligt at blive klog paa. Formodentligt veed han det ikke selv, ligesaalidt som de Andre; men tvende Glas faae det nok at vide. Begge Heltene i denne Morgenfægtning vise sig ved Bordenden. Den Røde løfter kjækt staaende sit Glas til en Skaal — for hvem? Jh! „for den, vi have kjær:" Bollens Skaal! raaber han paa Hjørnet; thi han er ved at støde sit Glas til dens Rand. Den Blege sidder ned og seer med et mildt Seierherreblik paa Nederlaget, Forstyrrelsen, Ødelæggelsen — gratulerer! Lader os nu istemme: Te Bacchum laudamus!

Femte Billede.

Pigernes Jens.

Han sidder midt i Sophaen mellem de To, vi veed nok; og de ere begge To omtrent lige lykkelige ved ham; det kan Man grangiveligt see. Men Du, glatte Jens! Hvem af dem vilde Du saa egentlig udkaare Dig? Kunde Du faae dem Begge, det havde været saa meget rart; Een viet til den høire Haand og Een til den venstre. Nei, det er strængelig forbuden, det kunde bringe Dig i Tugthuset; hvilket ellers er en overdreven Strænghed: thi mangen en Monogamist er allerede hjemme i Tugthuset; havde han to Koner, maatte det for ham blive et Stokhuus. Det er kun Konger, der kunne komme ud af det med to Koner — foruden Maitresser — til Matrimonium ad Morganaticum hører og at kunne udrede en Morgengave saa stor, at alle Fattige i en stor Stad kunne leve af den. Nei, min Ven! Du maa nøies med den Ene! Kan hænde, Du bliver endda fornøiet nok. Man kan iøvrigt forestille sig, at Sophaconversationen maa være meget levende — „hvorom vel?" Aah! det er et yderst vigtigt Æmne, som jeg nu nærmere skal være saa dristig at udvikle. Hans Text er Beskrivelsen af en Bryllupsstads, til hvilken han som Slægtning havde været indbuden, og Damerne satte Noter til Texten.

Fyrens selvtilfredsse Mine borger for Smagfuldheden i hans Forelæsning, der hverken gaaer ud paa meer eller mindre end Menneskehedens de to første og største Nødvendigheder: Føde og Klæde, af hvilke Sorter der dog gives meget unødvendigt, især ved Gilder og andre store Selskaber — see! Han, som aflægger Rapporten, hører selv med til Unødvendighederne.

Hvad videre have vi saa her at varetage? Det skulde aleneste være de to Skilderier, der hænge over de Tre i Sophaen: Familieskykker, men fra heelt ældre Tider — see, see, see! Saa disse halvvoxne Børn ere virkelig Oldeeller Tipoldeforældre til disse her voxne Børn: Ak ja! Vi ere Allesammen Tidens Børn, Gammelmandsbørn.

De har dog ogsaa havt Moder i den Tid.

Sjette Billede.

Lange Reiser.

Her kunne vi med Eet see ind i tre Værelser; det ene ovenpaa, de andre underneden. Hvor skulle vi først fæste vort Blik? Øverst naturligviis, for der har vi Damer. Ja saamænd! det er Lotte og det er Mine. De sidde ved Vinduet ligeoverfor hverandre og sye eller brodere paa — ja Hvad paa? Ja saa minsandten! det er Kraver, Mand-

folkekraver — Hillemænd! Hvem monstro skal ha' dem? Aah, det veed de vel ikke selv. Men de vil vel ha' dem paa rede Haand, i Tilfælde. Ja, ja! I kjære Pigebørn! Det er vel betænkt, det er et vakkert Beviis paa, at det flygtige Barnesind er underkuet, og at Forstandens, den modnere Alder — jeg beer tusinde Gange om Forladelse for det Upaaselige og maaskee Fornærmelige i denne slet betænkte Yttring! Men jeg huskede ikke paa, at de Begge endnu ere ugifte, at Tiden skrider for dem som for enhver Anden, at det kan maaskee vare længe, inden — nok herom! Jeg slaaer mig paa Munden.

Det kommer mig for, som om der er Noget, der glindser under Lottes Dielaag: det skal vel være en Taare. Hvad græder hun for? Fordi hun har skilt sig ved den første Kjæreste? Hun har jo faaet Een igjen — Pyt! der gaaer han ud ad Døren. Han vender Ryggen til, og huger noget. Han er, min Tro! bortviist — af Hvem? — Af hvem Andre, end Moderen, det gamle Rivejern, der staaer med begge Næverne i Siderne, og seer saa malisiøst efter ham. — Naa! Hvad skulde der ogsaa komme ud af det? Han er inte Noget, har inte Noget, uden en velskabt Krop og et glat Ansigt — joh! det skal vi komme langt med. Nei! rige Herremænd, Rangspersoner skal de have, de rare Piger! Dem kan Mama nok skaffe dem, for hun kan Alting — undtagen dette! Jeg forudseer: om nogle faa Aar kunne de sidde over ved Baller — hvis de ellers komme til noget. — Det er ikke ret længe siden

at en Bekjendt af mig var der i Byen, og han fortalte mig: at de sidde som sædvanligt om Dagen ved Vinduet, skotte ud paa Gaden efter Fyrene, smaaskjændes om dem og overskjændes af Mutter Rabalder — fortsætte Debatterne om Ægteskab i Sængen, og sove endelig ind med dybe Suk — God Nat! Sov vel! og drømmer behageligt! — Lad os nu see til dem her underneden! Hvem er det, vi see i Kammeret tilvenstre? Han er i Reiseklæder, indsvøbt i Kappe, med Reisehue paa Hovedet — ned over Øinene, sidder paa en Reisekuffert, har et Par store Æsker ved Siden af — han vil saamænd langt hen, han — men Hvem er det? Ingen Anden, end vor Blege. Han vil reise bort fra skuffet Haab, forstyrret Livslykke, ulykkelig Kjærlighed — jah! det kan blive en lang Reise, den! Han gjør ret i, at han pakker sig vel ind. Naar han saa endda med Kappen og Huen kunde afkaste Sorgen: smide den i Pulterkammeret. — Ak! Hjærtet har intet Pulterkammer, det har kun et lille Værelse til alle sine Skramlerier; men det er vanskeligt at rydde op der! Hvad engang er kommen ind, vil ikke ud igjen. Hæ! hvorfor hænge med Hovedet? Er der ikke Piger nok i Verden? Han folder sine Hænder i Skjødet. Jeg kan læse paa hans Læber det Svar: „For mig er der kun Een — har været." Saa giv hende Fanden! Og tag Dem en Anden! „Behold deres Raad for Dem selv, og lad mig være!" Meget gjerne! Lykke paa Reisen! See, see! der har vi virkelig den Røde i Kammeret ved Siden af. Hvad Pokker er det, han

bestiller? Han sidder ved et Bord — strækker den høire Arm langt ud over det — en antændt Svovlstikke i Haanden — Hvad skal den til? Eja! han holder til og vil tænde et Stykke Svamp — Er det til en Pibe? Jo vel er det; men ikke nogen Tobakspibe — det er en Bøssepibe og Pistonen er skruet af, Hullet til Krudtkammeret fyldt med disse schwarsikke Frokorn, Svampstumpen ovenpaa. Hvad skal det betyde? Hah! Bøssemundingen holder han med venstre Haand tæt ind til venstre Bryst. For Satan! han vil dog aldrig tage Livet af sig selv? — Det lader saa. — Det er en snurrig Maneer. Det kan dog vare Noget, inden Svampen brænder ned til Krudtet. Han kunde kommet nemmere afsted med dette hersens. — Hm, ja! han vil ordentlig smage Døden. Prosit! — Hvad vil de sige derovenpaa, naar den Ene her reiser med Posten, den Anden med Hurtigpost? Vognens Skralden — Bøssens Knalden — „Iha!"

Sidste Billede.

De gamle Jomfruer.

Det er ikke saa nemt at gjenkjende de søde Glutter Lotte og Mine — nu visnede Blomster! blege af Ansigter, sagte i Gang, magre af Krop. Hvad have de i Hænderne,

Hverken Vifter, Strikkeposer eller Ridikyler, langt mindre Romaner; men Psalmebøger. Saa gaae de vel i Kirke, gamle Pigers sidste Skueplads. Monstro de nu have ganske slaaet sig fra Verden? Næppe: de dybtliggende Øine ere i uophørlig Virksomhed til alle Kanter; og de aabne, tildeels tandløse, Munde ere ikke heller ledige. Hvem see de vel efter? Hvad tale de vel om? De see efter de yngre af deres Kjøn og tale om deres Feil, Mangler, Daarskaber, Forvildelser! Hør! disse gamle Hegler gjennemhegle baade hine, samt deres Mænd og Kjærester. Mon de nu skulde have slaaet alle Giftermaalstankerne af Hovederne? Vist ikke; de ere jo klædte paa nyeste Mode; hvorvel den slet ikke klæder dem. Fra unge Modedukker ere de blevne til gamle Sladdersøstre — Uha! —

Kjerlighed paa Dagvognen.

Meddeelt af Peer Spillemand
og udgivet af
St. St. Blicher.

Første Station,

fra Aalborg til Hobro.

Det er ikke mere end fire Aar siden, at jeg fra et Besøg hos min geistlige Ven i Vensysssel — ham med de mange Ællinger og de mange Børn — vendte hjem igjen til Kjøbenhavn, hvor jeg et Aarstid havde levet af at levere Bidrag til nogle offentlige Blade, og af at oversætte. De første betalte sig bedst; thi mine altid pseudonyme Artikler reve den ene Redacteur dygtig ned i den Andens Blad, som hørte til det modsatte Parti, og saaledes omvendt, hvorved jeg fik dem Alle til Velyndere — jeg beer om Forladelse for denne Udskeielse, der rigtignok slet ikke smager af Kjærlighed; idetmindste ikke paa en Dagvogn. — Nu skal jeg strax komme.

Jeg var ikke nær bleven færdig med min Kaffekop og min Morgenpibe, da jeg af Tjenestepigen tredie Gang blev skarpt erindret om, at stræbe hen til Gjæstgivergaarden, hvor Dagvognen maatte være opkjørt, og ikke tøvede længere Tid, end Oppakningen krævede. „Det er ogsaa en grumme lang Pibe Tobak, De der ryger," lagde hun til, ondskabsfuldt grinende mig lige i Øinene. Denne Næsvished opirrede mig, og jeg tog derfor endnu nogle flere Træk,

end jeg ellers skulde gjort; men de vare dog saa mange, at jeg kom for silde og maatte bie der i Byen, til Dagvognen gjorde sin næste Tour. Det blev mig en dyr Pibe Tobak og i en vis Betydning „en lang," som hun havde kaldt den, Tøsen. Jeg besluttede, at jeg ikke igien skulde forbie mig; men nyde min tyrkiske Dejeuné paa Gjæstgivergaarden, hvor Dagvognen skulde møde. Under Rygningen gjennemlæste jeg Listen over de Reisende, uden at opdage et eneste bekjendt Navn. — „Meget vel," udbrød jeg, „saa reiser Du, min gode **Peer**! incognito — det er fyrsteligt." Gjæstgiveren, som maa have hørt de sidste Ord, skottede skjælmsk til mig. „Hvor meget har jeg at betale?" spurgte jeg lidt höhnisch. Han sagde det; det var mindre, end jeg paa andre Steder havde erlagt. Opmuntret ved denne yderst billige Afgivt, forlangte jeg Lidt til Frokost; det kom strax, smagte godt, kostede lidt — **Hr. Petersen** har min Naade. Og nu videre fort.

Vi vare syv paa Vognen: fem Herrer, af hvilke jeg var den Ældste, og to unge Dame. De Sidste saae jeg først efter. Ak! de sadde med Ryggene til mig, og, til yderligere Beskyttelse for nysgjerrige Blik, vare Ansigterne tilslørede. Kun eengang, da Vinden lettede den Enes grønne Forhæng, fik jeg et sieblikkeligt Glimt af en Profil, saa nydeligt, at min selvantændelige Svovlstik — saaledes kalder jeg nu mit Hjærte — strax blussede op. Det er en Lykke for mig, tænkte jeg, at dog Miet ikke var blottet.

Lige over for Damerne sadde to af de unge Herrer.

Da disses Ansigter ikke vare bedækkede, blev jeg snart fortrolig med dem: det ene var Sindbilledet paa Munterhed, det andet paa Alvorlighed; hvorfor jeg, efter Miltons Anviisning, kalder hiin „L'allegro," denne „Il penseroso." — Ved min Side havde jeg En, hvis Ansigt viste paa tredive, men Kroppen paa fyrgetyve, Manererne paa halvtreds. At han ingen Stodder var, derom behøvede jeg ikke at spørge hans fine Klæder, hans store Guldbrystnaal, hans dito massive Halskjæde; jeg kunde see det paa hans Spytten og høre det, naar han snød sin Næse. Han talte ikke et Ord til Nogen, undtagen at han nogle Gange, rækkende Hovedet ud over Vognen, spurgte Kudsken om, hvor langt der var til første Bedested? og om Man kunde faae noget Varmt der? Første Gang hørte den Adspurgte det ikke, eller vilde ikke høre det. Paa gjentagen Undersøgelse af denne vigtige Sag, fik han det laconiske Svar: „en Miil, Kaffe og Theevand." Da hiin igjen spurgte, blev Svaret endnu mere kortfattet, idet vor Lacedæmonier med Pidsken viste paa Milepælen, vi foer forbi. Den rige Mand brummede noget om „jydske Orer," hvoraf jeg sluttede, at han selv ingen Jyde var, hvilket desuden hans Udtale tilkjendegav. Han tændte en ny Cigar og spyttede endnu længere end før. Den fjerde unge Herre røgte og; men havde, ved den første Pibe, spurgt Damerne om Tilladelse. Det var ogsaa baade første og sidste Gang mellem Aalborg og Støvring Kro, at jeg fik hans Ansigt at see. Han havde sin Plads hos Kudsken, og smaasnakkede jævnthen

med denne, der og tilkommer et Par beskrivende Ord. — Var han langsom til at svare, var han desto hurtigere til at kjøre, som ikke trænger til andet Beviis, end at han befordrede os de sex Miil til Hobro i fem Timer, Opholdet i to Kroer iberegnet. Han har virkelig gjort sig fortjent til Hædersnavnet „Rusmus Væddeløber."

I **Støvring Kro** kom alle Ansigter tilsyne, og alle Munde i Arbeide. Saa stor var min Beundring af de hidtil Befløredes Skjønhed, at min Mund tillukkede sig saavel for Tale, som for Kaffe og Theevand. Der førtes ved Kaffebordet en levende og ret vittig Samtale mellem **L'allegro** og den Dame, som jeg herefter vil kalde **La gaieté**. Jeg bemærkede dog, at hendes Blik nogle Gange fore flygtig hen over **Il penseroſos** stille alvorlige Ansigt, og at **Allegros** spillende Øine vendte sig nu og da til den anden Dame, hvem jeg vil kalde „**Maeſtoſa.**" Hun besvarede ikke et eneste Blik, hverken fra ham eller nogen Anden. Hun var lige paaholdende med Blik og med Ord. Saa var ligeledes Kudskens Sidemand paa Vognen. Deraf sluttede jeg, at Begge maatte være forlovede. Hvorvidt jeg havde Ret, vil snart erfares. I mit Udkast maa jeg ei heller overſee ham, der overſaae alle os Andre. Deraf sluttede jeg, at han var meget riig; det var ingen Feilslutning, men vel den anden, at han var gift.

Her maa jeg bede Læsere og Læserinder om Tilgivelse, fordi jeg gjør en Afstikker fra Fortællingens Vei. Saa meget snarere tør jeg vel smigre mig med velvillig Over-

bærelse, som mit Emne er Kjærlighed, og det psychologisk og empirisk behandlet. Sproggrandskerne have analyseret saa mangt et vanskeligt Ord; men det angivne, det vanskeligste af alle, have de overseet, saavelsom Philosopherne — een af de nyere undtaget. Digteren Ovidius, som var meget stærk i Kjærlighed, har leveret en heel Deel ret brugbare Bidrag; og det Samme har, baade før og efter ham, næsten alle Digtere gjort; men Ingen systematisk — det skal mit være.

„Kjære Børn have mange Navne;" saa har og Kjærlighed selv mangfoldige Tilnavne, af hvilke jeg vil gjennemgaae de vigtigste:

a) Løs betyder et Elskovseventyr, i hvilket ikke er Tanke — ofte ei engang Tale om nærmere Forbindelse. Snakkes der endogsaa Noget om „Trofasthed," om „Fremtiden," saa er det Altsammen for det Løse. Denne Slags Kjærlighed er ikke tilraadelig for unge Piger; med mindre de ogsaa ere løse paa Traaden.

b) Varm Kjærlighed tør jeg paa det Varmeste anbefale — at sige, naar den er jævn varm. Bliver den heed, kan den let koge over, og da spildes de bedste Substantser, det Aetheriske forflyver, og kun et flaut Bundfald bliver tilbage. Dette har da ingen Fare med en kold Kjærlighed — om der ellers er saadan nogen til, undtagen den afkølede. Kold Kjærlighed klinger i mine Ører ligesom „vamt Jis" eller „tørt Vand." — Om Forladelse! jeg maa afbryde mine Forelæsninger (dem jeg virkelig holdt mundtlig)

for mit Reiseselskab, der afbrød mig ved Nedkjørselen fra Gravlev med meer eller mindre hjærtelige Bifaldsyttringer over Skjønheden af denne Dal med sine Enge, sin Bæk, sin Sø, flankeret mod Øst af taarnhøie Skovbakker, og lige over for oplivet af den idylliske Kirkeby. Pengemanden yttrede Intet herom, før han ved Opkjørselen til Rold Skov netop havde udrøgt Cigarren. Medens han stak den næste i Røret og slog Ild, sagde han med haanlig Kulde: „skal det være saa rart? det er jo Ingenting mod Hvad vi har i Sjælland." — „Noget have vi dog her," tog jeg Ordet, „som Sjælland formodentlig mangler, noget ret Romantisk, nemlig: godt organiserede Røverbander." — „Skal det ogsaa være rart?" faldt han ind, med Smaaleen over sin Vittighed. „Som Man tager det," svarede jeg, „denne Skov har ellers været den meest berygtede i hele Jylland." Pengemanden skottede lidt mistænkeligt saa til een, saa til en anden Side; knappende over Brystnaal og Kjæde. „Har han fornummet til Sligt, min kjære Kudsk!" spurgte han denne. „Ikke for ganske nylig," lød Svaret fra Skjelmen. De to Reisende, som forstode mit Skjelmeri, deeltoge deri. L'allegro forjog ethvert Smiil fra sit Ansigt, fremtog en lille Pistol og eftersaae den nøie: Il penseroso smilte for første Gang og stak Haanden i Barmen, trak den tilbage med et forknyt „min er glemt i Aalborg." Spasen blev fortsat med jydske Røverhistorier til vi vare komne heelt ud af Skoven. Pengemanden fik friere Aandedræt; men saae sig nogle Gange tilbage; og havde først nu rigtig

Houn af at oprette det gjennem Nold Skov Forsømte i Tobaksrygningen, da ingen Mistænkelig lod sig see.

„Nu kunne vi vel da faae det Øvrige af deres kjærlige Afhandling?" tiltalte mig L'allegro; „før drev Frygt Kjærlighed ud." — Naa! saa tog jeg da ved, hvor jeg slap. „Mine høistærede Tilhørere! Kjærlighed kan ogsaa være, Hvad Man kalder c) **hæftig**. Den er altid velkommen hos Paagjældende, saalænge den holder sig inden visse Grændser, og ikke sætter Thermometret høiere op, end til „Drivhuusvarme." Men stiger den til d) **rasende**, saa Gud frie os! En Elsker i den Forfatning er næsten ligesaa farlig som en bataviisk „Muckioper." Begge maae fanges i Saxe. Vi have hernæst den Kjærlighed, som vi benævne e) **den hemmelige**, da den koger under lukket Laag. Da den har i sig noget Romantisk, er den i stor Anseelse, især hos Damerne. I dette Fald ere de ligesaa tause som Løvemunden fordum i Venedig. Det Misligste, jeg veed herved, er: at Øinene imellemstunder ikke tie, hvad „Tand for Tunge" indeslutter — jeg vil nu slutte min schematiske Række med — hm! jeg er virkelig i Forlegenhed for et klassificerende Udtryk. Da intet fuldkomment Passende i Øieblikket vil falde mig ind — det er det Samme: jeg skal betjene mig af et oplysende Exempel. — Der er en By paa Falster, som hedder **Riserup**. Der boede, i min Opholdstid paa Øen, et Par Bønderfolk, langt henne i Aarene; jeg troer, de vare over Guldbryllupsalderen. Denne Bonde og hans Kone havde fra tidlig Ungdom af været

Kjæreſter; og vare det endnu i Alderdommen. Slægtninge, Venner, Kyndinge, ſelv Tyende forſikkrede: at de aldrig havde fornummet et eneſte vrangvilligt Ord dem imellem. „Som Du vil," var altid Svaret paa Spørgsmaal i meer end dagligdags Anliggender. De levede et virkeligt idylliſk Liv. Med god Foie kaldte Byens Præſt dem „Baucis og Philemon." De vare barnløſe; mon ikke dette gjorde deres Kjærlighed saa heel, uudſtykket, at de Ingen havde at dele den med? — De havde udlevet. Paa eengang lagde Begge ſig til det ſidſte Leie i den samme Ægteſæng, som første Gang havde hørt deres Taksigelser til Kjærlighedens Gud.

Under gudelige Bønner laae de Haand i Haand. Hans blev først kold. Hun saae om paa ham: hans Øine vare brustne. Hun trykkede et Kys paa den kjære Haand og sagde til de omstaaende Slægtninge: „Nu har heller ikke jeg langt tilbage. Vi har fulgtes trolig i Livet, lad os følges i Døden — jeg beder Jer saa mindelig, lad os komme tilsammens i een Kiſte!" Hun drog et Suk — det ſidſte — hendes Øine brast ogsaa — hun fulgte ham. —

Da Man vel mærkede, at Hiſtorien ikke var længer, gave de to Pigebørn der foran mig hverandre Hænder, rakte dem samlede lidt bagud over Sædet; Maeſtoſa med et blødt „Tak for den." Tauſt trykkede jeg et Kys paa begge de forenede Tommelfingre.

„Hvad kan Man faae at ſpiſe i Hobro?" Med dette Spørgsmaal tog Pengemanden alle andre Følelser bort af vore menneſkelige Naturer. — „Mad!" svarede Kudſken,

og lod os løbe med Dagvognsfart ned ad Bakken, op ad Byen og ind i Gjæstgiverens Gaard.

Og her ender vor første Station.

Anden Station,

fra Hobro til Randers.

Naar Man kommer ovenfor Bakken syden for Hobro, er Man strax i Lyngregionen. „Uha!" sagde La gaieté med et Skudder. „Jeg siger ogsaa Uha!" brummede min Sidemand. „Jeg troer, De i dette velsignede Land har mere Lyng end Græs. Hvad Nytte har Man af alle disse Heder?" — „Om Nytten," sagde jeg, „ville vi for dennesinde ikke tale; men blot om Fornøielsen." — „Nu har jeg hørt det med!" skoggrede han, „er det ved at vogte Faar? ja det er jo et Hyrdeliv — eller Jagten maaskee?" — „Ingen af disse to Moerskaber har jeg egentlig i Tanker," var mit Svar: „Naar Man reiser i smukke Egne, har Man saa Meget at see efter, at indbyrdes Underholdning slet ikke finder Sted, eller dog kun stykkeviis. Paa saadan en skummel eensformig Hede derimod, slutter Man sig tættere sammen, og bliver meddeleligere. Til Beviis herpaa, haaber jeg, Man vil indlade sig paa mit Forslag om lidt Sang." „For mig gjerne," sagde min Sidemand, „begynd selv." —

„Hm!" svarede jeg, „det kommer an paa, om det øvrige Selskab er for det." — Et eenstemmigt „Ja!" var Opfordring nok for mig. Da jeg havde gjort den Erklæring, at jeg helst sang Jydsk, bad jeg, at tage tiltakke med en saadan af min egen Fabrik. Og her er den:

Mads Doss han war en kon Koltringsknæjt,
Han gek mæ Foeren i Hien,
Imell saa slow han Lyng te en Bæjt,
Imell saa band han aau Vien
En Liim te hans Muer, aa saa saang han imell,
Di hoer ed saa vit, nær han tow te aa hwell:
La la luh — la la lih — kom! saa skal A bih.

Mett Kolvro war en kon Stonthostes,
Gek aasse mæ Foeren i Hien,
Aa somti hun swedt, aa somti hun frøs;
Den Drywwen slet ett hun ku li en.
Hun snøvsed imell, faa hin Dawwen wa laang,
Iwessomda tahrt hun sin Klukker, aa saang:
La la luh, etc.

Aa somti di mødtes saa his aa saa hæhr,
Od Mælmad, aa spraakked saa knøwt da,
Aa let om let fek di hwerranner saa kjæhr:
Jen kam næ den Aahn ga en Hwøwt da.
Aa næ di had edt, gek di hwæ te si Hjaer,
Aa saang, saa de gjall owwe Mosser og Kjaer:
La la luh, etc.

Saaen gek da en Sommer, aa dæ gek flier,
Lieg Kjærrester saa di fann o da.
I Hien kam di no ikki møj mier,
Men hjemm ve hwerranne di lo da.
Aa saa blow di gywt, aa behowd ett aa sønng,
Som faer di had gjow, i di baareste Lønng:
La la luh, la la lih, kom! saa skal A bih!

„Det Malabarske," grynted Croesus, „er dog et forunderligt Sprog; jeg forstod, Fanden spille mig! ikke et Ord af den hele Tingest." — „Da forstod jeg hvert et Ord," sagde Il penseroso, „og jeg takker Dem, som Jyde, min Herre! Har De virkelig selv forfattet den?" — Jeg nikkede. — „Og sat Melodi til?" — Jeg rystede paa Hovedet: „den tilhører en gammel Almuevise." — „Den er vel i Mol, som alle Almuesange," tog La gaieté Ordet, „hvad enten de saa ere sørgelige eller muntre i Texten." — „Jeg kjender dog een," var mit Svar, „som er i Dur, og den lystig; hvorvel Indholdet er tragisk i høi Grad. Og dog troer jeg, at denne barokke Modsætning mellem Digtning og Musik just virker sælsom dæmonisk, omtrent som Skjæmt i Shakespeares Sørgespil." — „Aah! maae vi bede Dem!" lød det fra fem Munde, endogsaa hans ved Kubsken. — „De skal nok faae den, mine Damer og Herrer! Men nu har jeg allerede sjunget een i gammeldags Smag; skulle vi ikke have een i den nyere? og helst fleerstemmig, hvis det convenerer Dem — en taalelig Bas skal jeg brumme." —

Uden videre istemmede La gaieté med en Sopran, der vilde gjort Lykke paa ethvert Theater, en skjøn Quartet; Maestoso sang Alt, Il penseroso Tenor og jeg brummede min Basse. Den behagede os selv, endog dem paa Bukken: Kudsken bøiede Hovedet og dreiede det venstre Øre til; og hans Sidemand havde aabnet smilende Læber — vistnok for at sige Choret noget Artigt — da min rige Bjørn spurgte mig raskere end sædvanligt: „er den ikke længere?" „Nei," svarede jeg; „men, dersom De raaber encore! —" „Nei Gu gjør jeg ei!" sagde han; „men hvad Kaffe angaaer, saa istemmer jeg encore! for der i Sobro fik Man knap Tid at skylle den i Halsen. Det er Hjaskeri; nei, hver Mundfuld skal smages og synkes for sig — kan vi snart være i næste Kro?" — „Om et godt Quarteer." — Det vare vi ogsaa, medens jeg ikke kunde tænke paa nogen anden Slags Kjærlighed, end den til Kaffe.

Da vi igjen vare komne ud paa Veien, rettede jeg mig, sigende med nogen Selvfølelse: „Jeg har givet første Act af vor Dagunderholdning, og et Nummer af anden Act; skal ikke heller svigte i de andre — vi skal nok have syv, som i Dramaet „Sacontala." Det er ikke nogen ubillig Anmodning: at mine godhedsfulde Tilhørere løse mig af, Een i denne og de Fire særskilt i følgende Acter — for den syvende vil nok blive end bedre sørget." — Il penseroso svarede: „Jeg for min Deel er villig hertil, og skal strax opraate mit Publicum saa godt, jeg formaaer."

„Jeg var forrige Vinter paa Maskerade; men i Do-

mino og med Halvmaske. Da jeg en kort Tid havde seet mig om mellem disse Carricaturer, moret mig over Enkeltes velvedligeholdte Caracteerroller og kjedet mig ved mange Fleres flaue Spil, opbød jeg en Negerinde til Dands. Hendes nydelige Fødder, hendes trinde Arme vare af samme sortglindsende Farve som hendes græskformede Ansigt og hendes krøllede Paryk. Vi valtsede — jeg troede at føre en Sylphe i mine Arme" — „Solen brænder" sagde La Gaieté, og trak Sløret ned; Maestosa gjorde det Samme. Il penseroso tog ved igjen: „Da Dandsen var ude, førte jeg hende tilsæde, spørgende: hvormed jeg maatte have den Ære at opvarte? Hun takkede; men frabad sig min Godhed. En anden Dandserinde, costumeret som Mulutinde, kom nu ogsaa fra Hamborgervaltsen, og satte sig hos hende. Jeg bad om og fik Tilladelse til, at sætte mig ved hendes anden Side. Jeg begyndte at indlede en Samtale; men saa kom der En og indbød min Negerinde, og en Anden tog hendes sortegule Naboerske. Der sad jeg. Mine Øine fulgte den Sorte i alle hendes yndige Bevægelser. Jeg var ikke langt fra at være forliebt. Giv nu Tid til Demaskeringstiden, sagde jeg til mig selv. Den kom; men min sorte Engel var ikke at udfinde; bliver det vel ei heller mere." — „Ja!" raabte L'allegro leende: „der har vi jo en hemmelig Kjærlighed efter den Herres Specification der bagved." — „Jeg," sagde Crœsus, „har seet mange kjønne Ansigter, uden at mærke noget til Hjær-

tebanken, end sige dem, jeg ikke har seet — der seer jeg Randers! Jeg haaber Man har noget Varmt til os.

Tredie Station.

(Her ogsaa Kjærlighed paa Vivognen.)

Fra Randers til Aarhuus.

Da vi rullede ind i Rydells Port, bemærkede jeg tvende fraspændte Vogne, alt for nette til at være Vognmandsbefordringer. Vor Medreisende paa Bukken kastede et flygtigt Øie paa den ene Equipage, sprang hurtig ned og ind til Gjæstgiverens. Da vi Andre med mindre Hurtighed vare komne ind i Gjæstеværelset, saae vi ham ikke. Vore to Damer bortfjernede sig, og kom ikke tilsyne før vi skulde videre fort. I denne Mellemtid, som de andre Herrer udfyldte med trøstig Spisen og Drikken, gik jeg ud i Forstuen og betragtede Madam Rydells Paafugle, hvorved jeg henfaldt i dybe Tanker over den menneskelige Forfængelighed. Af min Grublen vaktes jeg snart ved en Trippen ned ad Trapper: Der var Femtemand, ham ved Kudsken, med en, ogsaa besløret Dame under Armen. — „Mon der spændes for?" spurgte han iilsomt. — „Man er ifærd dermed, og der kommer en Vivogn til." — „Godt!" nikkede han „paa den kunne vi To jo kjøre?" Damen nik-

kede ligeledes og ordnede sine Reisekläder. Gaardskarlen bar, efter Anviisning, deres smaa Reisekufferter ud paa den betegnede Vogn, paa hvis forreste Sæde de satte sig hos hverandre. Vi andre Sex indtoge vor forrige Plads paa den egentlige Dagvogn. Under Bortkjørselen saae jeg mig nogle Gange tilbage efter Parret paa Vivognen: Ah! han saae smeltende ud, og hvidskede sikkerligt søde Ord til hende, hvis Hoved jævnligt viste en Tendents til at læne sig paa hans Skulder — rigtig! en Kjærlighedshistorie. Naar vi komme til **Spørring** lærer jeg vel at kjende hans Smag; saa maa da Sløret herop.

Vi vare ikke rullede langt hen forbi Skandsen, før La Gaieté mindede mig om Sangen eller og en lille Fortælling. „Med den sidste skal jeg først have den Ære at opvarte" svarede jeg, og tog tilorde:

„Omtrent to Miil sydvest fra **Viborg** ligger i den saakaldte „**Pallidal**" en liden Torp ved Navn „**Fallisgaarde**" — rettere sagtens „**Pallisgaarde.**" — Her boer en Præst og to eller tre Bønder. Dalen er skarpsandig, og frembringer ikke stort Andet end tyndt Rug. Græs er ikke værd at tale om: „det ene korte blege Straa raaber til det andet," som vi Jyder sige. Derfor er og den milevidt udstrakte Hede, ovenfor begge Sider af Dalen, den bedste Græsgang for Faarene og nogle faa, magre Køer. Kartofler holde Liv i Mennesker og Fæ. I nogle af mine Drengeaar boede i dette Poenitentskald en Præst, der var Nabo til min Fader — det vil sige: der var kun et Par

Miil imellem dem. De besøgte hverandre saa den Tid, saa den Tid. Jeg blev gjerne taget med til Fallisgaarde. En Dag siger Præsten til min Fader: „Veed De vel, vi har faaet en Nybygger til denne romantiske Dal? Kom med, vi ville besøge ham. Dermed gik de, jeg i Hælene af dem. Midt paa Gaden udenfor var noget Ophøiet, som lignede Overtaget af en Hedetørvstak, og derunder var en Menneskebolig, nedhulet i Jorden. Væggene vare stivede med uafbarkede Træstykker, og Overdelen bares af Sparrer ligesaa simple. Høistærede! Af Romanskrivere føres I almindeligviis op paa Herregaarde, ind i Præstegaarde og flere honnette Steder. Dennesinde leder jeg Eder dybere ned — under Jorden — den Vei skulle vi jo tilsidst Allesammen — tag ikke ilde op, at jeg taler saa jordisk! Men der er sommetider bedre under Jorden, end ovenpaa den. I al Fald, naar jeg kunde være Troglodyt i Fallisgaarde, byttede jeg ikke med den tyrkiske Sultan. Jordboeren i Fallisgaarde var altid glad; thi sine faa Fornødenheder vidste han at skaffe sig: Træværket i Hulen, saavelsom det tarvelige Huusgeraad havde Hald Skov givet Material til — det vil sige: han havde, efter et mitigerende jydsk Udtryk — „bjerget" det. (Jeg bemærker: at saadant Bjergeri af Menigmand ikke ansees for Tyveri — af vore Lovgivere ikke heller kan jeg troe.) Vor jydske Robinson stod derfor blandt Omboende i hæderligt Ry, som en bjergesom Mand.

Salamon, hvis hele Liv var Nydelse, maa dog, da

han vel ikke kunde nyde længere, tilstaae: „at Alt i Verden var Tant, og intet Menneske værd at prise, uden det, som var glad i sin egen Gjerning." Palli Baarhat i Fallisgaarde var et levende Beviis paa Rigtigheden af den mægtige, rige, vellystige Konges Erklæring. Palli snoede Reeb af Revlingriis, bandt Koste af Birkeqviste, Løbe og Vognkurve af Vidiegrene — alle Materialier hjærgede paa fremmede Eiendomme; men Bearbeidelsen af Samme skaffede ham snart saa meget i Overskud, at han i sin „Selveiendom," som han selvtilfreds kaldte den, kunde indføre en fattig, men flittig Pige som Husfru. Da de tvende Heromtalte have havt Noget at tage vare med et Par Elskende i overjords Stilling, har jeg anseet det for beleiligt, forud at gjøre mit Auditorium bekjendt med den glade Palli og hans Gjerninger. Som Voxen besøgte jeg en faderlig Ven, der var Forpagter paa en vis Herregaard. Han levede ret tilfreds i sin Stilling med Kone og en eneste Datter. Gaardens Eiermand, en adelstolt Herre, var slem at komme for nær, naar han var vred. Med Forpagteren havde han intet Andet at bestille, end at modtage hans Afgivter, som altid bleve leverede i bestemt Tid. Herren havde ogsaa en eneste Datter; og hun gav ham bestomeer at bestille. Han havde en Nabogodseier af borgerlig Herkomst. Da han ansaaes for meget velhavende, bleve hans Besøg hos den Adelige ikke ligefrem afviste, heller ikke gjengjældte: han blev modtaget med kold Høflighed. Ugift var han, i sin bedste Alder, og smuk. Det

var da ikke til at forundre sig over, at Datteren hellere saae ham end Faderen; ei heller at Forpagterdatteren fik gode Øine til ham; thi han kom langt oftere til hende, end til Frøkenen, hos hvem han, mistænkt af Faderen, ikkun aflagde hemmelige Besøg. Paa det sidste overtalede han hende til, snarest muligt at lade sig bortføre, og hemmelig vie til ham. Var det først kommen saa vidt, fandt den strænge Fader sig vel deri — meente han; hun ogsaa. Med Forpagterens Else bar han sig mindre omstændelig ad; hvilket lettedes ham ved Forældrenes Gjennemfingresseen med de Unges Aftenvandringer i Mark og Skov. De kunde jo ikke troe Andet, end at han havde alvorlige Hensigter med hende; og denne Tro bestyrkedes ogsaa hos Datteren: kort at fortælle, hun lod sig forføre; og kort efter skyede han for bestandig det Huus, hvis stille Lykke han havde forstyrret. Den stakkels Else kjendte sig frugtsommelig. Den sørgende Fader tog hen til Slynglen og fordrede, at han ved Ægteskab skulde give Pigen Æresersta tning; men fik kun tomme Udflugter. Han søgte at lette den tunge Byrde, ved at gjøre mig til sin Fortrolige; hvori han ei heller feilede, som vil give sig i Enden.

Endnu samme Middag kom fra ham, Pigefordærveren, ridende Jilbud med Haandhest hos sig, begjærende: at jeg uopholdelig vilde følge med ham tilbage, da hans Husbond havde Noget af allerhøieste Vigtighed at tale med mig om. Jeg tænkte, at han var kommen til Fortrydelse og Omvendelse. Tværtimod, han vilde begaae en anden Skurke-

streg, og gjøre mig til Medvider og Medhjælper i Samme. Han havde nemlig gjort Aftale med Frøkenen: næste Nat at bortføre og hemmelig lade sig vie til hende. „Jeg veed jo nok," sluttede han, „at Ordet gaaer: jeg skulde have besvangret deres Else. Fri for hende er jeg jo rigtignok ikke; men det er hendes egen Skyld, og jeg er vel ikke den Eneste" — her skottede han lidt smaapolidsk til mig; jeg lod som Ingenting. „See nu er min Begjæring: først, at De skyndsomst rider til Viborg og erhverver Kongebrev — her er Penge og alle de Papirer, som hertil udfordres; dernæst, at De udseer og bestiller et Sted, hvor Vielsen hemmelig kan forrettes, og saa en Præst til dette Stykke Arbeide. Endelig, faaer De alt dette bragt i Rigtighed til engang imorgen, saa venter jeg Frøkenen og Dem imorgen Aften Kl. 12 med min Gig lidt udenfor Haven. De seer, hvor ubegrændset min Tillid er; og, bringer De mig dette istand, maa De gjøre Regning paa min virksomme og væsentlige Taknemmelighed — her er endnu et Par Sneese Dalere, deels til Reisepudgivter, til at fornøie Præsten og om Mere foreløbigt udkræves." En stor Tanke foer mig gjennem Hovedet. Jeg reed.

„Nu," faldt her min Sidemand ind, „vilde jeg ønske, at der foer mig en stor Kop Thee igjennem Maven — skal vi snart holde?" „Det var en velsignet Idee," svarede jeg, „og nu ere vi snart ved Spørring Kro. Vi kom, vi holdt, der spændtes fra. Vi stode Alle af, undtagen Cigarrygeren, der forlangte sin Thee bragt ud. Damen paa

Vivognen blev ligeledes siddende, og nød et Glas Mælkevand, som hendes Cavaleer tilførte hende. Jeg saae gjennem Vinduet i Gjæstestuen, at hun ikke videre bortdrog Sløret, end nødvendigt var for Drikningen. Ah! atter en sød Hemmelighed.

Vi rullede nu videre sydpaa, og langt vare vi ei heller komne, før jeg maatte fortælle Slutningen af den dobbelte Kjærlighedshistorie.

„Jeg fløi til **Viborg** — den store Tanke spordе mig, og jeg Hesten. Amtmandens Fuldmægtig var mig en særdeles Gjentjeneste skyldig — hvorfor hører ikke herhid. — Jeg meddeler ham Forholdenes Beskaffenhed tilligemed min Plan, og forlangte, at han i Kongebrevet vilde sætte Forpagterdatterens Navn, istedetfor Medbeilerindens. Han trykkede sig. Men paa min høitidelige Forsikkring, at hverken han eller hans Principal skulde heraf have den ringeste Fortrædelighed, føiede han mig. Jeg ilede nu ud til min Troglodyt, og traf ham lidt fra hans Hytte med et Knippe Lyng paa Ryggen. „Vil Du," sagde jeg til ham, „i en Snip fortjene ti Rigsdaler?" Lyngen drattede ned paa Jorden — ligesom **Yoricks** Præken fra Corporal **Trim** — af Forbauselse var han ude af Stand til at svare. „Du har blot at laane dit Huusvæsen en halv Timestid til et par Folk, som vil sammen i en Fart. Du skal ikke have en Skillings Udgivt, og ligesaa lidt Ansvar, blot Du holder Mund, til Alt er forbi; saa skal Du faae Resten; hey dat Halve forud!" Femdalersedlen aabnede hans La-

ber til et hjærteligt: „Guds Løn for det! Kom, naar I vil!" — „Klokken imellem 1 og 2 imorgen Nat," endte jeg og afsted ind til Præsten, der boede tæt ved det udvalgte Brudehuus. For ham var jeg nødt til, efter af ham at have modtaget helligt Taushedsløfte, og han af mig 15 Rbd. i Offer, at aabenbare Alt, baade i det Forudgangne og det Forestaaende. Nu var jeg ogsaa her færdig, og foer hjem. Med stærkspændt Forventning modtoges jeg af den Unge og de Gamle. Disse yttrede uforbeholden Glæde, da jeg berettede: at inden tvende Ætmaals Forløb vilde Jomfru **Bertelsen** fremstille sig for dem som hæderlig Ægtefone. Dog, havde han betinget sig, at Vielsen ikke foregik her, da Skamfuldhed over hans hidtil udviste Forhold, vilde forsure ham Opfyldelsen af hans Pligt. Over Datterens blege Ansigt foer et svagt Lysglimt, der snart blev svagere og svagere, og Taarer trængte frem i de matte Øine. For saavel at vorde fritaget for videre Udfrittен fra Forældrenes Side som for at komme til at forklare mig under fire Øine for skjøn **Elselil**, foregav jeg et nødvendigt Ærinde, med et Vink til denne, snart at følge efter mig, idet jeg hvidskede: „Egelunden!" Længe lod hun mig ikke vente. Jeg udviklede min Plan til fuldkomment at bedrage Bedrageren. Efter kort Betænkning raabte hun raft besluttet: „Jeg er beredt!" og forlod mig. Paa Hjemveien til Forpagterboligen traf jeg **Mikkel** Skytte, hvem jeg kjendte som en ærlig og uforfærdet Karl. „Imorgen Nat," siger jeg til ham, „vil jeg paa Ræve-

jagt" -- „Hvad!" frembruste han, „paa denne Aarsenstid? Bælgen er jo ikke et halvt Skud Slangekrudt værd —" „Hys!" faldt jeg ham ind, „det er ikke saaledes, som Du tænker — seer Du: din Navner vil holde Bryllup, og vi To skal være Bistillingsfolk. Tag blot din Hirschfænger med! til lidt Stads — og mød mig ved Birkekrattet sønden for den store Have, naar Klokken er slagen 12. — Naa! vil Du? Eller faaer Du Buxefeber?" — „Jeg vil!" og han gik bort med en dyb Mumlen og Stumper af hans Yndlingsord.

Efter slig Aands- og Legemsanstrængelse tragtede jeg efter Sængen, den jeg ikke forlod før langt hen paa næste Formiddag; jeg havde jo heller Intet at bestille, før Midnat. — Dens Time slog. Forpagteren og Kone havde lagt sig til Ro — om de ellers fik nogen — Else pikkede paa min Kammerdør. Jeg aabnede og bød hende stiltiende min Arm. Vi gik. Tæt ved den omtalte Havelaage stillede jeg hende, ilede til den nærliggende Birkelund, hvor Mikkel kom mig imøde. Jeg sagde ham med et Par Ord, Hvad han fik at bestille; men bød ham, til han kunde høre Vognen, ikke omkring i Haven, om ikke den virkelige Frøken skulde komme. I dette Fald skulde han bede hende, godvillig gaae ind igjen, da hendes Fader havde faaet Nys, og stillet ham her paa Post. Hun viste sig ikke, inden vi alle Fire vare komne tilvogns; jeg havde taget Tømmen og smurte paa ad Fallisgaarde til. Herren der bagved hvidskede nu og da forliebt Sladder til Pseudofrø-

kenen, kyssede hendes behandskede Hænder og forsøgte en Gang at lette Sløret, for at skaffe sig noget sødere Mundgodt. Dette afværgede hun, og holdt sin Haand for den lækkersultne Mund. Paa hans Tiltale hvislede hun et „Hys!" saa var den Conversation endt, før den var vel begyndt.

Vognen standsede udenfor Indgangen til Pallis Hule. Jeg bad Parret staae af og Mikkel at passe paa Hestene. Da jeg førte Brudefolkene ned ad Indgangstrappen og gjennem den snevre Dør, mumlede Herren: „Hvad Satan! er det her?" — „Vel er det det," svarede jeg, „og her er De ganske sikker." Der maa have været noget Varslende i Betoningen af mine to sidste Ord; han kastede et mistænksomt Blik til mig, da Præsten i sin Ornat reiste sig fra en Træstoel, hilsede og sagde: „Det er altsaa det unge Par, Kongebrevet lyder paa?" — „Aa ja," svarede Fæstemanden. — „Og da De," vedblev Hans Velærværdighed, „næppe skytte om, at opholde Dem her længere, end nødvendigt, vil jeg, om Dem saa synes, uden Tale skride til Forretningen efter Ritualet." Han stillede sig bagved Brudeskamlen — en lav Bænk, belagt med et fleerdobbelt sammenfoldet Lagen. De To stillede sig foran Skamlen. Præsten bad Bruden afsløre sig. Hun gjorde det. Brudgommen saae om paa hende og tumlede, med Tegn paa den største Skræk, baglænds hen til Væggen. Han var liigbleg og maalløs. Jeg traadte hen til ham, greb hans ene Arm og hvidskede ham i Øret: „Et Skjelmsstykke for et andet! Forbind Dem uden Modstand med den Hæderlige,

De har forført under Ægteskabsløfte. Gaae godvillig! strax eller — saa sandt der er en retfærdig Dommer over os Alle! De kommer ikke saavel herudfra, som De kom ind — nu kan De troe mig — jeg skal holde Ord. — Palli! lad Mikkel komme herned, og pas Du paa Hestene!" Et slet Menneske er, især naar det bliver overrasket, ogsaa feigt. Han lod sig af mig atter føre til Skamlen, og faa Minutter efter var han gift. Under Vielsen havde hans Ansigt gjennemgaaet adskillige Forandringer, hvoraf nogle bare svage Tegn til Anger, og engang fremtraadte endogsaa et Par Taarer i hans Øine, men traadte tilbage igjen. Da jeg, der fungerede som Degn, havde sagt Amen til Velsignelsen, vendte han sig rask til Konen og vilde kysse hende; men hun strakte begge Hænder ud for sig og sagde: „Ikke eet Judaskys flere! Om jeg maa raade, sees vi aldrig mere — der var en Tid, da jeg elskede Dem; nu foragter jeg Dem. — Hr. Pastor!" henvendte hun sig til denne, „vil De laane mig og denne trofaste Ven Huus inat (hun pegede paa mig); imorgen skaffer han nok Befordring til mit Hjem." — Præsten bukkede og bød hende Armen. Jeg anmodede Mikkel om at kjøre den nygifte, koneløse Mand hjem. Og nu er den Historie heller ikke længer.

De gunstige Kritikker, der fældedes over den, vil jeg ikke omtale; men alene bemærke: at den rige Mand ved sin Snorken et Par Gange standsede mig i mit Foredrag, og at han først vaagnede, da Vognen holdt ved Giceboden i Aarhuus.

Fjerde Station.

Fra Aarhuus til Kallundborg.

(Her passer vel Titelen, Hvad det Udtryk „Dagvogn" angaaer, ikke ganske og aldeles. Men naar Man saa tager i Betragtning: at et Dampskib ogsaa gaaer paa Hjul – hvorfor og Seilskipperne kalde Dampskipperne „Vognmænd" — da er jo Dampfarten en Slags Kjørsel; og Dampvogn paa Vandet bliver det Samme som Dagvogn paa Landet.)

Vel! saa kjørte vi da ud paa Havet med yndigt Veir, og i ypperligt Føre. Vognen skreed frem saa jævnt som paa et Stuegulv. Det var ret et Dameveir, saa vi endog spiste Frokost paa Dækket. Ingen tænkte paa Søsyge.

Da Alle vare færdige med Maaltidet, opfordrede jeg L'allegro til at fortælle. Han vidskede Munden endnu engang og saae med et forskende Blik paa **Il Penseroso** og sagde: „Veed De vel, Hvem det var, der tog Mulatinden, de nævnede før, op til Dands?" — „Hvor skulde jeg vide det?" svarede hün; „det bryder jeg mig heller ikke om." — „Da var det mig, med Tugt at mælde. Jeg var just paa samme Maskebal, og husker, at jeg saae Negerinden og en Domino ved Siden af hende. Det gik mig netop som Dem: jeg blev ogsaa lidt forelsket i den Sortegule, og hun forsvandt ligeledes for mig, uden at jeg fik

hendes Ansigt for Øine. I flere Nætter drømte jeg ikke om Andet, end Mulatinder; tilsidst drømte jeg, at jeg selv var en Mulat. Men saadan en Balkjærlighed er jo kun en Bikjærlighed, der ikke holder nær saa længe ud som — som en Vivogn."

Maestosa, hvis Ansigt i dette Øieblik virkelig svarede til det Navn, jeg har givet hende, bad mig nu om den tragicomiske Vise. Jeg sang, efter en gammel Ryttermelodi:

Jeg havde mig en Kjæreſt, hun var mig saa huld,
Var ærlig og tro som det rødeſte Guld.
Det var ſidſte Mønſtring, jeg gjorde det Aar;
Jeg tænkte: nu Liſe ſnart til Kone Du faaer.
De Pauker og Trompeter, de ere min Lyſt,
Bommelom bolom, terem terem!

Saa kom der et Brev fra mit Hjem til mig ind,
Det gjorde mig ganſke urolig i mit Sind.
Der ſtod: at min Kjæreſt var bleven mig utro,
Løb efter Kræn Anderſen, ja ogſaa ved ham lo.
De Pauker oſv.

Saa ſkrev jeg til hende de haardeſte Ord;
Jeg vilde ei ſee hende mere, jeg ſvoer.
Saa lod jeg mig hværve, tog Tjeneſte paany;
Jeg aldrig vilde ſkue min fædrene By.
De Pauker oſv.

Lidt førend vi skulde af Randers herud,
Saa kom der et jammerfuldt Brev med et Bud:
„Nu er stakkels Lise paa Liigbaaren lagt,
„Din Grumhed alene har hende ombragt."
De Pauker osv.

Imorgen vi høre det hurtige „Slut!"
Og modigt vi drage mod Fjenden herut.
Med Sabler og Kugler vi skal gjøre lyst —
Mon ingen kan findes, der passer i mit Bryst?
De Pauker og Trompeter, de ere min Lyst,
Bommelom bolom, terem terem!
De ere min Lyst.

Vor Riigmand, der fandt sig stærkere tiltrukken af Poeternes Yndlingsdrik, end af deres aandelige Producter, havde ved Begyndelsen af Sangen trukket sig hen til Restaurateuren, saa vi dog dennesinde ikke hørte ham snorke. Vi kunde derfor, uden hans Accompagnement ad libitum, faae os en Fleerstemmig, efter hvis Slutning Vivognspassagererne gik ned i Kahytten: hun først, han lidt efter. Hvad mon de vilde der? Dette skulde Man dog vide — Jeg gik følgelig bagefter.

De vare Begge inde i Damekahytten. Døren til den stod paa Klem: jeg kunde baade kikke og lytte, hvilke Meddelelsesmidler jeg, som velbekjendt, gjerne betjener mig af. Hillemænd! de stode Hænder i Hænder. Hun med et halvmørkt Ansigt — det var ellers smukt, det samme Ansigt — han med et høitideligt. „Mariane!" sagde han, „hvor er

din Tillid til mig?" — „I mit Hjærte!" svarede hun, og faldt ham om Halsen — det var baade smukt sagt og gjort. Fyren kyste hende paa Panden og spurgte kjælent: „Hvorfor da saa mørk, min elskede Pige!" — „Ak! min Ferdinand!" sukkede hun, „Hvad ville dine Forældre sige, naar Du kommer med mig fremmede, fattige Stakkel? Kunne de ogsaa bequemme sig til at kalde mig „Datter?" — Han smaaloe venligt, og halvt hvidskede hende Noget i Øret, hvoraf jeg ikke kunde opfange uden det Ord: „Pige" og tilsidst det Ord: „Kone." De manglende Ord skulle vorde supplerede ved Slutningen af denne Reisejournal.

Hidtil havde vi havt den ønskeligste Leilighed. Men nu begyndte det at give Luft, jo længere jo friskere; og inden vi nær havde klaret Sydkysten af Samsø fra os, havde vi en stiv Kuling af Nordost. Saalænge vi havde smult Vande af Landet, gik det endda an. Men da vi kom ret ud, hvor Strømmen fra Storebelt stred imod Bølgerne der nordfra, fik vi kort men urimelig Sø og bleve tumlede ganske groveligt. Nu kom Søsygen over de fleste af vore Reisende, og joge dem ned under Dækket. Der havde jeg Intet at bestille; men satte mig paa en Vandtønde i Læsiden, fri som altid fra de Andres piinagtige Udtømmelser. Tæt ved mig stod Styrmanden tilroers; foran mig lænede to af Matroserne sig til Storbaadens Ræling; Capitainen gik frem og tilbage mellem os og Skorstenen. Som han engang vender lige ved mig, spurgte jeg ham: „Tillader Capitainen, at jeg synger en Sømands-

vise for deres Folk om Refsnæs Drenge og Samsø Piger — dem, der dandse her omkring os." — „Jo, meget gjerne!" svarte han, „og De skal have Tak til — den gad jeg ogsaa nok høre, saameget hellere som denne Gylpen dernede skurrer slemt i mine Øren." Jeg sang:

De Refsnæsdrenge de Samsøpiger
De føre tidt op en forunderlig Dands,
Naar Stormen den stiger
Og Solen den viger,
Og Sømanden ønsker sig heller tillands.

Kom Hver, som haver god Lyst til at ride
Paa Bølgernes Rygge i strygende Fart.
De reise sig hvide
Som Klipper af Kride
Med Dale imellem — er det ikke vart?

Der Blæsten den tuder og Brækfoen bruser:
Til Dandsen paa Søen en herlig Musik!
Men sommetid knuser
En Bølge, som buser
Paa Dækket; da nytter ei noget Bestik.

Frisk op, mine Gutter! og prøver, hvorlænge
I kunne med Havfruer træde den Dands!
Jer Piger og Drenge
I Favn de vil slænge —
I slynge dem væk og beholde jer Kands.

Til Beviis paa Tilfredshed med Qvadet, lettede alle Sømændene paa Hattene, og Skipperen lagde til: „Det var noget bedre end at brække sig — ja, ja, nu kan vi snart løbe Fjorden ind, saa komme de nok herop igjen.“ Og saasnart Skibet fik Læ af Landet, hvor den smule Søgang ikke kunde forvirre dets rolige Skrid, krøb Een efter Anden frem, lidt blege og lange i Ansigterne; men ellers i god Bedring. Sidst kom den levende Kaffekjedel og forlangte at fyldes. Alle vi Øvrige styrkedes og oplivedes ogsaa ved den søvnbetvingende Saft. Men der var hos Nogle af Selskabet et Vist, som opliver ganske anderledes end Moccabønner. Ligesaa vis paa jeg er, at To og To er Fire, ligesaa sikker var jeg paa, at her vilde Fire snart være To — to Par nærmlig. Naar jeg seer Mærkerne, er jeg ligesaa vis paa min Gisning, som en Sømand paa hans Compas — mit havde alligevel, ved denne Leilighed, en stærk Misviisning, den jeg dog kort efter fik rettet. Spørger mig ikke, I Læsende! Jeg har saadan Fornøielse af at prøve Folks Nysgjærrighed; for naar Knuden er løst, saa er Interessen forbi; Man gaber og siger: „Kom nu med en Anden!“

Femte Station.

Fra Kallundborg til Holbek.

Her holdt den rige Mands smukke Equipage efter Ordre. Efterat have ommeligen kjælet for Gane og Mave ved Gjæstgiver Tranes godt besatte Bord, reiste han. Jeg har ikke seet ham siden, hvilket ogsaa kan være det Samme.

Da vi vare komne et Stød fra Paars's Fødeby, begynde vi Fem — Ferdinand og hans Udkaarede havde taget en Vogn for dem selv — at faae Sladdren paa Gang igjen; og den gik da egentlig ud paa mig, det vil sige, paa mine Kjærestehistorier, af hvilke de endnu ei vare blevne kjede. Jeg maatte jo føie dem og give een tilbedste. Den lød saaledes:

Jeg har kjendt en ung Pige, som forelskede sig i en ung Officier — De smile — ja, ja, Sligt hører ikke til Sjældenhederne. Hun var Skuespillerinde ved det kongelige Theater, yndet for hendes Konstfærdighed og agtet for hendes sædelige Vandel.

Officieren var af de Mennesker, Man klassificerer under Overskrivt: „skikkelig." Han kom meget godt ud af det baade med Kammerater og Andre. Han sagde aldrig Nogen imod i Meningssager; disputerede ei engang, naar han modsagdes i sin første Yttring om blot sandselige Gjen-

stande. F. Ex. havde han sagt: „Der gaaer Den," og en Anden sagde: „De taer feil, det var Den," svarede han høieligt: „Det er meget muligt." At han havde faaet Officiereramen, skyldte han ene sin tro Hukommelse og sin utrættelige Flid; thi han var — reent ud sagt — skikkelig indskrænket af Forstand. Skjøndt han havde en formuende Fader, hvis Remisser beløb sig fuldkommen saa høit som hans Gage, var han dog skikkelig god Oeconom og tillod sig kun saa unødvendige Udgivter, undtagen den til at see Comedier. Dette gjorde han i Regelen hver Aften, han var fri for Tjenesten. Og indfandt han sig da saa betids, at han næsten bestandig kunde indtage selvsamme Plads, tæt ved Parquettet; hvilket Skuespillerinden, som ogsaa Andre, bemærkede, samt at hans Øine fulgte hende over Scenen. Desto større Opmærksomhed tildrog han sig hos hende, som han var en særdeles smuk Karl — hvilket jeg, hvad Veien sagt, næppe troer at han selv vidste. Men naar hun ikke spillede? kunne De maaskee spørge — han kom der alligevel og havde da sine Øine ligesaa magnetisk eller mechanisk hæftede paa een eller anden af hendes Medkonstnerinder. Men da det Rygte snart udbredte sig, at han var dødelig forelsket i hiin, saa brøde de sig ikke videre om den „nydelige" Lieutenant. Hm! der vare jo saa mange Officierer foruden ham.

Denne Stadsnyhed var Jomfru R . . ikke den Sidste, som erfarede; under en Paaklædning bragte Pyntekonen hende den ganske friske, og gratulerede hende med Erobringen,

da Lieutenanten, foruden det, han var saa deilig, ogsaa var et rart Menneske, og havde en riig Fader. „Den Halskrave har De snørt mig alt for tæt sammen," sagde den stærktrødmende Skuespillerinde, „lidt løsere!" Dette var let gjort — men der var et andet Sted, hvor hun var snøret fastere. — Nogle af Lieutenant R's. Kammerater gjorde Leier med ham over hans Lykke hos Den, hvis Yndigheder Grever og Baroner ubønhørte havde tilbedet. Han forsikkrede, at han aldrig engang havde talt med hende. „Nu har jeg aldrig kjendt Magen," udraabte Een af dem, „jeg er bekjendt i en Familie, som hun jævnlig besøger; jeg skal indføre Dig der, og saa" — „Hvad saa?" spurgte vor Lieutenant. Der blev en almindelig Latter. Saalænge snakkede man nu om dette Elskovsanliggende, til han selv begyndte at troe paa sin Forlibelse, hvorvel han kun havd meget dunkle Forestillinger om en saadan Sindstilstand.

Han blev da indført i hiint Huus, hvor han forefandt den paatvungne Elskerinde. Iforveien instrueret af sin Kammerat, talte han kun lidet og om ligegyldige Ting med hende; men hans Øine syntes hende at supplere det manglende i nogle kort afbrudte Yttringer. Man samledes et Par Gange til, uden at være komne nærmere sammen. En Aften var det bleven stemt Veir. Paa Vink af sin **Mentor**, tilbød vor **Telemac** at lade hente en lukket Vogn til Fodgængerinden. Hun modtog Tilbudet med venlig Tak. Medens Tjeneren var henne efter Vognen, tog **Mentor**, efter et „Om Forladelse! det er Tjenestesager; Lieutenant

R . . . trækker op paa Hovedvagten imorgen, og der er en Arrestant, for hvem jeg har nogen Interesse" sin Discipel med sig afsides; informerende ham om: at han skulde bede hende om at maatte følge hende hjem, ved Fraskillelsen udenfor hendes Bopæl trykke et Kys paa hendes Haand, med det beskedne Ønske: Vi sees dog igjen? — Det gik som paa Commando; Telemac fik et varmt Haandtryk, og et omt: „Vi sees igjen" i Refusion for sin Vognleie. — Næste Morgen indfandt sig hans Præceptor, og havde ikke faaet Døren lukket, før han fremsendte et skjelmsk-frittende „Naa? — „Hvorledes har Du sovet inat?" — „Meget godt" var Svaret, „hvorfor spørger Du derom?" Vennen snoede sig arrig omkring, løb nogle Gange op og ned, stoppede, traadte tæt hen foran den tungnemmede Lærling, og sagde tænderskjærende: „Satan skulde ha' Din Jormoer, at hun ikke har knækket Halsen paa Dig! Næste Gang beder Du hende, at Du maa ledsage hende op ad Trapperne — og saa!" — Vor phlegmatiske Adonis tog sit Uhr frem, og sagde: „Jeg kan ikke tøve længere; i Overmorgenaften mødes Vi." De mødtes. Jomfru H. udeblev ikke heller, saalidt som hendes Kjærlighed.

Lieutenant R. fulgte hende, ifølge sin Instrux, op ad Trapperne, og ind i hendes Værelser. Hun havde spillet Ophelia; og med hendes elskovssyge Stemning kastede hun sig til Lieutenant Hamlets Bryst. Morgenen efter kom Vennen igjen med sit „Naa?" — „Jeg havde drukket formegen Viin igaaraftes — Du skulde ikke have nødt mig

saa stærkt. Jeg har ellers faaet Brev idag fra Forvalteren hjemme: at Fader ligger temmelig syg, saa man ikke troer ham til at leve. Jeg maae strax afsted." — „Uden Afsked med hende? her er Skrivertøi; sæt Dig og skriv! saa vil jeg dictere." — Dictamen lød saaledes: „Min Evigelskte! Fader ligger for Døden; i dette Øieblik maa jeg afsted. Jeg tager min Afsked, spørger, om De vil gjøre det samme, drage til mig, og forene Deres Skjæbne med min — har Du det? — Ja — Hør vil Du ægte hende, som ingen kan forbyde Dig, eller holde hende som din Madchere?" — „En Maitresse koster langt meer end en Kone. Jeg vil gifte mig med hende." — „Godt! skriv saa videre: Jeg venter Dem paa . . . . Gaard med aabne Arme. Med brændende Kjærlighed Deres trofaste N . . ." Brevet skal jeg besørge, og reis Du saa!" — Vennen var snart ude af Døren, og Hamsely paa Vognen. Ved hans Ankomst til Hjemmet var Faderen hensovet; og han fik saa uhyre meget at bestille, at han hartad ikke fik Stunder til at hjælpe den Elskede af Vognen, da hun kom flyvende paa Kjærligheds Vinger et Par Dage før Begravelsen skulde finde Sted. — „Du kommer meget beleiligt," sagde han førende hende op ad Trappen, „nu kan Du, som tilkommende Huusmoder lette mig noget i al dette Arbeide; for den Spørgen, og den Forlangen kunde tilsidst gjøre mig Hovedet kruset. Den herlige Pige tog strax alvorligen fat: anviste baade kvindeligt og mandligt Tyende til hver sin Bestilling, og havde inden Begravelsesdagen Alt i fuldkom-

men Orden. Først da de Indbudne paa Sørgedagen vare bortreiste, fik de Elskende Tiden for dem selv. Hun kastede sig til hans Barm, omtsigende: „Nu tilhører Du kun mig, min Eneste!" — „Det gjør Du," svarede han, og idet han satte sig paa Sophaen, og hende paa sit Skjød, „nu kan vi ogsaa begynde at tænke saa smaat paa vort Bryllup. De første fire Uger kan det vel ikke skee for Sorgens Skyld; men derfor kan vi gjerne lade Præsten begynde med Tillysningen paa Søndag eller Søndag otte Dage, om Du saa synes." — „Som Du vil," hviskede hun. — „Nei som Du vil," gjentog han, „Du skal raade, saavel som jeg; jeg tager ikke Commandoen fra Dig," — her afbrødes han ved Tjeneren, som bad, at Herren saa snart muligt vilde komme over til Forvalteren, for Ladefogden var grov imod ham. „Det er en Subordinationsforseelse," sagde Herren, og gik. Fra nu af til Bryllupsdagen — der dog, efter Præstens Forestilling, kom noget tidligere ved Hjælp af Kongebrev — havde Parret, hver paa sin Side, saameget at tage vare, at de kun saaes som i Forbigaaende: Hun i alle Huusholdningscontoirerne, og Han ude med Forvalteren i Pengeanliggender og Godsbestyrelsen.

De bleve forenede ved det ægteskabelige Baand. Nu først fik hun Tid til alvorligere, efterhaanden sørgelige Betragtninger over Mesalliancen mellem sangvinsk og phlegmatisk. Hun gyste ved den Forestilling, at hun muligt havde bortødslet sin Ild paa en Marmorblok. Endnu vedblev hun at fyre: nogle Gange prøvede hun at ægge ham

med den Bebreidelse, at han ikke elskede hende. „Jo det veed Gud jeg gjør," svarede han, „har Du noget at klage? mangler Du noget, saa vil jeg gjerne lægge til; maaskee Du har for lidt til Naalepenge; men derfor kan blive Raad." — For Hjertets Fordringer vidste han inter Raad. — „Du er god," sagde hun, „alt for god — vær ond imellem! skjænd paa mig, klamres med mig! vær urimelig imod mig! Hellere alt, end denne dræbende Kulde!" — „Det bevare Gud mig fra!" svarede han saa, „det er da heller ikke andet end din Spøg." — Saaledes skiltes de, Han hovedrystende, Hun hænderyridende.

En fordums Medlærling paa Kadetakademiet var nogle Aar foran vor stille Elsker bleven ansat ved et i Nærheden garnisonerende Regiment. Han besøgte Kammeraten; og hans Besøg bleve jevnthen hyppigere og længere. Lieutenant A. var ikke egentlig smuk; men selv det Barske, til Vildhed grændsende i hans Ansigt vanhældede ham ikke i Kvindesine; ligesaalidt som et Ar paa den ene Kind, erhvervet i en Duel, der ikke var den eneste, han havde bestaaet. Han saae sin Vens Kone, og fandt hende indtagende. Han saae det Forhold, som fandt Sted mellem Ægteparret: Harme og Medlidenhed gik i Ledtog med Kjærlighed. Den sidste blev næret ved den ulykkelige Kones Henvendelse til ham, de hartad uvilkaarlige Meddelelser, saa den ulmende Glød opblussede til Lue. Han kom en Dag, Manden var fraværende.

Efter en lang betydningsfuld Tausheb, i hvilken de

kastede saa og stjaalne Blikke til hverandre, sagde han med dyb Gravtone: „Kjender De **Werthers Leiden**?" — Et Gys gjennemfoer hende — „Ja." — „Han elskede ogsaa en Andens Kone" — Hun holdt Haanden over Øinene — „Men han var brav nok til at lade Ægtemandens egen Pistol redde sig fra Brøde — Hvad mener De derom?" — Hun foer op, og nogle Gange bag og for om Ham, der sad ubevægelig med Hagen mod Brystet, uden endog at see efter hende. Pludselig standsede hun i den fjerneste Krog af Stuen, og sagde med et Udtryk, der mindede om Skuespillerinden: „O! at De maae finde, hvad De fortjener, men han søger forgjæves. Ædle unge Mand! De er fri; men jeg bærer dobbelte Lænker — forstaae mig ret! jeg elsker min Mand, men har ingen Godhed for ham — det har jeg for Dem, men jeg elsker Dem ikke — Een, og ingen mere! siger Kvindens hemmelige Lov" — „Mandens ligesaa" drønede han. „De seer mig ikke mere," lispede hun, som i Vanvid; „Tegnet er givet, mit Forhæng falder." — Han dreiede langsomt Hovedet — hun var forsvundet. „Mit ogsaa," fremstønnede han, og gik ligeledes langsomt til sit Hjem.

I een af de først udkomne Provindsialaviser saaes følgende Bekjendtgjørelser:

a) Jaftes blev jeg ved et uventet hastigt Dødsfald berøvet min kjære Kone N. N. Hvo som kjendte den Bortkaldtes fortræffelige Egenskaber, og vort indbyrdes kjærlige Samliv, vil ikke miskjende min billige Sorg.

N. N.

b) Jaftes døde pludselig, uden foregaaende Sygdom, Velbaarne Hr. Lieutenant N. N. Dette mældes sørgeligst for hans fraværende Slægt og Venner.

N. N., Auditeur.

La Joya slog Hænderne sammen, og spurgte: „Og hvad blev saa Enkemanden til?" „Til det samme, han altid havde været, og er endnu."

„Saadannoget burde vi nu have sunget bort!" sagde L'Allegro. „Det la'er sig ikke gjøre," sagde Maestoso. „Desuden er vi strax ved Faureboe." — Først da vi vare komne henved Lammefjorden, brød La Joya den lange Taushed, sigende: „Den Kjærlighedshistorie, vi sidst hørte, er ikke falden til Jorden. Den har til med hos mig vakt Mindet om en lignende, men i omvendt Forhold; her var han nemlig den varme, og hun den kolde. — Een af mine Veninder — hun er det forsaavidt endnu — var ligesaa phlegmatisk som hiin Officier. Det var ikke muligt at blive uenig med hende; thi hun vilde altid som Enanden vilde. Foreslog jeg hende, f. Ex. en Spadseretour til Frederiksbergs, sagde hun strax ja. Sagde jeg, inden vi naaede Vesterport: aa lad os hellere gaae paa Volden, var hun dertil ligesaa villig. Sagde jeg saa: Nei lad os hellere vende om, og gjøre et Svip omkring i Kirsebærgangen, var hun ogsaa dertil uden Betænkning parat.

Her vandrede vi da en smuk Maidag. Et Stykke henne saae vi nedenfor os en ung Herre, som anglede. „Lad

os see, om han fanger noget!" sagde jeg. Vi standsede og saae i Øieblikket, at han kastede en stor Fisk op med saadan Magt, at den løsreves af Snoren, og tørnede mod min Ledsagerindes ene Fod. Fiskeren skyndte sig op til os, og bad om Forladelse for Fiskens Uforskammenhed. Den afgjorde hans Skjæbne. „Jeg veed ikke anderledes at afbøde min Forseelse," sagde han, „end ved at tilbyde Damerne min Fangst. Maae jeg vide, hvor De boe; tillader De vel at jeg selv nedlægger Offeret for den Fod, jeg har traadt for nær?" — Jeg sagde ham, hvor Veninden boede. Vi gik videre. Han blev staaende, og saae efter os. Det forekom mig, at han selv var fanget. Det var han.

Det unge Menneske var juridisk Candidat, og havde grundet Haab om snar Ansættelse i en fast Stilling; havde dertil privat Formue.

Nok: han friede til den Deilige, og fik Ja. Han kunde ligesaa gjerne have beilet til den mediceiske Venus; hun er jo heller ikke andet end en deilig Billedstøtte. Vor Prometheus søgte vel at indaande hende Liv; men uden Held. Han følte snart, at han havde bedraget sig selv for Mandens høieste Livslykke. Og hvad gjorde han saa? Da han ikke kunde blive lykkelig, blev han liderlig. — Det var ham en forgiftet Fisk. — Et Aarstid efter saae jeg hans Navn blandt de Døde paa Frederiks Hospital.

„Saadanne bedrøvelige Historier bør ellers ikke have hjemme paa en Dagvogn, langt mindre i en Diligence, hvor man kan have det kvalmt nok alligevel," raabte L'Allegro, „det er bedre at synge end at flæbe." Dermed istemmede han en munter Vise; og vi Andre stemmede i med.

Dersom Nogen synes, at denne Station har været temmelig lang, den ville gunstbehagelig tage i Overveielse: at der er sex Miil mellem Kallundborg og Holbek; den næste er kortere.

Sjette Station.

Fra Holbek til Roeskilde.

Vi vare Alle tause — undtagen otte Mine — til vi vare komne forbi Skomagerkroen. Da siger La Joya med et yndigt Smiil til mig: „De har nu fortalt os saameget kjærligt om Andre; De maae dog upaatvivlelig selv have havt et saadant lille Eventyr?" — „Jeg har havt," svarede jeg, „om jeg ikke husker feil, Et og Tyve. Kan det more Den, at høre et Par af dem, vil jeg gjerne fortælle; hvorvel det ved Enden ikke morede mig selv, ligesaalidt som de Andre: Jeg er nemlig i Besiddelse af eenogtyve

Kurve. Jeg gjorde for nogle Aar siden en Afstikker til Sønderjylland, for min Fornøielse. I Tønderegnen fik jeg Øie paa en overordentlig smuk Kniplingspige, og forelskede mig dødeligt. Hun lod til, ogsaa at faae Noget tilovers for mig, som det hedder. Jeg gik nu og kissemissede for hende tidlig og sildig. Da jeg nu syntes, vi vare paadetrene med hverandre, sagde jeg hende med rene Ord: at jeg var i gode Omstændigheder — jeg beer om Forladelse for dette Udtryk! det har hos mig ikke anden Betydning, end at jeg kunde tilfredsstille en honnet Kones Fordringer — jeg mener i oekonomisk Henseende. Hun bad om Betænkningstid til næste Dags Aften. — Der faldt mig Noget ind; jeg snusede og fik saameget at høre: at Kniplingshandleren der havde en heel Slump Piger i Sold. Dem, der saae godt ud, gav han Forskud, og hvo der ikke kunde dække samme til bestemt Tid med Arbeide, den maatte liqvidere med — nok sagt. Man vilde ogsaa ymte om, at min Deilige hørte med til hans Harem. Den Snak fik ingen Indpas hos mig; thi naar man er rigtig forelsket, som jeg var, saa troer man Alt andet, end saadan tom Bysnak. Det traf sig nu saaledes, at jeg ad Veien til min englerene Møe skulde tæt om ved Kniplingssultanens Port. Førend jeg kommer til den træder hun ud; han stod indenfor, og tilvinkede hende et kjønt Farvel. Deri var jo intet Ondt. Saasnart Portdøren var lukket i, sprang jeg hen til hende, og spurgte i min allersomsødeste Hvidskestone: hvad Svar jeg turde vente paa mit kjærlige Andrag fra igaar? — „Jeg har talt

med Herren derinde om det; men han syntes ikke om det; og saa gjør jeg ikke heller, Adieu!"

At jeg blev desperat, kan Ingen fortænke mig i. Jeg saae mig om efter Gottes-Koog; der er i Overflod Vand til en fortvivlet Elsker. Men den var vel langt borte; og desuden faldt det mig ind: om det ikke kunde være mig tjenligt, at gaae til Christiansfeld, see at komme i Brødrehuset, og blive hellig. — Det var min ellevte Kurv. I Førstningen var den temmelig tung at gaae med; men jo længere jeg bar den, jo lettere blev den, saa den ikke synderligt mere generede mig. — Jeg manglede et Lommeklæde — ikke for Kurvens, men for min Næses Skyld. Jeg gik ind i den første den bedste Boutik, for at kjøbe mig et Par. Til min Ulykke stod her bag Disken en Pige, saa deilig, at hun øieblikkeligt udslettede det sidste Træk af Kniplerindens Billede. Jeg vidste jo, at man her ingen Vei kommer med Lapserier. Jeg satte derfor et andægtigt Ansigt op, og talte som en Simon Pure. Idet jeg betalte, og spurgte om nogle andre Artikler, bad jeg hende at sige mig, hvor een af Forstanderne boede, da jeg følte Trang til at indlemmes i Meningheden. „Min Fader" svarede hun, „er een af dem" — idet samme traadte han ind. — Jeg maa endnu have seet ham lidt for verdslig ud; thi, efter et prøvende Blik paa os begge, sagde han til Datteren: „Anna! Du magst hineingehn! Ich will den Herrn expediren." Hun gik, men lod Døren staae paa Klem, og kikkede gjennem Snævringen. Det var mig et tydeligt

Tegn paa, at jeg ikke var hende ligegyldig. Jeg kjøbslog endnu lidt, uden Prutten, som her ikke lides, og rykkede derefter ud med mit fromme Ønske. „Ich will mich darüber mit meinen Brüdern besprechen — ist Ihnen meer gefällig?" — Jeg betakkede mig, sagde ham, at jeg imidlertid vilde tøve nogle Dage paa Gjæstgivergaarden.

Jeg gik i Kirken til deres Aftenandagt; naturligviis, fordi jeg haabede, at gjensee hende der. Hun var der ogsaa; fra Orgelet opdagede jeg det himmelske Ansigt. Ak! hun saae ikke fra sin Bog den hele Tid, og jeg havde blot den tynde Lykke, at blive flygtigt seet af hende under Hjemgangen fra Kirken. Saaledes endnu to andægtige Aftentimer. Da kunde jeg ikke længere lade være at indhente Efterretning om min aandelige Trangs Afhjælpelse. Da Hjertet jo ogsaa havde sin Trang, gik jeg først ind i den berørte Boutik. Hun var der. Med Helgenmine sagde jeg hende min Bestemmelse, og at jeg havde betroet mig til Faderen, som ogsaa havde lovet mig Besked. Jeg vilde have sagt noget mere; men saa indtraadte et gammelagtigt Fruentimmer — formodentlig hendes Moder, og pegte paa Udgangen. Anna fulgte Vinket. Faderen var ikke hjemme. Jeg søgte mit Logie; og, for at adsprede mig, besaae jeg Malerierne eller Kobberne i den øverste Gjæstestue. Deriblandt befandt sig et Par, som skulde have været paa rette Plads i en slibrig fransk Roman. Hos en hidkommende Opvarter sonderede jeg en passant om Anna. Og hørte da med Forfærdelse: at hun igaar, ved Lodtrækningen, var af

Himlen bleven bestemt til en langt borte boende Broders Hustrue!!! Den nøgne Susanne eller Bathseba — hvem det nu var — smilte spottende ad mig Elendige. — Jeg forlod Byen i en Sindsforfatning, som bedre lader sig tænke end afmale. Da jeg naaede Kolding, havde jeg dog tilkæmpet mig saamegen Fatning, at jeg ikke styrtede mig i Aaen, hvilket ikke trænger til andet Beviis, end min Tilstedeværelse her nu paa Dagvognen.

Noget efter vor Ankomst til „Prindsen" i Roeskilde, lod en Pige mig vide: at tre Herrer og tre Damer ønskede min Nærværelse; hun viste mig til dem. Der vare **Il Penseroso**, **L'Allegro** og **Ferdinand**, hver med sin Deel af Verden ved Hænderne, og i det skjønneste Humeur af Verden. **L'Allegro** førte Ordet saalunde:

„Vakkre Medreisende! De har under vor Fart viist Dem saa kjærligsindet i deres Sange og Fortællinger, at vi tre Par ere blevne endnu mere kjærligt stemte, og ere blevne enige om, saasnart gjørligt, at forene os i reglementeret Kjærlighed, paa een Dag og i een Kirke. Skulde De faae i Sinde at skrive Noget herom — forstaaer sig, uden Navns Nævnelse — da tjener til fuldstændig Oplysning: at Hun der var min iblinde elskede Mulatinde, og Hun der Ungerinden. Det have de Begge skrivtet for os. Vi indbyde Dem til at bivaane vor Triplealliance."

Syvende Station.

Fra Roeskilde til Kjøbenhavn

(overlades til Udfyldning efter Enhvers eget Behag.)

En Grevinde, en Krigsmand og en Natmand.

En Grevinde, en Krigsmand og en Natmand.

Den Person, som ovenfor staaer sidst, spillede om ei en Hovedrollen, saa dog, hvad jeg kan kalde en Mellemrolle af stor Virkning for de to Første. Med ham begynder jeg.

Fra den første Tid af at jeg kan huske, mindes jeg grant den „Aarestrup Rakker," som han jævnt hen kaldtes af Alle, med Undtagelse af dem, der hørte til hans Kaste. Prøvliqvanten i Aarestrup (den sydligste Coloniby af Fredriks Sogn paa Alheden) indfandt sig i Vium For- og Efteraar, for at feie vore Skorstene, dræbe og flaae Hunde, Katte og Hellemisser, og rense Locumet. Saavel formedelst disse hans Bestillinger, som for hans, mig af Folkene saa haanligt beskrevne Livs Stilling, havde jeg en frygtblandet Væmmelse for dette Menneske. Hans Udvortes kunde ikke gjøre ham til Bussemand. Han var stor, velvoxen, med et fyldigt Ansigt, Ørnenæse, blaae Øine og stærkt brunt Haar. Han var bedre klædt end Bønderne; kun naar han dukkede op af Skorstenspiben, da anstod mig hans sortebrune Skorstensfeieruniform slet ikke, ligesaalidt som hans Sang, der var mig saavel i Toner som Ord aldeles fremmed, og derfor saa meget mere ængstende. Hvergang jeg siden paa Theatret saae de „to smaae Savojarder" i samme Stilling,

og hørte deres naive: „ramonnez li! ramonnez la!" faldt min Erindring tilbage paa vor jydske Ramonneur. En fire eller fem Aar efterat jeg havde gjort hans Bekjendtskab, savnedes han et Foraar. I hans Sted hyredes da „den Hinge Rakker." (I de Tider var der næsten i hvert Sogn een bosiddende af dette Slag, og to i somme; nu ere de forbetmeste reent forsvundne; kun i Vesteregnen findes nogle faa Levninger af dem, ellers ere de efterhaanden trukne syd paa med andre Trækfugle; men disse komme tilbage, hine ikke.) Hans Haar var endnu mere busket end den Forriges, og af Farve som Jernrust. En Dag da kommer Aarestruperen, efter disse fire à fem Aars Forløb, ind i Kjøkkenet, siger Goddag, og beder om en Taar Øl. Min Fader gaaer just derud, og gjenkjender ham strax, byder ham ind i Stuen, og lader ham beværtes, hvortil han virkelig trængte, som hans Magerhed og Bleghed udviste. Min Fader gav ham Tid til at fortære to, store Melmader og to Ditto Dramme, førend han spurgte ham: hvor han havde været? hvordan han havde havt det? og hvorfor han nu kom igjen? Da han med et Ræb havde qvitteret for god Beværtning, og takket for den, svarede han: „A haa wor et Stød synner uhd, aa hat eb gaaet; A ku ha hat eb bejr, men hwa der æ kommen aa Skit, ska te Skit igjen." Den herover ønskede Forklaring — den jeg ikke skal forvanske — vil jeg helst udsætte i rigtigt Dansk, og paa min egen Fortællemaade. Her har I den:

Ikke langt derfra, hvor de „ever to belamented" Guldhorn bleve fundne, har ligget og ligger maaskee endnu een af disse Nidderborge, i hvilke vi Romantikere gjerne søge. Og saa vil jeg, søgefuld som jeg er, give mig i Kast med Søgeriet paa — nok sagt! —

Engang boede her en adelig Enke, som paa disse Begivenheders Tid maa have været temmelig til Aarene. Hun havde kun eet levende Barn, en nittenaarig Datter, der var meget smuk, og efter Faderen allerede saa riig, at hun opveiede begge Guldhornene. At hun havde Beilere vil vel Ingen tvivle om; men ingen af dem var endnu Moderen riig nok, og ingen Datteren kjøn nok. Saa hændtes, (om noget er Hændelse, da er her een) at Lieutenant S . . . l kom til Borgen, ikke for at beile, for han var der baade ubekjendt og ukjendt; men af samme Bevæggrund, som en italiensk Bravo, naar han ikke skytter om at komme i altfornær Berørelse med Sbirrerne, tyer ind i een af det Slags Kirker, der moderlig bedækker Synders Mangfoldighed. Officieren havde havt det Uheld, at dræbe sin Modstander i Duel — men jeg bør behandle dette Æmne ordentlighistoriſk.

I mine første Barndomsaar stod Lieutenant S . . . l ved det viborgske Infanteri-Regiment. Han var smukkere, end et Mandfolk egentlig behøver at være, og for sit muntre Væsen, sin vakkre Opførsel almindelig afholdt, saavel

af det smukke som af det stærke Kjøn; der var især, efter hinanden, to af de kjønneste Koner, der, som Talen gik, holdt alt for meget af ham. Men saalænge Mændene vare hermed tilfredse, kunde det jo være Andre det samme. Det gik i saadan Henseende den Tid — som og et Stød efter — meget liberalt til i Jyllands Hovedstad: Polygamie saavelsom Polyandrie var meget almindelig i de dannede Kredse — Lieutenant S. var og blandt de Dannede: flere Fæstninger, end han kunde besætte, overgave sig til ham paa Naade, og med Naade. Den eneste Ubehageligheds, han herved havde, var den, at han et Par Gange saae sig tvungen til at give Medbeilere blodige Erindringer om sin Dyrendal og Armen, der førte den. Pistolen brugte han med lige Færdighed; dog hidtil blot til fornøielig Øvelse.

I de samme Tider lysterede, blandt Andre, tvende unge holsteenske Baroner i det lystige Viborg. Det traf sig nu saaledes, at de bleve lidt fjendske paa en Dame, der havde viist sig lige galant imod dem Begge. Naa: Kaarderne maatte ogsaa her glatte denne Ujævnhed; men uheldigviis fik Baron A . . . et Stik i Armen, som gjorde ham vaargeløs. Han tabte Kaarden, men troede ikke, at Armen skulde blevet stiv for bestandig, hvilket dog indtraf. Opirret af Smerten, og end mere af Modstanderens Seir, udfordrer han strax denne til en anden Duel. Og skulde dette Slags holdes i Düsternbrock ved Kiel en bestemt Dag, to Maaneder derefter. Seierherren, Baron R . . ., reiste kort derpaa fra Byen; men B. A. maatte blive for Armens Skyld.

Lieutn. S . . . I, der havde været hans Secundant, besøgte ham daglig, for at høre til hans Befindende. Efter tre Ugers Forløb var rigtignok Saaret udvendig lægt, men den eller de Sener, som indvendigt vare beskadigede, kunde aldrig mere faae den forrige Spændkraft. Lægen erklærede ham omsider — 7 Uger efter Duellen — at han ikke mere vilde blive istand til at bestaae nogen Slags Tvekamp. Baronen blegnede, og beed Tænderne sammen i Arrighed: „Idag otte Dage!" snærrede han: „Havde jeg blot øvet mig med den venstre Haand!" — „Det har jeg," siger Lieutenanten glad. „Hvad kan det nytte mig?" siger Baronen. „Det var dog muligt," svaredede S . . . I: „De veed jo, jeg kan bruge begge Hænder; og da De nu har lovligt Forfald, saa lad mig udfægte deres Strid, og møde i Düsternbrock med saa mange Doctorattester, som Dem godt synes." — „Det laer sig høre," sagde Baronen; „men er De velforsynet med Reisepenge?" — „Jeg har en Maaneds Gage og rider" — „Det er for lidt," raabte Baronen; „jeg er just saaledes per Casse, at jeg kan flye Dem 40 Fredricksd'orer, saa kan De kjøre; og skulde De komme under Doctorhaaand eller, som jeg hellere ønsker, blive nødt til at flygte over Elben, saa er De forsynet til videre." Naturligvis modtog L. S. denne Forstærkning. Han, saavelsom en Kammerat, han forlangte til Secundant, søgte Permission, og reiste næste Morgen med Extrapost; de ankom til Kiel om Morgenen, Dagen før den berammede Duel. Paa Gjæstegaarden havde Baron R . . ., allerede før hine, indfundet sig. L. S.

lod sig anmælde hos ham, foreviste Baron A . . . 's Doctoratteſt og Fuldmagten til at møde iſtedetfor ham. B. R. gav Stedfortræderen et langt fra ikke ſmigrende Øiekaſt, ſpørgende ham koldt: „Sind Sie wom Adel?" Da den Anden havde godtgjort dette, nikkede Baronen med et „ſehr wohl!" og lovede at møde den faſtſatte Dag. Da nu disſe to Mennesker, ſom ſelv ikke havde mindſte indbyrdes Fiendſkab mod hverandre, mødtes paa den Plads, ſom medrette bærer hiint „ſkumle" Navn, ſagde Baronen, lettende paa Hatten: „Som den Udfordrede tilkommer det mig at vælge Vaabnene. Her ſtaaer min Tjener med to Kaarder lige ſtore og lige gode, ſaavidt jeg veed — behag at tage først!" — L. S. tog een af dem iſlæng, traadte tre Skridt baglænds, og gjorde de da ſædvanlige Fægtercomplimenter, hvilke Modſtrideren beſvarede; og derefter tilbød Lieutenanten det første Udfald. Han gjorde dette med en Dobbelfinte, ſom Baronen med Lethed afbødede. Endnu kun et Par Secunder, ſaa ſvøbte begge Kaarder ſig om hinanden med ſaadan Hurtighed, at Man ſkulde ſynes, de vare nittede ſammen. Kun et Par Minutter, ſaa regnede Sveddraaberne ned af Lieutenantens Anſigt; ogſaa Baronen dampede; men han var meget den ſtærkeſte, og havde en Jernarm. Hiin fornam derfor, at han først vilde trættes, og vorde Offeret. Efter et afpareret Udfald, fløi derfor, ſom et Lyn, hans Kaarde over i venſtre Haand, og næſte Øieblik foer den dybt ind i Baronens Bryſt. Liigbleg ſank denne til Jorden, og kun

faa Øieblikke derpaa var han saa fuldkommen død, som den medhavende Læge erklærede ham for at være.

„Her er for os Intet mere at bestille," sagde Seierherrens Secundant; „men lad os nu see at naae Hamborg for det første; og derfra er i al Fald kort over til Hannover." De sagde et høfligt Farvel til den Faldnes Secundant, der endnu opholdt sig ved Liget; men hvis Tjener i susende Galop foer afsted til Baronens Bopæl, der laa kun en 3 Miil derfra, for at hente en Vogn at hjemage ham paa.

„Vi Tvendes Reise blev snart stoppet ved en Bro, der fører over en lille Flod, hvis Navn jeg nu justement ei erindrer." (L. S. indføres her fortællende, paa mine Vegne, saaledes som han siden efter berettede for den, der havde betroet ham et saa farefuldt Hverv.) „Broen opad begge Aabredderne havde sine, med Pleiler, Forke og Møggrebe bevæbnede Bønder og, efter Dragten at skjønne, af den Faldnes Betjente. Vi To havde slet ikke mærket Andet til dette Oppositionsparti, der nok udgjorde mellem 50 og 60 Mand, før vi naaede Toppen af den sidste Banke, hvorfra Veien løb i jævn Skraaning lige ned til Broen. Vi standsede, og raabte til dem: „hvorfor de stode her? og om de vilde spærre os Veien?" En Mand af de bedre klædte traadte et Par Trin frem for de Andre, og sagde: „Jeg er Inspector paa Baron R . . . 's Gods. Min Herre betroede mig i Forgaars, at han idag skulde have en meget alvorlig Duel med en Officier af det viborgske Regiment. Da baade jeg, hans Betjente og hans Bønder holde meget af ham, saa have vi

posteret os her, for, i Tilfælde at han skulde være falden, da at passe paa hans Drabsmand, der, som Andre i saadant Fald, nok vil redde sig til Hamborg." — „Tausend Sacrament," siger Een af Tjenerskabet, „disse To bare Viborg Regiments Mondur — veed Nogen af dem hvad Udfald Duellen har faaet?" — „Eller har De maaske været med?" — „Holla!" skreg Inspectoren, „giver Jer godvillig til videre! ellers lader jeg strax mine Folk rykke frem og omringe Dem."

Secundanten raabte: „Vi gier jer Fanden!" — Dermed vendte han sin Hest, S. ligesaa, og rede saa, efter et Par vexlede Ord, ad Rendsborg til. Derigjennem rede de uantastede, da Rygtet om Duellen endnu ikke kunde være naaet dertil, og deres Chefs, Permissioner til en Reise vare ganske i Orden.

Der ere vist ikke ret mange Lande, som paa et lidet Rum er begavet med saa afvexlende Naturscener; men alle uden Bram og store Ophævelser, ligesom antydende Indbyggernes Nationalcaracteer. Selve Lynghederne langs Halvøens Midte ere ikke saa eensformige, skjøndt deres Farve for største Delen er det. Men jeg har forhen afpenslet saa een, saa en anden af Alhedepartierne, saa jeg ei vil trætte ved Gjentagelser — jeg forudsætter nemlig: at de Fleste, som læse dette Bind Fortællinger, ogsaa have læst mine ældre. — Sønderjylland har og sin Hederyg, hvorvel knækket paa nogle Steder. Ved Enden af et sligt Afbrud, ikke ret langs fra en lille Aa, og ikke længer fra Marsken, end

at man lidt i Veiret seer Digerne, ligger det Herresæde, i hvilket mine Personer vare bestemte til at agere.

De to Officierer rede saa fast, deres Heste kunde udholde, for at naae Nørrejylland ved Foldingbro. Den ene fik noget langt Andet at tage vare. Midtveis omtrent, fra Eideren til Kongeaaen at regne, mødte de netop Baron A. Da han havde faaet det Hele af Historien tillivs, og takket sin brave Stedfortræder, sagde han med mørk Mine: „Loven mod Dueller er nylig skærpet, og blev bekjendtgjort i Viborg Dagen før deres Seier i Düsternbrock. Men om De endog vilde beraabe Dem paa, at De da ikke var kommen til Kunskab om Lovens sidste Fornyelse, vil det kun lidet hjælpe Dem, da den gamle, som maatte være Dem fuldkommen velbekjendt, endnu stedse havde staaet ved Magt. Deres Modstander, som var Chef for een af de ældste og mægtigste Adelslægter i Hertugdømmerne, vil faae mange Hævnere! Langvarig Fæstningsarrest, bliver den mindste Straf, hvis De ikke en Tid viger tilside for Stormen. Medens jeg søger at bekæmpe den, og derom har jeg godt Haab, skal jeg føre Dem til et Skjul, hvor Ingen vil søge Dem. Men det er lidet, og kun sikkert for Een; Deres vakkre Secundant —" „— skal sørge for sig selv," svarede denne smilende. „Jeg har et godt Asyl her nordefter; og jeg kan melde mig hos Chefen en god Tid før min Ven, — adieu S . . . gel! jeg anbefaler mig Hr. Baronen." Uden videre Conference reed han sin Vei.

„Kom nu, min kjække Ven!" sagde Baronen, og slog

ind paa en Sidevei; „men behag at sidde ind til mig i Vognen! Jeg seer desuden, at deres Hest er temmelig marode — Tjeneren kan binde den bagtil." Under Kjørselen fik S. Slottets Navn at vide, saavelsom Grevindens, der eiede Samme; at hun havde hos sig sin eneste Datter, 17 Aar gammel, og ualmindelig smuk; men at hun var kold for Kjærlighed, og havde allerede uddeelt næsten ligesaamange Kurve, som hun talte Aar, og at hun nu just var ilav med at binde een til en vis ung og riig Greve. Rigtignok var han bekjendt som en stor Libertiner; dog det regnede den gamle Grevinde ikke saa nøie som den unge, der i Ægteskabssager havde strængere Grundsætninger. Han udviklede ham derhos Nødvendigheden af, at han iagttog det strængeste Incognito. Endelig vilde Baronen, for at holde hans Nærværelse paa Slottet fuldkommen hemmelig, overlade ham de Værelser, han selv beboede, naar han aflagde sine aarlige og langvarige Besøg der hos sine kvindelige Slægtninge. Derhos overlod han ham sin danske Tjener, som med ubrødelig Troskab havde tjent ham i en Treaarstid, paa hvis Taushed han sikker kunde forlade sig. Denne vilde nok, fra det herskabelige Kjøkken, og fra den nærliggende Kro, forskaffe ham tilstrækkelig Føde: paa første var han velynbet af Kokkepigen, og paa sidste af den unge, rige Enke. Til sin Tidsfordriv kunde han afbenytte den udsøgte Bogsamling, han der vilde forefinde; saavelsom et Forraad af udsøgte Vine — Baronens særlige Eiendom. Endeligen blev det nødvendigt, at indage i Stilhed, og

først naar Mørket faldt paa. Følgende Morgen vilde Baronen afreise igjen; og det skulde da hedde sig, at han havde medtaget den Ven, han forrige Dag havde truffet paa Veien.

Det gik altsammen som det skulde. Baronen indbildte Grevinden — som let maatte faae at vide, at han havde havt Een med — at denne var en tydsk Lærd, som paa Botaniken vilde fodvandre op gjennem Halvøen og som han fandt træt og ikke vel paa Veien. Han frabad sig desaarsag den Ære, at gjøre Opvartning hos Damerne, og vilde eller kunde ikke nyde Andet end Vand, som allerede var bragt ham. (Men Tjeneren havde allerede paa førstomnævnte Skjørtevei bragt Arrestanten Aftensmad.)

Baronen reiste, og hans Gjæst blev tilbage med Bøgerne, Kammertjeneren og — sine egne Tanker, der oftest vare mere alvorlige, end de forhen havde pleiet at være. Optrinet ved Broen gjorde et lidt længere varende Indtryk paa hans Sind, end selve Tvekampens Udfald. Han læste, da han ikke havde noget bedre at tage sig for, han læste meget; men deriblandt hist er her om Duellaffairer. Naar han havde gjennemfløiet en saadan blodig Anecdote, fløi Bogen henad Bordet, eller under Bordet, og han selv til et Vindue — maaskee for at trække frisk Luft. — Hans Vinduer vare isvrigt, for visse Aarsagers Skyld, halvt tildækkede med Jalousier. — Og Hvad saae han igjennem disse? Han saae Himmelen — paa Jorden. Han saae et kvindeligt Væsen, saa deiligt som nogen Houri i Mahomeds Himmel.

Hun gik forbi med afmaalte Trin, dreiede om ad en Gang, og forsvandt i en Løvhytte. En Time blev hun derinde, og lukkede ved Udtrædelsen en Bog, som hun puttede i Lommen. Under Tilbagegangen havde hun et sværmerisk Aasyn, der ikke forfeilede at gjøre et meer end overfladisk Indtryk paa vor Lieutenant. Saasnart hun var kommen forbi, kaldte han sin Tjener ind, og spurgte, hvem den Dame monne være? „Jeg saae hende ikke" lød Svaret, „men ellers pleier den unge Comtesse at gaae herom, naar Veiret er godt, hver Middag førend Herskabet spiser." — Herefter sad L. S. paa Udkig hver regnfri Middag. Den sidste forgjæves — det var den fjerde eller femte, siden han første Gang blev værdiget denne Engels Aabenbarelse. — Tjeneren maatte nu gjøre Rede for denne hendes Udeblivelse. „Det er saadanne Pigenykker," sagde han, „som fornemme Frøkener har flere af, end de behøve. Den unge, rige Herre, som beiler til hende, kom her iaftes. Han holder det med det Gode, og Moderen med det Onde; men hun vil endnu ikke give sig. Og saa — siger Kokkemaren — er hun krøbet i Sengen og snøvser. Det var bedre, om hun havde taget ham med sig, det havde været mere fornøieligt." — „Hold Kjæft med saadan forbandet Sludder!" snærrede hans Herre — „Hør! kan Du bringe et Brev ganske lumskelig i hendes Hænder, saa Ingen mærker det?" — „Det skulde jeg troe," svarede han. „Hvor er det?" — „Det er ikke endnu skrevet; men saasnart det er færdigt, skal jeg flye Dig det."

Som en Curiositet — eller snarere som en Prøveskrivt for Begyndere, har jeg her ladet det afprente, — det lyder som følger:

„Elskværdigste Dame! En usynlig Tilbeder af deres Engelighed, og som kjender den sørgelige Forfatning, i hvilken De nu er stødt, tilbyder sin Bistand, paa hvilken Maade, De selv maatte udtænke og bestemme. Værdiges jeg et Svar, da vil dette med Sikkerhed kunne afgives til den fraværende Barons Tjener, der kjender mig og mit Opholdssted. Da jeg er Adelsmand og Cavalier, kan og vil jeg, til deres Frelse, med Glæde bruge min Kaarde, hvis Saadant behøves.

Deres til enhver Opofrelse, endogsaa Livets, beredvillige, skjulte Ven."

Næste Dag modtog vor galante Lieutenant efterstaaende Svar.

„Min ubekjendte Herre!

De vil sikkert ved nøiere Overveielse finde min Tilbageholdenhed mod en Fremmed useet ganske naturlig. Skulde jeg virkelig komme til at behøve udvendig Hjælp, og ikke kunne hjælpe mig selv, da veed jeg hvor den er at finde.

Med Tak for Deres artige Tilbud, og Vægring for at modtage saa smigrende Complimenter, Deres Tjenerinde.

Comtesse . . . ."

Dette var jo Vand paa Ilden; men Man seer jo og ofte en stærkere Opblusning følge paa den øieblikkelige Dæmpning. Saaledes sank strax vor Lieutenants Hjertethermo-

meter næsten lige ned til Frysepunktet; men det steeg snart til den forrige Høide, da han gjennem Jalousien saae den deilige Alfe paa den sædvanlige Vandring. Og hævede det sig endnu en Grad høiere, da han i hendes Mine opdagede Mærker af Graad.

Næste Middag svævede hun igjen forbi, og tæt udenfor Løvhytten afbrød hun en Rosenknop, og stak den ned mellem de Bryster, som Digterne sammenligne med Lillier. Da fik Fyren det smukke Indfald, at synge med baade øm og kraftig Stemme den kun da lidt bekjendte:

„Bouton de rose!

„Tu seras plus heureux qve moi."

Vinduet, hvorved han sad, var halvaabent, og let trænte altsaa baade Tone og Ord ned til den ret behageligt overraskede Dame. Hun stak Ansigtet halvt frem, for at opdage den smigrende Sanger. Han taug; og den kvindelige Nysgjerrighed blev i høi Grad pirret. Nu syntes hun at Lyden kom fra Vinduet, nu fra den modsatte Side. Da hun gik ud af Løvhytten, holdt den reent op. — Næste Dag som foregaaende; kun en anden Chanson.

Tredie Dag trak den Indspærrede Jalousien saameget tilside, at hans Ansigt kunde blive synligt. Da Comtessen blev dette vaer, sank hun i Knæerne af Forbauselse. „Hvem kunde det dog være? Værelset var jo, siden Baronens Bortreise, ubeboet, og, formedelst hans Tjener, utilgængeligt." Da hun igjen kikkede derhen, var Jalousien heelt trukken for, det smukke Ansigt forsvundet, ligesom et Drøm-

mesyn. Det havde gjort, i det mindste, et mystisk Indtryk paa hende: hun var ordentlig bleven bange for at gaae den nærmeste Vei forbi Vinduet ind, tog derfor en anden og længere. Ad denne gik hun og næste Middag, skottende hemmeligt op til Vinduet, men som nu ikke var aabent. End stærkere æggedes Nysgjerrigheden; og da hun næste Dagen ei heller mærkede Noget til Sangeren fra igaar, saa satte hun sig, efterat have undersøgt alle de andre Lysthuse, ned i det, hun havde kaaret sig fortrinsviis. — L. S. havde fra sine Vinduer seet i det nederste Hjørne af Haven en Kant af Noget, som rimeligviis var et Trælysthuus. Han spurgte Tjeneren, og denne bekræftede hans Formodning. Han spurgte videre, om denne kunne bringe ham useet derind. Ogsaa dette blev bejaet, da en meget tæt Buegang førte næsten lige fra Huset did. Men den sikkreste Tid var dog mellem Kl. 12 og 2, naar Gartneren og hans Arbeidsfolk spiste og derpaa sov. Dette passede godt i den Forelskedes Plan. Han pudsede sig i en Fart, slængte en Kappe om sig, lod sig føre, og befalede derpaa Tjeneren at gaae tilbage, satte sig ind skraas for den aabenladte Indgang, og sang:

„Helas! mon coeur est enchainé!
„Ah! pourqvoi j'aime ce Charmante!
„Et malgre moi je suis trainé
„Comme un esclave aux les pieds
„De l'Ange, qvi m'enchante."

Det rareste ved dette Digt var vel, at han selv havde forfattet det, saavelsom og sat Musikken dertil.

Medens han gjentog de tre sidste Stropher, havde Comtessen, der snart opdagede, hvorfra den mandigskjønne Tenor-Stemme lød, med hastige Skridt nærmet sig Sangerens Buur, og rev rask Døren op. Hun standsede paa Dørtrinet ved Synet af den smukke Yngling, der strax sprang op, bukkede dybt, men blev staaende ved sin Bænk. Skjøndt overrasket, tilbagevandt hun strax derpaa sin ædelstolte Holdning, og sagde med et tvetydigt Smiil: „Jeg er saa fri at spørge, hvem er De? min Herrr! der gjør os og vor Have den Ære at afbenytte den til erotiske Studier og Sange?" — „Baron A . . .," svarede han, „bearer mig med sit Venskab —." „Men Deres Navn, Deres Stand? Hensigten af Deres gaadefulde Nærværelse her?" vedblev hun. — „Baronen, som har ført mig hid," sagde han, „vil ved sin Hjemkomst, som jeg hver Dag venter, tilfredsstillende besvare min naadige Comtesses Spørgsmaale. Indtil da binder et givet Løvte og en ulykkelig Affaire min Tunge; og saalænge beder jeg ydmygst om et hemmeligholdt Fristed. Jeg har i min Ulykke havt den Lykke at bevise hans Høivelbaarenhed en væsentlig Tjeneste. Han har fortroet mig Nøglerne til sine Værelser; og desaarsag tør De ikke frygte for at det skulde være en Vognbond eller en mistænkelig Person, som, rigtignok uden Tilladelse, har faaet et Asyl i denne Borg." — Under denne Tiltale havde Comtessen, med tiltagende Behag, bemærket de forskjellige Af-

verlinger i hans Aasyn, og svarede saaledes: „Min anonyme Herre! Jeg er ikke af de Damer, som besvime ved Synet af en Muus; men Deres Tilstedeværelse her paa min Moders Slot, som og" sagde hun videre smaaleende, „Deres Kappe, der har samme Farve som Musens, kunde maaskee indjage Mama Forskrækkelse, og bevirke for Dem en hastig Forflyttelse. Jeg vil derfor meget fraraade Dem Spadsering udenfor de Dem indrømmede Værelser — mais, mon dieu! Hvad faaer De at leve af? De er intet Mol, som kan nære sig af Bogpapir." — Rødmende og smilende svarede han: „Baronens Tjener skaffer mig hver Dag Hvad jeg behøver; og jeg er smaatærende; jeg er vant til at leve paa Feldtfod." — „Drikker De da ikke Kaffe eller The om Morgenen?" spurgte hun. — „Jeg drikker Vand, min Naadige!" var Svaret. — „Saa er dette vel en Følge af Deres meget isolerede Stilling?" — „Af min Opdragelse." — Hun kastede et mildt Blik til Vanddrikkeren, og sagde: „Behøver De ellers Noget, for Exempel reent Linned, saa kan Deres Tjener og vores Kokkepige" lagde hun til med en Knyst latter, „constitueres som Expediteurer. Jeg anbefaler mig med Gjentagelse af mit velmeente Tilbud." — Den heroiske Krigsmand bukkede hartad slavemæssigt — men han var jo ogsaa kommen ind i det Slaverie, hvor Man istedetfor Jernlænker bærer Rosenkjæder.

Da Feen, der bar Omsorg for hans Lintøi, var forsvunden, henfaldt han i Lænestolen til baade søde og sure Betragtninger, indtil han omsider faldt i Søvnens Arme

— ei i Comtessens. — Om han i denne Tilstand drømte, og Hvad han saa drømte, derom veed jeg ingen Beskeed; men kan alleneste gjøre Conjecturer, og blandt disse: at den døde Baron og den levende Comtesse have været Hovedfigurerne paa Morphei Laterna magica. Naar Herren er forelsket, maa Tjeneren ofte undgjælde. Midt om Natten rev Baron R . . .'s Skygge ham voldsomt ud fra det søde Phantoms Favnetag. Han raabte paa Tjeneren om Lys. Men Tjeneren havde denne Nat Andet at tage vare, for han favnede paa et andet Sted, ikke et luftigt Væsen, men en virkelig Kvinde med faste Lemmer og hedt Blod. — Naa! saa maatte da Herren passe sig selv op. Og Hvad havde han saa at bestille paa den Tid? — At skrive — til Hvem? — Det veed vi nok. — Men Hvad skrev han? — Undskyldninger, intet Andet end Undskyldninger for hans Dristigheder, til hvilke hans brændende Kjærlighed havde dreven ham. Han bad alene ydmygst om Tilgivelse, som den sidste, svage Trøst. — Og den fik han; til med saaledes, at et svagt Glimt af Haab begyndte at opvarme det forfrosne Hjerte. — Saadant et Brev tager Tid med sig: der skal rettes, forbedres, og det Hele skrives een Gang — to Gange om, inden det vorder „comme il faut." — Dette tog Resten af Natten med sig, som ikke kunde Andet være, og det blev netop forseglet, da Tjeneren kom tilbage fra sin Ronde. Han blev, til Straf for sine utilladte Nattesværmerier, hilset med Glubskhed: „Fanden skulde flytte og føre Dig hjem," tordnede Lieutenanten ham imøde. „Hvor har

Du været? Hvad har Du havt at bestille?" — Tjeneren skultrede sig, trak et underligt Slags Smiil sammen ved den ene fordreiede Mundkrog, sigende: „Jeg har været henne at slibe en Sax." — „Har det været Kokkepigens eller, en Andens," lød Svaret, „saa flye hende dette Brev, og sørg for at hun, uden at Nogen mærker det, bringer det den unge Comtesse tilhænde! Her er en Specie til Dig selv og een til Kokkepigen."

Ad denne Kjøkkenvei modtog vor Lieutenant et Svar, som maa have været hverken koldt eller varmt — og ikke heller lunkent, for han tog øieblikkelig ved at fortsætte Correspondencen. Han skrev een Gang, to Gange — intet Svar. Det er ikke utroligt, at Mellemcontoiret — meer-omrørte Kokkepige — har faaet Snu om sin Kjæreste Besøg hos hiin Enke, og derfor puttet Lieutenantens ømme Breve ind under Suppegryden. Om ellers ikke disse Autodafeer anstilledes efter Comtessens Anordning, ville vi lade staae derhen indtil videre. — Den stakkels Officier var næsten at sammenligne med en Kjætter, som i Inquisitionsfængselet hensidder mellem Haab og Frygt. I Middagstimerne sad han bag sit Gitter, og stirrede ud efter Haabets Engel; kun een Gang, efter flere Dages pinagtige Venten, fik han et kort og tilmed usikkert Glimt af den Himmelske; men i en anden Retning end den forhen sædvanlige, netop som hun svævede ind i hiint fjernere Lysthuus. Et andet ligesaa svagt Glimt forundedes hans stirrende Øine, da hun smuttede ud igjen. — Dette gav ham Noget at grun-

de paa. Gik hun en ny Vei for at skye ham? eller søgte hun det skjæbnesvangre Buur, fordi hun der havde seet ham, og saa videre? — I et saadant Forhold er Uvished en Sjæletortur, en aandelig Himmelspræt, saa oppe, saa nede, og ingen Hvile, ingen Ro. — Marcolfus maatte føle Virkningerne af den Fortumledes Uro, tidt afbrudte Natteſøvn og phantastiske Drømme. Men Tjeneren var ikke af saa blødt et Stof som Herren: han kunde kun føle Prygl; og dem var han fri for. De græseligste Eder, som paa en Anden kunde have gjort Haar til Børster, foer som Zephyrer bort over hans Hoved i lette Puſt; eller og han skultrede dem af sig. Da Lieutenanten lod til at have gjennemgaaet sine Besværgelsers Formularbog, begyndte Tjeneren, med en Gjentagelse af Skulderbevægelsen: „Dersom Hr. Lieutenanten ellers ikke vilde blive alt for vred, kunde jeg maaskee kjende ham et godt Raad." — Et Par Stød af en convulsivisk Latter ledsagede lige saamange Trin tæt hen til Raadgiveren: „Hvad Raad kan saadan en Pjalt give mig?" svarede han. — „Om jeg maa sige det i en god Mening," lød det langsomt fremtrukne Svar, „saa er det ravgalt at gjøre mange Credenzer. Jeg har altid fundet mig vel ved at gaae lige paa. Jeg siger aldrig: maa jeg komme! men, nu kommer jeg: og saa er der Intet iveien. Jo ydmygere man stiller sig an, jo mere storsnudede og obstrenasige blier de. Naar Lieutenanten tykkes om det, saa skal jeg nok practisere ham ind i den kjære unge Frøkens Sovekammer, førend hun selv kommer der; og saa skulde det da ogsaa

være banfat, om De ikke kunde faae Lov til at kommet et bittekorn indenfor Sengestokken." — Det smagte vor Adonis paa. Men at denne Vei ikke var lige, tværtimod en Krogvei, en Snigvei; at der kunde vældes paa samme Vei — ikke ind over Sengestokken — men ned ad Trapperne, det forekom ham høist rimeligt. Thi commanderede han sig selv: „Sæt af!" og bad Tjeneren ret høfligt om at gaae til Helvede. — Denne gik — dog ikke længere end til Enkens; paa hvilken Vei vi ligesaalidt ville følge ham som paa den af Herren anbefalede.

De fleste Mennesker gjøre sig al Umag for at forkorte Tiden; var det ikke bedre, at see at forlænge den? den kan saamænd være kort nok alligevel. Der er nu blandt andre een Forlængelsesmaade, ikke just af de behageligste — den: at vente. Vor Lieutenant gjorde sig vel bekjendt med samme. — Endelig afkortedes den ved Baron A . . . s Komme. Han omfavnede sin Stedfortræder i Æresagen med venstre Arm, og berettede ham med smilende Aasyn, at han var benaadet ganske og aldeles, da den frivillige Stuearrest, paa Baronens Forestilling, blev anseet lige med den sædvanlige Fængselstraf. Hvad der ikke bidrog saa lidet til saadan Eftergivelse, kom høistrimeligt deraf, at den dræbte Modstander havde været saare ilde lidt ved Hoffet, saavel for sit hofmodige Væsen, som og fordi han, ikke uden Grund var mistænkt for politiske Intriguer til Gunst for en vis fremmed Magt. „Og nu," lagde han til, „hvorledes har De fordrevet den lange Tid?" — „Ret godt," var Svaret,

„og med disse," han viste til Bøgerne. — „Ogsaa godt," sagde Baronen, „vel ere de døde Omgangsvenner, men altid behageligere end den eneste levende, De havde — det er sandt: hvorledes er De bleven forsynet med Spise? Drikke har De da ikke manglet." — „Deres ærlige Tjener har trolig sørget for mig, og har derhos været tilfreds med en sparsom Betaling. Hvad dog herved har primet mig er, at Noget er knebet fra det herskabelige Kjøkken." Baronen smaaloe: „Aah! ikke Andet end det! Apropos, har De ellers ikke seet noget af Herskabet?" Føren skiftede Farve, og svarede langtrukkent: „Hendes Naade den gamle Grevinde har jeg endnu ikke seet. Den unge har nogle Gange spadseret her forbi — Tjeneren har sagt: det var hende." — „Fandt De hende ikke overordentlig smuk?" — „Tilvisse! hun har en Figur som Juno, og et Ansigt som Hebe." — „Ha hah! mon ami! De er dog bleven lidt charmeret?" — „Lidt? aa – ja! Men mere end lidt var for mig altformeget. Ja! jeg vil skrifte min Daarskab: som en ung Lieutenant kan være letsindig, forvoven — jeg har digtet og sungen hende en fransk gallant chanson, sendt hende en Billet doux; men hun revsede mig saa alvorligt, at jeg nok herefter skal hytte mig for sligt, som da følger af sig selv, naar jeg nu kommer tilbage til Viborg." — „Hm! Permissionen er endnu ikke udløben, og — veed De Hvad? De maa tillade mig, saasnart De har omklædt Dem, at forestille Dem for disse Damer, med hvem De saalænge har boet under Tag." Stærkt rødmende svarede

Hiin: „Som Hr. Baronen behager!" — Denne gik ud til Tjeneren, og foreskrev ham, ved hvem og hvorledes han skulde melde Baronen og Søn. — Denne var nydeligen smykket med sin Uniform, da Afsendingen kom tilbage med Beskeed: at Herrerne skulde være velkomne. De gik. Moderen hilsede de Indtrædende med fornem Venlighed. Paa Datterens Ansigt var bemærkelig: Forundring, med et flygtigt, snart udslettet Præg af Beundring; men som ikke undgik den erfarne Kriger.

„Mine Naadige!" tog Baronen tilorde, „jeg beder om Tilladelse at forestille Dem min Søn, ikke ved Fødselen, men ved Adoptering, som den, der ved at vove sit Liv, har frelst mit. Ja han har ydermere ligesaa frivillig vovet sin Charge og sin Frihed. Ved disse tvende Documenter, der ere lovformelige i alle Maader" (her fremtog han dem, og lagde dem i den gladeligt forbausede Lieutenants Haand) „har jeg, selv barnløs, ladet Dig constatere som Baron af A . . . og min Universalarving, samt overgivet Dig det ene af mine Godser saalænge jeg lever. Ved Dit Mod og Din Tapperhed i Kampen, ved Din taalmodige Udholdenhed efter den, har Du gjort Dig værdig til en saadan Paaskjønnelse."

Den nyskabte Baron kyssede sin Velgjørers Haand, og trykkede den med Inderlighed ind til sit Hjerte. Damerne fremførte, dybtneiende deres Lykønskninger. Begge Herrerne bleve indbudne til et festligt Aftensmaaltid i denne glædelige Anledning.

Da de vare traadte ind i deres egne Værelser, gik den Gamle med stærke Trin frem og tilbage; paa hans Ansigt viste sig, at der foregik noget usædvanlig vigtigt derinden-for. Adoptivsønnen satte sig ned, skottede til ham, i spændt Forventning om, Hvad denne Gjæring vilde frembringe.

Medeet standsede Baronen, som fastnaglet, foran sin Søn, og hans Blik var — om man saa maa sige — lige-som fastnaglet til ham. Denne blev sælsomt tilmode, men rørte sig ikke. Da tumlede den Gamle, liig en Beskjænket hen til ham, kastede sin venstre Arm om hans Hals, og trykkede et langt Kys paa hans Læber. Han vendte sig til en ny Spadseretuur efter en langsommere Takt, stoppede igjen og spurgte: „Kan Du tie?" — „Bedre end tale," lød Svaret. — „Har Du oprigtig Kjærlighed til Elise?" „Den har jeg," raabte han, og sprang op fra Stolen. „Og Du kan bevare en Hemmelighed, lige til Graven bevarer Dig selv." — „Jeg kan." — „Og Du vil saaledes gjemme den, jeg staaer i Begreb med at aabenbare Dig?" — „Jeg vil." — Da traadte den Gamle tæt hen til den Unge, greb ham om Hovedet, og hvidskede ham i Øret: „Elise er min kjødelige Datter." — Uden noget Udraab, uden mind-ste Yttring, sank Lieutenanten tilbage paa Stolen. Hiin foer fort: „Der er ikkun Een til, foruden os To, der kjen-der Løndommen — hun selv ikke, skal eiheller nogentid vorde indviet i den. Naar Du, min Søn! faaer hende til-ægte, da tør jeg i to Meninger, een aabenlys og een skjult, kaldt hende Datter. — See ikke saa forskrækket ud! Du

bliver hendes Mand — og en god Mand, en tro Mand, troer jeg vist og fast — tør Du ikke selv, saa skal jeg beile for Dig, eller og hendes Moder; for Vi to staae os godt med hverandre." — Disse sidste Ord betonede han ganske anderledes end de forrige, og indskød Sønnen en vis Formodning, som han beholdt for sig selv sin hele Levetid ved Siden af den første Hemmelighed. Jeg, som ikke er forpligtet til at tie, da alle de Paagjældende forlængst ere døde og borte, kan vel — dog nei! jeg overlader til Læseren, selv at løse Knuden; især eftersom jeg nu faaer med Tjeneren at skaffe.

Baronen havde været borte en halv eller en heel Time, og den Unge stormet som halv- eller heel-beruset ligesaalænge, gjennem det ene Værelse og det andet, ja selv igjennem Tjenerens. Da kom denne, og var nær ved at vorde revet overende, naturligviis fordi den henrykkede Baron ikke fornam ham. — Da der endelig blev en Pause i den Lykkeliges stormende Prestissima, bukkede Hiin, og sagde med et Buk: „Naadigherren maa ikke tage mig det ilde op! men jeg beder om min Afsked!" — „Hvad?" raabte Baronen, „Du skal vel aldrig til at have Bryllup med Enken herhenne?" — „Aanei," svarte Tjeneren, „dermed har det ingen Nød. Vi vare nok blevne enige om den Sag; men saa gaaer det mig hverken værre eller bedre, end at der for en fjorten Dage siden kommer En af vores Folk" — „Hvad Satan!" faldt Herren ind; „der skulde Ingen see paa Dig, at Du var en Jøde." — „Det er jeg heller ikke; men naar jeg siger vores Folk

saa mener jeg vi Reisende og Prøvliqvantere." — „Reisende veed jeg hvad er; men det Andet, er det Latin?" — „Nei — aaja jeg kan sige Naadigherren det lige ud, siden jeg nu alligevel er bleven røbet af min Sibeknasper. Jeg er hverken meer eller mindre end af Natmandslaget, af dem, de ogsaa kalde Rakkere." — „Død og Pine," raabte Hiin forbauset; „Du har dog her ført Dig op som en ærlig og tro Karl." — „Aah!" svarede denne, „saadanne ere de fleste af os; alligevel Andre anse os for Kjeltringer. Somme af os, der ikke gide bestille Noget, ligge, og faae Noget paa hvert Sted; thi man er bange for os. Jeg vilde nu gjerne have ernæret mig hæderligt som Bonde. Men nu har Enken viist mig Døren; og jeg maae til mit forrige Hjem deroppe paa Alheden; hvis ellers Hytten ikke er falden ned; for her kan jeg heller ikke blive: Kjeltringen har ogsaa røbet mig her; Altsammen fordi jeg sagde ham igaar, da han pressede mig, at jeg ikke saadan kunde blive ved at spæde til ham bestandig." — „Vie lidt!" sagde den virkelig bevægede Officier, gik til Skatollet, fremtog et Par Haandfulde Sølvpenge, gav ham, og sagde: „Der har Du til at bygge Dig et nyt Skuur, hvis det gamle skulde være ødelagt. Men pas paa, at han Din Kammerat ikke skal komme efter Dig, og plyndre Dig ud! thi det er han nok ikke for god til." — „Ham?" sagde Prøvliqvanten, „jeg kunde bøie begge Ender sammen paa ham; og træffes vi engang ene to — saa —" her standsede han med et forunderligt Smiil, takkede Velgjøreren, som han kunde bedst, og forsvandt.

Ogsaa de herskabelige Personer ville strax forsvinde fra dette brogede Maleri, naar jeg blot har tilkjendegivet: at man tilligemed Adoptionsfesten feirede Forlovelsesfesten, og det en dobbelt: een mellem den ældre Baron og hans mangeaarige Veninde, og den anden mellem de Unge. Og dermed ruller Tæppet ned.

En jydsk Mordbrænder-historie.

Paa Dørhammeren i Randlev Præstegaard staaer udskaaret Følgende:

„Det blotte Liv vi fik til Bytte,
„Da sidste Gang vi flytted ud;
„En bedre Bolig give Gud,
„Naar vi igjen skal flytte."

Skulde dette Vers nu være, eller snart vorde udslettet af det mørke Veed, og ikke fornyet: da vil det dog findes blandt mine Sandsagn, saavelsom hvilken Udaad, der fremkaldte hine gudfrygtige Linier.

Forfatteren var Præst dersteds. Han var endnu mere: han var Godseier; og hvorvel det kun var Strøegods, han eiede, udgjorde det tilsammenlagt saameget, at han kunde gaae Side om Side med mangen Herremand.

Som Præst var han „en deilig Mand" efter Almuens Begreb; men som Herremand blev han ikke saaledes roest. En haard Magtstreg af ham maa jeg gjøre Læserne bekjendte med, da den, slet ikke indtvungen, er som en Indledning til Rækken af de Begivenheder, som falde under Beskrivelse.

I Aaret 1747 tjente i Præstegaarden en af Præstegodsets Piger. En under samme geistlige Hosbondhold

staaende Karl havde fattet Godhed for hende, besøgte hende nu og da, dog meest i Løndom, og foresnakkede hende: at de skulde see at komme sammen ved hendes Forældres Gaard, der, efter de Gamles Alder og Svaghed, snart kunde blive fæsteledig. Præsten blev af en Hvetuder underrettet om denne „Smutten." Han tog Pigen for sig, og fortalte hende, at han havde bestemt hende for en Anden; og ligesaa vilde han og sørge for Den, hun nu legede Kjæreste med. Det skulde hun sige ham og forbyde ham i Præstens Navn at gjøre flere slige Besøg. — Forbudet blev ikke overholdt, hvilket Præsten snart erfarede.

Hvad gjorde saa denne? lod Karlen hente, og befalede ham: at ride en Hest til Frederits til Generalen, hvem han havde solgt den til. Et Brev fik han med til den opgivne Kjøber.

Aldrig saasnart var dette afgivet og læst, før denne lod hente to Underofficierer, der toge Karlen imellem sig, og berettede ham, at hans Herre Præsten havde sendt ham som sin Vornede til Regimentet, hvor han nu skulde tjene Kongen, saalænge han duede dertil, eller ogsaa blev omskiftet med en Anden. — Vi maae nu for det Første overlade Karlen til Stokkedressuren; og see os tilbage i hans Hjemstavn.

Hans Elskede trøstede sig snart i Præstens Informators Arme; og blev denne Forstaaelse holdt saa hemmelig, at i næsten et heelt Aar Ingen anede det Mindste herom.

Den til Kalveskindsallarmen overgivne Karl var fra Byen Spøttrup i Halling Sogn. I samme By boede en Huusmandsfamilie, bestaaende af Mand, Kone og en voxen Søn. De stode i en viid Omegn i Ry for at være det slemmeste Røverpak. Snart blev et Faar henne om Natten i Marken, snart et Unghøved, saa hist saa her. Og saa skedte ikke sjælden Indbrud, hvorved myntet og umyntet Sølv bortrøvedes. „De Spøttrup Kjeltringer" vare stærkt mistænkte; men at opdage og gribe dem var ikke lykket.

I samme By boede den berørte ulykkelige Karls gamle Forældre med en eneste Datter. Familien havde ikke Meget tilovers; men slog sig dog igjennem ved Flid og Sparsommelighed. Til den unge Pige fik den unge Røver Lyst. Begges Forældre bleve snart enige om „Handelen" (et godt betegnende Udtryk); thi hvorvel Kjeltringfamiliens Rygte ogsaa var trængt til Spøttrup og næstomliggende Byer, havde alle disse dog været fri for Plyndring — „Ræven" hedder det, „bider ikke nær ved sin Hule." — Dertil kom: at Fæstebonden, ved en Slægtnings Dødsfald, var kommen i rolig Besiddelse af et Par hundrede Daler, Huusmanden i ulovlig Besiddelse af langt flere. Han tilbød ydermere, at ville spæde dygtigt til, for at faae hiins Søn frikjøbt af Krigstjenesten. Dette blev ellers overflødigt, da han, kjed af Dressuren, havde deserteret, var indfanget igjen, tilbørlig cureret for Føitelyst med „Hesselfidt," bragt paa Sygestuen og der creperet. — „Derfor kan I takke den sorte Hund i Randlev," sagde den gamle Røver; „men

det skulde han vel have betalt!" — „Ja hvordan det?" sukkede den fortabte Søns Forældre. — „Vi kan jo see til!" lød Svaret; „men det er nu slet ikke værd at snakke om." — Kort at fortælle: de to Unge bleve gifte. Og saa var det godt.

Vinteren lidde, og var næsten forbi, dan Han i Huset vandrede med Pose og Stav henad Veien fra Randlev til Nørth (af Almuen kaldet Raaht). Næsten hele denne By hørte til Præstens Strøegods; han havde følgelig der baade i By og Mark og Skov Hals og Haand over Ræve, Harer og Bønder. Den samme Dag, som Mestertyven i Spottrup veifarede her, havde Præsten ladet Bønderfolkene anstille en Klapjagt.

Han selv, med flere Jagtvenner, deeltog i den. Nu træffer det sig, at den Vandrende træffer et Stykke langsbaghen med Skytteækken. Som han er henud for Præsten, kommer en Ræv farende denne Skjøns forbi; men seende Staadderen, der vel ikke holdt sig saa stille som Jægeren, gjorde Mikkel en lynsnar Vending — Præsten feilede. Han saae sig om, bliver Rævens Frelser vaer, skjælder ham ud, og befaler ham, at skynde sig bort. Den Anden blev staaende og grinte. Præsten, imedens han hurtigen ladede, brugte, med stigende Forbittrelse, flere, just ikke geistlige Kraftudtryk; ja forløb sig endog saavidt, at han truede Stokkemanden med „blaa Ærter." — „Tag han sig selv iagt for de Gule!" svarede denne, og trak sig bort, inden Præsten var færdig med Ladningen. — Den

gamle Røver havde meer end eengang overtænkt: hvorledes han skulde komme Præsten tillivs, uden selv at vove sig for yderligt; men den sorte Mands Bøsser, hans store Hunde og egen velbekjendte store Legemsstyrke havde endnu hidtil holdt ham tilbage. — Men nu naaede hans Ildvorenhed sit høieste Punct: „Kan jeg ikke" brummede han, „komme til at slaae ham for Panden, eller lette ham for nogle af hans Offerpenge, saa lad den røde Kok gjøre det!"

Naar man drager nordfra til den gamle Herregaard **Aakier**, har man tilhøire temmelig høie Bakker og nogle dybe Dale, begge bekrandsede med mægtig Bøgeskov; tilvenstre en langudstrakt Eng, med sin Bæk, og denne bebræmmet med sine vandelskende Elle. — Aakjergaardens Opbygger har, som i Almindelighed Anlæggere af Herreborge, ogsaa været Vandkjær. Den har maattet opføres paa udagt Gruusfyldning fra de nærliggende Bakker, midt ude i Sumperne. Der staaer den endnu vistnok i sin oprindelige Skikkelse, og besidder — hvis de ikke fornys ere bortbragte — to mærkværdige Antiqviteter: **Svend Feldings** tre Alen lange Slagsværd, og hans Ølkrødspotte, som, fuld, kunde give en **Svend Falling** (som han efter Byen vist burde kaldes) til Davre fuldt op at bestille. — Nordfra Gaarden stod endnu for faa Aar siden en Eng, ved hvilken vor Svend sommetider skal have bundet sin Hest.

Ved denne Eng fandt i Aaret 1748 et Stevnemøde Sted — paa passende Tid, nemlig ved Midnat. Den gamle Røver, hans værdige Kone og ligesaa værdige Søn

forsamledes der, eller i Dalen derbagved, efter en Dags og en halv Nats Recognoceringer og Smaaexpeditioner. Efter gjensidige Forklaringer begave de sig paa Veien hjemad; men bleve kortefter indhentede af en Vogn, paa hvilken sad, bag Kudsken, den Sorte i Randlev. Ved Hjælp af Maaneskinnet anerkjendte Denne vor mærkværdige Fribytterfamilie, og tilraabte den: „Hvor har I Tyvetøi nu været henne paa denne Tid af Natten? Vie lidt! I skal snart komme der, hvor I hverken vil see Sol eller Maane!" — Han rullede fra dem.

Den gamle Krabat greb de Andre hver ved sin Arm, og mumlede: „Vie lidt! — vie lidt! — Nei! nu er det ikke Tid at vie — inden firesgtyve Timer skal den Præstegaard ligge paa Jorden — Hør Moer! gaae nu saa stille ad Veien gjennem Ørting til Randlev, saa Du kan være der i Dagningen, naar Mariane gaaer ud at malke. Snak saa med hende, paa en krov Maade, om hvordan hun har det og er fornøiet. Og sig saa til hende: at hun skulde see til at komme velbeholden ud af den Præstegaard, for Du havde seet Lys brænde over den tre Nætter efter hinanden; og det var ligesaagodt hun reddede sig den første som den sidste med det Korn Tøi hun havde. Men for ikke at blive for bar herefter, skulde hun see at bjerge noget Sølvtøi og Penge, hvis hun kunde komme til dem, af Præstefolkenes; for de vilde blive ødte alligevel. — Røverkonen udrettede dette Hverv, og gjorde endvidere den Aftale med Tøsen: at hun skulde møde med Alt hvad hun

kunde overkomme udenfor Kirkeporten næste Aften Klokken elleve. „Men" lagde hun ved Bortgangen til, „lader Du et eneste Menneskesbarn, ihvem det saa er, vide et eneste Ord om alt dette her, saa kan Du vente, at den Slemme strax er hos Dig med nogle af hans Engle, for at føre Dig derned, hvor Ilden aldrig gaaer ud, og hvor Du kan ligge hos den rige Mand, og bede om en Draabe Vand, uden at faae den, til evig Tid." — Den unge Pige havde vel nogen Lyst til at advare sin lærde Galan; men Frygt for Helvedstraffen holdt hendes Mund lukket. — Endnu før den fastsatte Tid indfandt hun sig ved Mødestedet, med sine egne faa Klædningsstykker. At hun maa have medbragt noget Bjergegods af større Værd, derfor giver hendes sørgelige Skjæbne stor Sandsynlighed. Præsten blev snart fri for at savne Noget.

Det var over Midnat, da han laae i første Søvn. Konen slummede let og afbrudt; thi hun havde et lille Barn at vugge ved sin Side af Sengen. Pludselig bemærker hun et flammende Skjær paa Vindvesruderne, hæver sig overende, seer, lytter, og fornemmer ovenover en Buldren, en Knærken, en Knagen, og udenfor end stærkere Lysglimt. Hun rusker Manden vaagen, og raaber: „Herre Jesus! jeg er bange, det er ilde fat — hør! see!" — Den opskrækkede Præst springer ud af Sengen: ja, Tagene i Gaarden stode i fuld Flamme; han kunde tydeligt høre, at Stuehusets Overdeel ogsaa stod i Lue. „Op!" raabte han til Konen, „Livet kan vi maaskee redde gjennem Haven." Dermed greb han Barnet, slog et Vindue op, løf-

tede hende ud og selv bagefter. Kun faa Spring havde de taget, før Tækket skred ned bag ved dem; og saaner havde de været indebrændte. I de bareste Natklæder foer de nu til en Bondegaard, hvor de modtoges af en Karl, der nys var hjemvendt fra en behageligere Fenstren og nu, seende Ildebranden, gjorde Anskrig af fuld Hals. De halvnøgne Præstefolk bleve nu forsynede med Bondeklæder. Hun, følende sig sin Nedkomst nær, sik Bud efter Jordemoderen. Præsten skyndte sig tilbage til den glødende Tomt, hvor nu slet intet var at gjøre inden Ilden var heelt udbrændt; men han var ængstelig for sit Tyende. Af dette opdagede han Ingen, undtagen den ene Pige, som stod og græd for sit Tab, og Studenten, der sad paa sin Kiste under et Træ i Haven, og saae hartad forstenet ud. Efter gjentaget Spørgsmaal sik Præsten saameget af ham: at han, siddende for sine Bøger til langt ud ad Natten, havde fornummet Ildebranden, der da allerede rasede saa voldsomt, at han neppe sik Tid til at kaste nogle Klædningsstykker og Bøger i Kisten, og slæbe den efter sig ud ad Vinduet (som var paa Enden af Huset, hvor Vinden bar fra); af Gaardens Folk havde han ikke fornummet Nogen. — Dette var naturligt; thi da man kom til at rydde op, fandtes der stegte Levninger af begge Gaardskarle mellem de ligeledes forbrændte Heste; og Rygteren kvalt paa Møddingen, hvor han kun forlængede sit Liv nogle kvalfulde Øieblikke. — Men Pigen? som jo skulde været frelst paa Kirkegaarden? Ja hun var sandelig falden blandt Røvere.

Den onde Kvinde førte hende op i Vaabenhuset, hvor de andre To vare beskæftigede med Antændingsapparaterne. Formodentlig have de der eftersee hendes Tøi, og deri forefundet noget stjaalet Metal. For i Sikkerhed at bemægtige sig dette, samt dernæst forhindre, at hun ikke skulde røbe dem, har de myrdet hende med Knivstik; thi i denne Tilstand fandtes Dagen derpaa hendes Liig i en nær værende dyb Vandgrøvt, hvorhen de havde slæbt det, hvilket Blodpletter, ledende fra Grøvten op i Vaabenhuset, tilkjendegav. (Man viste endnu, i min Ungdom, paa den indvendige Side af Vaabenhusets Egedør fem fortagtige Pletter, som troedes at være tegnede af hendes blodige Fingre; ligesom og et Par anbrændte Sparrer tyde paa, at Brændmaterialerne, under Mordernes Fraværelse med Liget, maae have begyndt at tage for sig selv.)

Mistanken — snarere moralsk Vished — antydede Forbryderne. De fængsledes. De benægtede, og vare aldeles samstemmige i deres Forklaringer, foreskrevne og indprentede af Anføreren. — Vidner, af hvilke Een havde seet dem komme iilsomt fra den anstukne Vaaning, kastet sig bag en Tornebusk, men tydeligen kjendt dem; Enanden seet dem fare ind paa Gosmer Kirkegaard, og hørt dem banke paa Vaabenhuusdøren; Entredie hørt en lignende Banken paa Halling Kirkedør, og derefter seet tre Mennesker skyndsomt gaae derfra til Spottrup — alle disse Vidnesbyrd tørnede af paa Lovprincipet om eenstidige Vidner, og paa de Anklagedes indstuderte Rollefasthed. — Om Tortur — den

Tid meget brugelig — blev anvendt, vides ikke, men kan formodes; i saa Fald med uafgjørende Virkning; thi Dommen faldt ud til „livsvarigt Fængsel med strængt Arbeide."

Med et Par psycologiske Mærkeligheder skal jeg slutte Beretningen.

1) Det var i hiin Tid — maaske længe derefter — en rodfæstet Overtro: at naar en Ugjerningsmand, efter den i Mørket forøvede Udaad, kunde, inden Solopgang, slaae tre Slag paa tre forskjellige Kirkedøre, da skulde han vorde, om ikke ganske angerløs, saa dog strafløs. Og er det sandsynligt, at hine Misdædere i denne skumle Overtro have befæstet deres Forstokkenhed. — Een af mine Ungdomsbekjendte — født just i Gosmer-Halling Pastorat — har fortalt mig: at, som han en Dag spadserede paa Kjøbenhavns Volde, havde en rundrygget, hvidhaaret Stokhuusslave bedet ham om en Almisse. Den gaves, med det Spørgsmaal: „Du, som gaaer paa Gravens Rand, Hvad har Du bedrevet?" — Slaven svarede: „Det er nu i denne Tid fire og fyrgetyve Aar siden jeg var med at brænde Randlev Præstegaard af." — „Og slaae Pigen ihjel?" fortsatte Spørgeren, der gjøs som for et Gjenfærd. „Nei!" sagde han, rettende Ryggen et Øieblik, „det gjorde vor Fa'er alene; men han truede mig til at hjælpe ham med at slæbe hende ned i Sønderkjær, ligesaavelsom jeg ogsaa blev tvungen til at stikke Ild paa de to Længder." — „Gud hjælpe Dig!" sukkede min Bekjendter, „hvorfor har Du ikke

hellere angivet Dig selv herovre, og faaet Ende paa det i en Hast, istedetfor denne forskrækkelig lange Tid at seipines baade til Legem og Sjæl?" — „Aah! jeg haaber," lød hans Svar, „at vor Herre derfor vil blive mig en naadig Dommer paa hiin Dag." — Slavefogden gjorde Ende paa Samtalen. — Denne førtes i Aaret 93.

2) Præsten bar Tabet af alt sit verdslige Gods med agtværdig Jævnmodighed; hvilket han jo og saa meget lettere kunde, som han var riig nok til at oprette det, og endda have fuldtop. — Meget nær tog han sig de Fires skrækkelige Endeligt; saameget smerteligere for ham, som han ikke kunde fordølge sig, at hans Barskhed paa hiin Jagtdag havde fremskyndet Ugjerningen. — Dog, disse Tab ogsaa forvandt han under Tidens lægende Magt. — Men eet Tab var der, som han aldrig kunde forvinde. „Og hvilket?" Det af et Morbærtræ. — Det var opvoxet med ham, blomstrede med ham, bar med ham; nu var det død før han. Alle de andre ildsvedne Træer i Haven lod han uden videre omhugge; men det brandlidte Yndlingstræ maatte intet Jern vedrøre. Han puslede omhyggelig ved det, afskar nogle af de forbrændte Grene, forbandt andre, om hvis Helbredelse han havde Haab, gjødskede om ved Foden, eet Aar efter et andet. Og da alt Haab om dets Oplivelse var forbi, nænnede han dog ikke at opryddе det. — Først ved hans Begravelse blev det tørre Morbærtræ anvendt paa Skorstenen.

De danske Træer,

Sidestykke til Trækfuglene.

Rækken.

Pillie.
Bøg.
Piil.
Vidie.
Asp.
Abild.
Hassel.
Birk.
Gran.
Ene.
Røn.
Lind.
Hyld.
Hyben.
Torn.
Poppel.
Ask.
Ell.
Morbærtræ.
Myrthe.
Rankevæxter: Vedbed, Brombærbusk, Immergrønt, Revlingriis, Viinranke, Gedeblod.
Lyng.
Eeg.

Sillie.

Nu kommer Vaaren! dine Blomsterknuppe
Gjenhilser den. Du skyder disse Duppe
Mod Solen frem, og førend du har Blade,
At skjærme dem? „Derom du mig kun lade!
„Naar Tid er, hvælver jeg til Ly
„Min Løvskjerm over dem. Hvorfor saa kry?
„Døgnflue du! som Menneske dig kalder.
„Er der ei i dit korte Liv en Alder,
„Da Elskov kommer førend Huus og Hjem?
„Maaskee det alt er gaaet dig aftlem" —
Nok herom! Men hør hvilken Hvislen og Summen!
Hvad er det for Hvidsken? hvad er det for Brummen?
„Ah! det er' de Huusmænd udi min Have,
Som Blomsterknuppe begjerligt gnave,
Udsuge Honningen, flyve hen
Til Andre, og ligesaa trække igjen;
Naar Blomsten er visnet, de komme ei meer."
Det kommer mig næstendeels for, at jeg seer
Heri en træffende Allegorie
Paa Poesie.

Bøg.

Danske Lundes ypperste Pryd!
Unges og Gamles Foraarsfryd!
Lysgrønt, som Haabet, dit Løv udspringer,
Leger troskyldigt med Vindens Vinger;
Men, naar Vinden til Storm sig hæver,
Føler dens Vælde, og frygtsomt bæver —
Ligesom Ungkarl og Ungmø, naar
Den første Livsstorm imod dem slaaer.
Stormene Bladet, som Hjertet, indkrymper,
Giver dem begge Folder og Rynker;
Og som ei glattes, før begge nedrystes,
Visne og tørre af Vinteren krystes.

Dog, du faaer atter friske Løv — end jeg?
Er der for mig et andet Foraar ei?
Hvor Haab og Frygt, og al den Sorg, jeg veed,
Indsmelter udi evig Kjærlighed.

Piil.

En vidtforgrenet Familie breder
Sig ud for mit Blik, sig saa vidt omspreder;
Til Tvende jeg mig indskrænke maa.
Dig, Kurvepiil! jeg først tænker paa.
I fleer end een Hensigt du os blev givet,
Som viser sig næsten det halve af Livet:
Begynder med Vuggen, vor første Seng,
Saa blød og saa sød som en Blomsteregn.
Det unge Menneske skjærmer du da
For Livets mangfoldige Sorger — ak ja!
Naar Mennesket voxer og Verden prøver,
Med Suk sig og Graad i Taalmodighed øver:
Tidt kaster et længselfuldt Blik tilbage
Paa Vuggetidens de rolige Dage,
Seer fremad og sukker veemodigen: „Naar
Skal jeg i den Vugge, som aldrig gaaer?"
Der kan være langt frem. Vi kom fra Kurvene.
Hm! naar jeg om Foraaret seer til Spurvene:
De beile, Een Ja! og Enanden faaer Nei!
Gaaer det ikke saa paa vor egen Vei?
Een faaer en Kurv, og et Hjerte Enanden —
Tidt kunde de bytte retgodt med hinanden —
Paa somme Hjerter man kan ikke lide,
Hvad i dem boer ikke forud vide;
Men Kurven, hvadenten fiin eller grov,
At tvivle paa den haver ingen Behov.

Der er nu den anden af disse Pile,
Paa hvilken jeg lader mit Øie hvile —
See! alle dens Grene jo bøie sig ned.
„Hvad tynger dem vel?“ — Det jeg ikke veed;
Maaskee den betegner et Liv uden Smiil,
Og derfor man kalder den Taarepiil.

Vidie.

Du er jo og noget i Slægt med de Pile?
Men ligegyldig ved Vaarsolens Smile,
Og ved de kolde, som Vinterens Maane
Nedsender igjennem sneetruende Blaane,
Og ubekymret ved Storm og ved Regn,
Du eft allene dit eget Hegn.
Forkrympede Stakkel! forvorede Dværg!
„Hvi haaner Du mig? Hvis Du tør, da sværg:
„At Kæmpebøgen for Stormen er sikker,
„Der, uden at vælte, blot lidt mig vrikker.
„Fortæl mig: hvormeget din Kæmpegran
„Er større end jeg, naar fra Skyens Rand
„En Straale den splitter fra Top og til Taa —
„Vi andre Smaadværge see roligt derpaa.“
Saa er just Dværgelivet, Du Pusling!
Naar Kæmpen falder, da staaer en Usling.

Men hellere falde som Bøg og Gran,
End nedrigt at krybe som Vidien i Vand.
Langt heller nedsegne mod Storme i Kamp,
End døsig hensygne i Mosernes Damp.

Asp.

Du skjælver? i stille Luft? hvi saa?
Er det fordi du ikke vilde grøde,
Da Alnaturen sorrigfuld man saae
For Soneoffret sig med Taarer væde?
Maaskee du stammer ned fra Misteltein,
Som ædle Balder, Guders Glæde, fælded'
Da Heren Toke græd med tørre Hin',
Og Valhals Herlighed mod Enden hælded.
Naar Døden skaaner ei selv Æser,
Skal Børnene da af Lifthraser
Ei nyde samme Skjæl? Men bøve
For Ødets Lov, som intet Bud kan høve —
Det var Forræderie mod Livet:
Nyd da! hvad dette dig har givet.

Æbild.

Den ægtfødte staaer i den vilde Skov,
Af Ingen hegnes og fredes.
Bastarden faaer Pleie, selv over Behov,
I Haver den ømmelig hedes.
Og hvad saa bliver den ægte til?
Hvad Børn, hvis Optugtelse glemmes.
Men hvo af den vilde sig tage vil,
Skal see, at den lettelig tæmmes:
Istedet for sure og bedske Frugt,
Som selv Skovsvinet jo vrager;
Da bærer den Blomster af sødeste Lugt,
Og Frugt, som end sødere smager.
Som naar en Pige af borgerlig Stand
Med Adelsmand kan sig forene:
Saa og naar i uægte Stamme man
Indpoder de ædlere Grene.
„At copulere," den Terminus her
„Tilsammenbinde" betyder:
Man binder Mennesker, binder Træer —
Hvad Baand mon størst Glæde os yder?

Hessel.

Du minder mig om Holberg — og om Wessel:
Om Bødkeren Johan,
Der ei kom ind i salig Ægtestand:
Jeg tænker paa Profossen Lars,
Niels Corporal, for Paars en Mars,
De brugte begge Hesselkjeppe:
Hiin saa til Tønde saa til Skjeppe:
Den Anden til at hærde Rygge —
Der hvor Soldater Bly maae tygge —
Saa var nu dengang Mode:
Man ikke paa en Kriger tro'de,
Naar han her hjemme ei blev banked,
Paa Ærens Mark han ingen Laurbær sanked.
Istedfor Kjeppe og Spidsrødder,
Man nu af Hesler plukker Rødder.
Om mange af dem ere tomme,
Man fylder dog sin Lomme,
Som og med Bøger sine Hylder —
Jhnu! Altsammen det jo fylder.

Birk.

Du er Skolemestres og Stupigers Træ.
Hun feier Gulve med dine Stumper,
Og Skolemesteren feier . . . . . —
Vor Birk for Snavs monne rense Fjæle,
Saavelsom for Synder de unge Sjæle.
Vor Birk giver og baade Viin og Brød:
Det sidste tjenligt i Hungernød,
Den første er vel kun saa som saa;
Gaaer ned, naar ei anden Viin er at faae.
I Maadeholdsselskaber tjene den kunde,
Saavelsom Brødet for Tugthusmunde:
Dets Veed giver og, udi disse Riger,
Bohave, som Pyt! til Mahogony figer —
Nær over din Nytte jeg kunde forsømt
At gjøre din Skjønhed ogsaa berømt.
Til Kvindeskjønhed man gjerne tager
Sig Lignelser baade fra Eng og Ager;
Nu omvendt! Snart sprungen en stakket Dands:
Din hvide Bark er en Brudekjole,
Din grønne Krone en Brudekrands.

Gran.

Nordens levende Pyramide!
Immergrøn er ogsaa Du.
Dækker dig Vinter med Bladene hvide,
De afrystes i et Nu.
Naar Stormen raser, du bøier dig smaat,
Og reiser dig derefter:
Med Styrke forenes jo Smidighed godt,
Fordobler Kæmpens Kræfter.
Naar Blæsten saa jævnt ikkun bruser,
I min Naaleskov den da
Saa sagtelig murrer og suser,
Blot minder om hvor den kom fra —
Fra Havet ved vore Kyster,
Hvor Ægir drager Aande,
Hans Døttre med svulmende Bryster
De Sømænd gjør stor Vaande.
Da Sverrig fra Dannemark revned,
Ganskoven styrted her,
Og Luer og Ører kun levned
Hvad findes dybt i Kjær.
Paany vor Klippe Ahlen
Sig bryster med oldnordisk Lund —
Et Rige blier Fjeldet og Dalen —
Ak! Hvem der kan leve den Stund!

Ene.

Her er nu en lille Broder
Til den store Gran —
Nu saa har de jo een Moder,
Naaletræers Fosterland.
Men vil Broder dig vedkjendes?
Purk saa krum og lav!
„— Stort og Smaat, som Alting, ender
„I den store Moders Grav.
„Jeg har faa't min Plads i Lyngen,
„Som jeg godt kan overſee —
„Du, Patron der! med din Syngen
„Er du kommen videre?"
— Saavidt er jeg altid kommen,
Jeg paa egne Been kan ſtaae;
Var end ſlunken ſomtid Vommen,
Ingen mig ſuurmule ſaae.
„— Aah! jeg mangengang har ſeet Dig
„Rigtig i et ſnavſt Humør;
„Om ei ravgal Du har teet Dig,
„Mon Du derfor roſes bør? —"
— Roſes? — Heller dadlet blive!
Dertil er jeg bedre vant.
Vi To er maaſkee ilive,
Naar de ſtolte Træ'r forſvandt.

Røn.

To Gange skjøn:
Først hvid og siden rød —
Saa er og Farveskiftet med den Død,
Som Phtisispatienten kalder
Fra Livet i den bedste Alder —
Men Rønnen gjennemgaaer sin Crisis,
Aar efter Aar, veed ei af Phtisis,
Før Alderdommen bringer Svinde,
Som ingen Magt kan overvinde —
„End Heremagt? vi har dog hørt, hvorlunde
„Den al Naturens undertvinge kunde —"
Undtagen Rønnens. Selv macbethisk Hex
Vil nødig faae af Rønnekvist Correx:
„A rointree! witch!" — Det jager hende ud
Paa Hav, i hullet Sold, i Kuld og Slud.
Du smukke Røn! de røde Bær paaminder
Om Tryllemagt ved røde Jomfrukinder,
Om Magnetismen ved de røde Klæder,
(Saa smiler Een ad dem, en Anden græder)
Der trækkerømme Jomfruehjerte fast,
Som, før det slap, i Farven heller brast.
Nu til Kramsfugle Tanken gaaer naturligt:
De vise klart, hvad før er sagt figurligt.

Lind.

„Er dette Træ ei indført?" — Som man vil:
Der førtes før i tusindsviis hertil,
Med lærde Folk og med Soldater,
Skjøndt selv vi havde dem. Men lidt de prater,
Langt mindre praler; vi er' kjøn beskedne,
Af Fremmede saa grumme godt tilredne:
Saa det er som et Jertegn, naar
Den danske Ganger steiler eller slaaer
Sin Rytter af — men see vi slap ved Linden —
Vi har, hohl mich er Teufel! den forinden;
Om ikke andensteds, dog paa en Ø
Lidt nord for Falster, i den dybe Sø.
Men, enten plantet ud fra „Dyrefoden,"
Hvadeller mosindsvøbt med tydske Roden,
Sig skikker Lind i danske Haver smukt —
„Kun Skade, at dens fine Knop er lukt,
„Til alle Andres have aabnet sig —"
Hvad Skade vel? Just dette huer mig:
Et stakket Liv, men skjønt, jeg foretrækker
For et som langt, men hæsligt, sig udstrækker.

Hyld.

Er du Træ eller Buſk? Eller ogſaa du falder
Imellem dem? Seer jeg hen til din Alder,
Da er du det førſte: du lever omkap
Med ſelve de ſtørſte; ſkjøndt du er ei rap
Til Opadſtræben. Jeg troer viſt, du ſkyder
Saamange Kviſte, din Kraft det bryder —
Jaja! den Smaafugl, ſom har mange Børn,
Er ſvag jo imod den eenbarnede Ørn.
Din Dværgekrop ſkranter Aar for Aar;
Men derfor eiheller Øxen dig naaer;
Kun Tællekniven imellem afſkær'
En Green dig, og gjør den til Skydegevær.
„Ah! kom og beſøg mig ved Midſommerstide!
„Naar med Paraſoller ſaa nydelig hvide
„Jeg har mig udmaiet — ſee da er jeg pæn,
„Har ſkjult for dit Blik hver forvoxen Green."
Godt nok! men hvad Nyttigt præſterer du dog? —
„See efter i Apothekerens Bog!
„Jeg uddriver Sveden af ſyge Lemmer —"
Aah! Hesſelvoller og Stigeremmer
Gjør' ſlige Cuure paa Friſke med.
Din Sveed er kun Vand mod den anden ſaa rød,
Hvor Hesſelkviſten og Remmen har kløed.

Hyben.

Af vore Roser den eneſt vilde!
Har ogſaa Torne! Ret til at hilde
Enhver, ſom kommer dig altfornær.
Men — hvad ei den tamme — du Frugter bær';
Hiin Blomſterdronning i vores Haver
Vil noies med, Man af hende laver
En Smule uſkyldigt Roſenvand.

Dine Bær, du vilde! man ſylte kan —
Aah! Froſten kan ſylte dem bedre maaſkee:
Naar Jægeren traſker paa Jis og i Snee,
Din ſuurſøde Saft væderqvæger ham ſaa,
Han ſavner ei dem paa Aſſietterne ſtaae.

Men ſtaae du kun nu! min danſke Kviſt!
Mens jeg beſøger, nu her, nu hiſt,
Af dine Søſtre et Par eller to —
Lad dem nu i Haver, i Vinduer groe!
Hvadeller, ſom du, i den vilde Natur.

Dig, Maanedsroſe i Jomfrubuur —
Dig Alperoſe paa Klippen gold —
Theroſe dig, bag det blanke Skjold —
Dig hvide, ſom ſelv i dit blide Smiil
Mig minder om Amors og Dødens Piil —
Saa dig du ſorte! og du den ſidſte!
Du minder jo ogſaa om hvad jeg maa miſte.

Min Hyben! du minder om hvad jeg har:
Saa Blomstermark, og saa Vinter bar.
Af begge jeg nyde vil bedst som jeg kan,
Oplivet af Digtningens Rosenvand.

Torn.

„Torn! og Torn! to for een!
„Knortet Stamme, filtret Green!
„Stikker, river, splintrer skjær' —"
Ja hvad vil Du dem saa nær?
De skal hegne, de skal værne,
Som en Vagters Morgenstjerne —
En Cordon mod Hovder, Svin og Faar,
Stærk som den, mod Cholera man slaaer
Ellers kan jeg Dig dog sige:
'Intet skabt er her paa Jorderige
Uden Gavn; selv Torne ikke.
Men eet Slags, som værre stikke,
Som gir' Saar, dog ei udvendigt;
Indenfor de suppurere stændigt —
Disse har Du selv Dig skabt.
Hvad de rive, er for stedse tabt.

Poppel.

Ogsaa Tvillinger; thi Jord er Moder
Skjøndt I ere hartad Antipoder.
Du italiske! dig svinger op
Høit og i en Hast med spinkel Krop.
Hurtig opad, stolt og boven —
Du, som Swift, døer dog fraoven.
End du! som er hentet fra
Hiint saa fjerne Canada.
Du er jo en Emigrant!
Hvad vil du paa denne Kant?
Bringe Blade fra mit Fædreland;
Slige I maaskee behøve kan.

Ask.

Ygdrasil! hvor ere dine Guder? —
Der, hvor Blomsterne paa mine Ruder:
Der, hvor Hjorten, som saa lystigt sprang
Mellem dine Grene — Alt kun Sang,
Ud af Digterhjerne sprungen,
Og hen over Jord bortsvungen,
Og forglemt — eller gjemt kun udi Bøger,
Hvor en Lærd i Taushed søger
Æmne til en Disputats.
Ellers, først naar man har Attestats,
Sees i Edda, og i Oehlenschlæger.
Noget kjeder; Eet og Andet kvæger;
Ei ret længe: saa er Bogen lukt,
Og i Dagligtøl blier Tørsten slukt.
Adam! efter dine „Nordens Guder"
Tørster jeg jo længere jo meer,
Slukkes aldrig. O! det mig bebuder:
Jeg vort Breidablik imøde seer.

Ell.

Kommer og en smule silde i Klæder;
Men derfor maaskee du just Diet glæder
Meer, ofte, end mange, der før komme frem
I Stadsen, end du i dit fugtige Hjem —
Hjem ogsaa for Aser! (almindeligt nævnes
De „Ellefolk".) Naar til Dands de stævnes
Af Majestæterne: muntert Bal
Da holdes i den løvhvælvede Sal.

At Hoffet og Folket, de Smaa med de Store,
Er' kommen, som Menneskefiender, for Ore,
Derfor maa man vide Ham Göthe Tak,
Saavelsom Heiberg, der saadan Snak
Opfrisked og bragte i Folkemunde,
Saa man kunde ræddes for Ellelunde —
Jeg ikke; mig huer den muntre Commers;
Bemærker blot — og det er ikke Skjers:
At Mave fattes en Ellekvinde —
Hm! maaskee Een og Anden kan finde:
Det vilde været en negativ Gave,
For Mennesker og slet ingen have.

Morbærtræ.

Har fundet Vei fra Østerland herind,
For af dit Løv at yde Silkespind?
For med din Frugt at fylde Syltekrukker?
Hvergang jeg seer, jeg smager den: jeg sukker.
De røde Bær engang jo vare hvide,
Før Pyramus sit Sværd lod Hjertet bide,
Fortvivlet ved at finde Thisbes Slør
Blodstænkt, forrevet af et Rovdyrs Kloer;
Frelst foer hun selv den Elskede tilmøde —
Seer ham — og hendes Haand maa Staalet støde
I det trofaste Bryst. Af Parrets Blod
Dryaden sine Bær omfarve lod.
O Pige! hvo Du er, naar Silkeklæde
Din Barm bedækker: et Par Taarer væde
De klare Øine! disse Rosenkinder!
Hvis Farve dig om Pyramus og Thisbe minder.

Myrthe.

Ogsaa Fremmed! — Ikke saa
Hvad du betegner: Hjerter slaae
Omt af Elskov ogsaa her.
Vi har Freja, som I Venus der.
Og jeg sætter vor Gudinde
Over eders. Venus lod sig vinde,
Saa af Mars, saa af Endymion, og fleer;
Smeden, hendes Mand, skjævt til det seer:
Fanger hende og Galan udi et Næt,
(Som, af Smedearbeid, var ret fiint og tæt).
Freja derimod blev Odin tro;
Skjøndt for ham ei kunde gaae i Ro
Smukke Koner, smukke Piger —
Det ham ogsaa Loke siger.
Men naar samme liderlige Hund
Roser sig af Kys paa Frejas Mund,
Man om slig Bagtale sig ei bryder;
Thi medrette tier den, som nyder.

Rankevæxter.

Der har vi Vedbend! Op, ved Bistand, stræber,
Som en Client den ved Patronen klæber.
Ved ham den hænger, og med ham den falder;
Den sagtelig, men han med stort Rabalder.
Saa det den lille Mand maaskee kan more:
Han synker ned i Selskab med den store.

Fra den til Brombærbusken jeg henkikker.
Den staaer allene, men desmere sikker.
Den om sig selv med egne Vaaben værger,
Naar den Skovslagterøxe voldsomt hærger.
En mindre Kraft, men den forenet trolig,
Kan paa den større Splintren skue rolig.

See Immergrønt! det lille Skravl
Smukt klæder, skjærmer Husets Gavl.
Til Vinter den fletintet kjender;
Mod Snee mod Sol sin Sommerklædning vender.

Dig Revlingriis! jeg kjender nok —
Saavelsom Hedens sorte Kok —

De Hyrdedrenge sværter du om Munden,
Ham paa et andet Sted. — Du holder bunden
Det bisselystne Kvæg. Tilvisse:
For Pegasus stigt Tøir var godt, naar han vil bisse.

Viinranke! hvad vil du heroppe?
Hvor Frosten gnaver dine Knoppe;
Hvor enkelt Klase nu og da
Med megen Møie man kan ha'.
Bliv kun derude du isønder!
Giv heller' os din Saft paa Tønder!

Gedeblad!
Blot dit Navn kan gjøre mig ret glad.
Du gier Nydelse for trende Sandser:
Dufter sødt, og smager sødt, og krandser
Nydeligt. Du korte Dienslyst! —
Capri folium er mangt et Jomfrubryst.

Lyng.

Man mig jo Hedelærke kalder;
Og ei med Uret; thi min Bane falder
Saa gjennem Lyng, saa over Lyng,
Naar det udi mig hvidsker: „syng!"
„Hvorom da?" — I veed mine andre Sange,
Dem Vinden førte fra de brune Vange,
Saa de gav Gjenlyd i de grønne Skove —
Nu, hvilke ny at byde skal jeg vove?
Ny Coda til et gammelt Thema? Nei!
Det blev vel høi'st et Opkog — smagte ei. —
See! Hedens Blomstertid er snart forbi.
Og saa er Lærkens. Paa sin mørke Sti.
Vil Jægren over Ørkens Taushed sørge,
Og: „Hvor er Sangeren?" veemodigt spørge.
Hm, han har sunget sig tildøde; men
Der efter ham vil komme nye igjen.
Saa mange ei den gamle savner,
Som Graven favner.

Eeg.

Dig, Skovens Konge! favner jeg endnu —
Saavidt jeg kan; thi vældig Krop har du.
Langt bedre Favntag giver Pigens Midje
Saa blødtelastisk, seig dog som en Vidie.
Ak Eeg! vi begge have været unge.
I Alderdommen blie' vi søvnigttunge.
Der var en Tid, du Vedbendranken lod
Omkring din stærke Stamme være sno'd.
Men da du lagde dig lidt mere ud,
Fra dig sig løsnede din Ungdoms Brud.
Nu staaer du ene, gamle Skovens Konge,
Seer, som en Fremmed, paa de mange Unge.
Du stolte Skovdrot! krumpen blev omsider
Din Hud. Storm efter Storm din Krone slider,
Og Øxen, som har ligget ved din Fod,
Dig snarligt levner blot en Rod.
Hvad levnes mig da? naar jeg skal befale
Mig Gud i Vold — her blot Cometens Hale.

Fluerne.

Næsviis! du paa Listen øverst staaer.
Næsviished jo Fremgang faaer,
Naar Beskedenhed tilbagetrykkes.
Ufortrøden Frækhed lykkes,
Medens stille Dydighed besees
Løseligt, og hjerteligt belees.
Vistnok skeer det mellemstunder —
(Men kun ansees som et Under) —
At en dydig Olding kjønt belønnes,
Og hans Værd med Kors og Sligt paaskjønnes:
Ligesaa at Slynglen faaer et Rap,
Charivari Enden blier paa Klap.
Flue! du, paa Oncle Tobys Næse —
Som vi udi Tristram Shandy læse —
Af en Mand, der Brødre havde slagtet,
Blev forskaanet, Frihed værdig agtet —
Hvoraf kom det? — „Deraf: jeg var meer
End Captain, jeg var en Cavalleer
For, som Menneske. Thi du maa vide:
Jeg var Hofmand, havde lært at bide
I suurt Æble; uden suurt at see;
Havde Færdighed: med Kjernerne
At beknæpse borgerlige Fjæser —
Derfra denne Lyst jeg har til Næser."

Nu du Grønne! Glimrende er Stoffet
Af dit Liberie. Vistnok ved Hoffet
Vigtig Post du har beklædet:
Sørget der maaskee for Ædet?
Eller Etiqvetten? — „Nei!
Jeg gik ei saa slibrig Vei.
En langt sikkrere jeg havde funden;
Jeg ved Aager haver Silke spunden." —
Ah! Blodsuger altsaa du
Haver været — er endnu.

End du Sorte! som ei suger
Safter ud — „Aa jo, jeg bruger
Sligt saa jævnligt; men jeg lægger
Ynglen min, saavidt den strækker,
Paa raat Kjød: da først blier Liv dei."
Er det ikke, hvad man kalder Spi? —
„Jo!" — Saa har vi før hverandre kjendt. —
„Meget muligt! Jeg var Recensent."

Ephemeride! Saa travlt? — „Jeg maae nyde
I Huj og Hast, hvad Skjæbnen mon byde;
Man indrømmer dog vist:
Een Dag og een Nat er en stakket Frist.
Men Du, som kan leve i hundrede Aar —"
Hm! naar min Vandring sin Ende naaer,

Et Døgn kun den vared, seer jeg ret til —
Derom nu nok! Hvad jeg vide vil,
Er din Forretning, din Standpunkt i Livet —
„Sler ingen Forretning mig der blev givet;
Undtagen at klæde mig paa og af;
Min Pige det meest at bestille gav!
Min Stand? Jeg var Baldronning; men hvorlænge,
Jeg veed ikke selv. Under Klang af Strænge,
Af Glas ved min Toast, jeg slet ikke brød mig
Om Tid, før den bedste var mig henrunden,
Og jeg sad over. Da har jeg funden:
At hvad der er bag, seer ud som et Nu —
Det samme finder formodentlig Du."

Solvbryllupssang

for Præsten Bjerregaard i Hjermind og hans Lund.

Fem og tyve Aar henrandt,
Siden Du Dig fæsted
Denne Brud, Du fattig fandt,
Da Du hende gjæsted.
Hende Du beriget har
Med Naturens Goder:
Kjærligheden Frugter bar —
Tusind skjønne Poder.

Hold Sølvbryllup da med Lyst!
See de Krandse grønne
Smykke Brudens favre Bryst,
Og din Troskab lønne.
Sølverpoplens Perler graa
Rasle Dig til Ære.
Selv som Brudgom nu Du maae
Sølverkronen bære.

Gaae de tyve fem endnu
Hen for Eder begge:
Gyldent Bryllup feirer Du
Med din Kjæledægge.
Omt hun tager Dig ifavn,
Tredie Gang Du fæster.
Sildigt mærke hun dit Savn!
Ønske eders Gjæster.

Og er Skjæbnen Eder huld,
Vil det Eder lykkes,
At forvandle Sølv til Guld,
Hvormed Bruden smykkes.
Blier til Sølv end Haarets Guld,
I de ældre Dage,
Gyldent Venskab blid og huld
Bliver dog tilbage.